

KOMMUNISTI

N° 12 (24)

J O U L U K U U

1926

TOIMITUS:

Lauri Letonmäki
Yrjö Sirola   K. M. Evä
V. Ojanen   J. A. Komu

S I S Ä L T O

NKP:n sisäiset kysymykset. I. Stalinin selostus.

Kommunistipuolueiden lähimmät tehtävät. O. V Kuusisen alustus.

SSSR:n ammattiliittojen VII edustajakokous. K. Rovio.

Uutta suomenkielistä kirjallisuutta.

Kommunistin v. 1926 sisältö.

Ilmestyy joka kuukauden puolivälissä

SUOMENKIELISTÄ KIRJALLISUUTTA

Kustannusosuuskunta Kirjalta (os. Набережная Жореса, д. № 4, Ленинград ja гор. Петрозаводск, улица Ф. Энгельса, д. № 8 saatavana m.m. seuraavia julkaisuja:).

	Hinta.
Lenin: Valtio ja vallankumous (uusi tarkist. painos)	—: 75
» : Marx ja marxilaisuus	—: 18
» : Uskonnosta	—: 35
» : Naisen vapauttamisesta	—: 25
» : Nuorisosta	—: 45
Abeshaus ja Protasov: Puoluetiedon kirja. Oppikirja kaup. supis- tettuja puoluekouluja varten	2: 25
Wolfson: Yhteiskuntaoppi	nid. 2: 70, sid. 3: —
Jaroslavski: Poliittisen tiedon kirja maaseutua varten I osa . . .	1: 55
» » » » » : Sama II osa . . .	1: 50
Wirganski: Nuorison poliittinen lukemisto	—: 75
Marx ja Engels: Kommunistinen Manifesti. Selityksillä varustanut Rjasanov	—: 60
XV Puoluekonferenssin alustuksia ja päätöksiä	—: 50
Tshugunov: Kyläneuvostojen työ	—: 65
Stalin: Lenin ja leninismi	—: 75
» : Leninismin kysymyksiin	—: 45
Jakovlev: Leninin elämä ja leninismi	—: 70
J. Latukka: Lenin suomalaisten muistelmissa	—: 35
A. Solenik: Neuvostorakenne	—: 80
Komu: Kumousvuosi	—: 30
NKP:n (b) säännöt	—: 20
Libedinski: Viikko (novelli)	—: 60
Béla Illés: Nikolai Shuhai (kertomus)	—: 45
Rikoslakien kokoelma	—: 75
Maalakien kokoelma	—: 65
Siviililakien kokoelma	1: 90
Metsälait	—: 20

Suuri valikoima poliittista kirjallisuutta,
oppi- ja koulukirjoja

Kustannusosuuskunta Kirja

KOMMUNISTI

v. 1926

Joulukuu

N° 12 (24)

NKP:n sisäiset kysymykset.

Tov. I. Stalinin selostus Kominternin laajennetussa Tpk: ssa.

Toverit. Ennenkuin käyn pääasiaan, sallinette tehdä eräitä alkuhuomautuksia.

Ensiksi kysymys taistelusta puolueemme sisällä, taistelusta, joka ei ole alkanut vasta eilispäivänä ja joka ei lakkaa. Jos otamme puolueemme historian sen syntymästä bolshevikkiryhmänä v. 1903 ja seuraamme sen etappeja näihin päiviin asti, niin voimme liioittelematta sanoa että puolueemme historia on vastakohtien taistelun historiaa tämän puolueen sisällä, näiden vastakohtien voittamisen historiaa, puolueemme vähitellen lujittumisen historiaa näiden vastakohtien voittamisen pohjalla. Voitaneen ajatella että venäläiset ovat riitaisaa väkeä, pitävät väittelystä, ja että sen vuoksi heidän puolueensa kehitys käy puolueen sisäisten vastakohtien voittamisen kautta. Tällainen käsitys on virheellinen. Ei siinä ole kysymys riidan halusta. Siinä on kysymys periaatteellisista erimielisyyksistä, joita syntyy puolueen kehittyessä, proletariaatin taistelussa. Kysymys on siitä, että ristiriidat voidaan voittaa vain taistelulla vissien periaatteiden puolesta, vissien päämäärien puolesta, vissien taistelumenetödien puolesta jotka vievät päämäärään. Voidaan ja täytyykin tehdä monenlaisia sopimuksia toisin ajattelevien kanssa puolueen sisällä puhtaasti käytännön kysymyksissä. Mutta jos nämä kysymykset ovat yhteydessä periaatteellisten erimielisyyksien kanssa, niin min-käänlaiset sopimukset, mikään »keskitie», ei voi pelastaa asiaa. Periaatteellisessa kysymyksessä ei ole eikä olla voi mitään »keski»-linjaa. Joko toiset taikka toiset periaatteet täytyy asettaa puolueen toiminnan perustaksi. »Keski»-linja periaatteellisissa kysymyksissä on erimielisyyksien peittelyn »linja», puolueen aatteelli-

sen turmelun »linja», puolueen aatteellisen kuoleman linja.

Miten elävät ja kehittyvät nyt sosialidemokraattiset puolueet Lännessä? Onko siellä puolueen sisällä ristiriitoja, periaatteellisia erimielisyyksiä? Onpa tietysti. Paljastavatko ne nämä ristiriidat ja pyrkivätkö voittamaan ne avoimesti ja rehellisesti puolueen jäsenjoukkojen silmien edessä? Eivät. Sosialidemokratian käytäntö on näiden ristiriitojen ja erimielisyyksien peittelyä ja salaamista. Sosialidemokratia tekee puoluekonferensseistaan ja puoluekokouksistaan pelkkiä paraadeja, huolella peitellen ja salaillen sisäistä eripuraisuutta. Mutta siitä ei tule mitään muuta kuin puolueen aatteellista köyhtymistä. Siinä yksi länsimaiden aikoinaan vallankumouksellisen, mutta nyt reformistisen sosialidemokratian rappeutumisen syy.

Me emme voi näin elää emmekä kehittyä. Periaatteellisen »keski»-linjan politiikka ei ole meidän politiikkaa. Se on surkastuvien ja turmeltuvien puolueiden politiikkaa. Se voi viedä vain siihen, että puolue muuttuu pelkäksi byrokraattiseksi koneistoksi, irtaantuu työläisjoukoista. Ja se tie ei ole meidän tie.

Puolueemme koko menneisyys on todistamassa sitä väitettä, että puolueemme historia on puolueen sisäisten ristiriitojen voittamisen historiaa ja puolueemme rivien yhtämittäisen lujittumisen historiaa tämän voittamisen pohjalla.

Otamme ensimmäisen vaihekauden, »Iskran» ajat, II:n puoluekokouksemme ajat, jolloin ensi kerran ilmeni erimielisyyttä puolueemme sisällä bolshevikkien ja mensheviikkien välillä ja jolloin puolueemme huippu lohkesi kahteen osaan: bolshevistiseen (Lenin) ja menshevisti-

seen (Plehanov, Axelrod, Martov, Sassulitsh, Potresov). Lenin jäi silloin yksin. Kuinka silloin pidettiin ääntä niistä »korvaamattomista», jotka olivat luopuneet Leninistä! Mutta taistelun käytäntö ja puolueen historia osoittivat että tuolla eroamisella oli periaatteellinen pohja, että tuo eroaminen oli tosi vallankumouksellisen, tosi bolshevistisen puolueen syntymiselle ja kehittymiselle välttämätön etappi. Taistelun käytäntö osoitti silloin ensiksikin että kysymys ei ole määrästä vaan laadusta, ja toiseksi että pääasia ei ole muodollinen yhtenäisyys, vaan se että yhtenäisyydellä on periaatteellinen pohja. Historia näytti että Lenin oli oikeassa ja »korvaamattomat» väärässä. Historia näytti että ellei noita ristiriitoja Leninin ja »korvaamattomien» välillä olisi voitettu, ei meillä olisi ollut tosi vallankumouksellista puoluetta.

Otamme seuraavan vaihekauden, v. 1905 vallankumouksen aattoajat, jolloin bolsheviikit ja mensheviikit olivat vastakkain yhä vielä saman puolueen sisällä, kahtena leirinä aivan erilaisine ohjelmineen, jolloin bolsheviikit olivat puolueemme muodollisen hajoamisen partaalla ja jolloin heidän, puolustaakseen vallankumouksen etuja, oli pakko kutsua koolle oma erikoinen puoluekokouksensa (III puoluekokous). Millä puolueen bolshevistinen osa silloin valloitti puolueen enemmistön myötätunnon? Sillä että se ei peitellety periaatteellista erimielisyyttä, vaan taisteli näiden erimielisyyksien voittamiseksi eristämällä mensheviikit.

Voisin edelleen nojautua kolmanteen vaiheeseen puolueemme kehityksessä, 1905 vallankumouksen tappion aikaan, jolloin osa bolsheviikeista, n.k. »otsovisit» Bogdanovin johdolla luopuivat (1907) bolshevismista. Se oli kriittinen aika puolueemme elämässä. Monet vanhan kaartinikin bolsheviikeista jättivät silloin Leninin ja hänen puolueensa. Mensheviikit kirkuivat silloin bolshevismiin tuhoutumisesta. Mutta bolshevismi ei tuhoutunut. Puolentoista vuoden taistelukokemus osoitti, että Lenin ja hänen puolueensa olivat oikeassa taistellessaan risiriitain voittamisen puolesta bolshevismiin rivien sisällä. Nämä ristiriidat voitettiin, ei

niitä peittelemällä, vaan taistelemalla niitä vastaan.

Voisin edelleen nojautua neljänteen vaiheeseen puolueemme historiassa, v. 1911—1912, jolloin bolsheviikit pystyivät uudelleen tsaarin taantumuksen hajoittaman puolueen ja karkoittivat pois likvidaattorit. Silloinkin bolsheviikit ryhtyivät rakentamaan ja lujittamaan puoluetta paljastamalla ja voittamalla periaatteelliset erimielisyydet likvidaattorien kanssa, eikä niitä peittelemällä.

Voisin sitten viitata viidenteen vaiheeseen puolueemme kehityksessä, aikaan Lokakuun vallankumouksen edellä, jolloin osa bolsheviikeista tunnettujen puolueiden johdolla alkoi horjua eikä tahtonut lähteä kapinaan pitäen sitä seikkailuna. Tämänkin ristiriidan voittivat bolsheviikit avoimesti taistelemalla Lokakuun vallankumouksen puolesta, eikä erimielisyyksiä peittelemällä. Taistelun käytäntö osoitti, että ellemme olisi näitä erimielisyyksiä voittaneet, olisimme saattaneet vallankumouksen kriittilliseen tilaan.

Voisin vihdoin viitata puolueemme sisäisen taistelun myöhäisempiin kehitysvaiheisiin, Brestin rauhan aikaan, ammattiliitto-väittelyn aikaan (1921) ja muihin, mutta kun ne ovat teille tunnettuja, en niistä ryhdy puhumaan. Kaikkina näinä aikoina on puolueemme kasvanut ja lujittunut, samoin kuin aikaisemmin, voittamalla sisäiset ristiriidat.

Tästä johtopäätöksenä, että puolueen sisäisten ristiriitojen voittaminen taistelun kautta on puolueemme kehityksen laki.

Voitaneen sanoa että se on laki NKP:lle, mutta ei muille proletaarisille puolueille. — Väärä väite. Se on kehityksen laki kaikille vähänkin suuremmille puolueille. Jos pikku maan pikku puolueessa vielä jotenkuten voitaneenkin peitellä erimielisyyksiä, tasotella niitä jonkun tai joidenkin henkilöiden auktoriteetilla, niin suurissa puolueissa erilaisine alueineen on kehitys ristiriitojen voittamisen kautta puolueen kasvun ja lujittamisen välttämätön aines. Näin on ollut ennen. Näin on nyt. Tahtoisin vedota Engelsin auktoriteettiin, joka yhdessä Marxin kanssa johti Lännen proletaarisia puolueita enemmän kuin yhden vuosikymmenen

ajan. Kysymys on 80-luvusta, jolloin Saksassa vallitsivat poikkeuslait sosialisteja vastaan. Marx ja Engels istuivat maanpaossa Lontoossa ja Saksan sosialidemokratian ulkomainen maanalainen äänenkannattaja tosiasiasa viitoitti suunnan Saksan sosialidemokratian toiminnalle. Bernstein oli silloin vielä vallankumouksellinen marxilainen ja Engels oli hänen kanssaan vilkkaassa kirjevaihdossa Saksan sosialidemokratian polttavista kysymyksistä. Hän kirjoitti silloin Bernsteinnille:

»Kuten näkyy, jokainen suuren maan työväenpuolue voi kehittyä vain sisäisessä taistelussa, täysin dialektisen kehityksen lakien mukaisesti. Saksan puolue on tullut siksi mikä se on eisenachilaisten ja lassallelaisten taistelussa, itse hankaus on siinä näytellyt pääosaa» (1882).

Sillä, sanoo Engels toisessa kohden, »ristiriitoja ei milloinkaan voida peitellä pitkiä aikoja, ne ratkaistaan taistelulla».

Näin ennen kaikkea pitää selittää ristiriidat puolueemme sisällä ja puolueemme kehittyminen voittamalla nämä ristiriidat taistelun kautta.

Mistä tulevat sitten ristiriidat ja eripuraisuus, missä niiden lähde? -

Ajattelen että proletaarisissa puolueissa esiintyvien ristiriitojen lähteenä on kaksi seikkaa.

Ensiksikin porvariston ja porvarillisen ideologian painostus proletariaattiin fuokkien taistelussa, painostus, jonka uhreiksi usein joutuvat proletariaatin epävarmimmat kerrokset ja myöskin proletaarisien puolueen epävarmimmat kerrokset. Eihän proletariaatti ole eristettyä yhteiskunnasta, yhteiskunnan ulkopuolella. Proletariaatti on yhteiskunnan osa, kytkeytyy moninaisin sitein sen eri kerroksiin. Ja puolue on osa proletariaatista. Siksi ei myöskään puolue voi olla vapaa porvarillisen yhteiskunnan eri kerroksien yhteyksistä ja vaikutuksesta. Porvariston ja sen ideologian vaikutus proletariaattiin ja sen puolueeseen ilmenee siinä, että porvarilliset aatteet, siveyskäsitteet, tavat ja mielialat usein tunkeutuvat proletariaattiin ja sen puolueeseen proletariaatin niiden kerroksien kautta, jotka tavalla tai toisella ovat kytkeytyvät porvarilliseen yhteiskuntaan.

Toiseksi itse työväenluokan erilaisuus, se että työväenluokan sisällä on eri kerroksia. Ajattelen että proletariaatti luokkana voitaisiin jakaa kolmeen kerrokseen.

Yksi kerros on proletariaatin perusjoukko, sen ydin, vakainen osa, »puhdasveristen» proletaarien joukko, joka ajat sitten on katkaissut siteensä kapitalistien luokan kanssa. Tämä kerros on marxismin luotettavin tuki.

Toinen kerros — hiljattain ei-proletarisista luokista, talonpoikaiston, pikkuporvariston ja intelligenssin riveistä läheneet. Nämä ainekset tuovat työväenluokkaan tottumuksensa, tapansa, horjuntansa. Tämä kerros tarjoaa suotuisimman maaperän kaikenlaisille anarkistisille, puolanarkistisille ja »ultra-vasemmistolaisille» ryhmityksille.

Kolmas kerros — työväen aristokratia, työväen ylimystö, proletariaatin parhaiten turvattu osa, joka pyrkii kompromisseihin porvariston kanssa, joka pyrkii »ihmisten joukkoon». Tämä kerros tarjoaa edullisimman maaperän avoimille reformisteille ja opportunisteille.

Huolimatta ulkoisesta erilaisuudestaan ovat työväenluokan kaksi viimeksi mainittua kerrosta se yhteinen piiri, joka muonittaa opportunistia, avointa opportunistia silloin kun voitolle pääsevät työväen aristokratian mielialat, ja »vasemmisto»-fraasiin kätkeytyvää opportunistia silloin kun voitolle pääsevät työväenluokan niiden kerrosten mielialat, jotka eivät vielä ole katkaisseet välejäan pikkuporvariston kanssa. Se tosiasia, että »ultra-vasemmistolaiset» mielialat lankeavat yhteen avoimen opportunistin mielialan kanssa, se ei lainkaan ihmeetytä. Lenin sanoi monasti, että »ultra-vasemmistolainen» oppositio on oikeistolaisen, menshevistisen, avoimen opportunistisen oppositioonin nurja puoli. Kun »ultra-vasemmistolainen» on vallankumouksen puolesta vain sentähden, että hän odottaa heti huomenna vallankumouksen voittavan, niin en selviö että hän pakostakin joutuu epätoivoon ja pettymyksen valtoihin vallankumouksessa, jos vallankumouksen kulku hidastuu, jos vallankumous ei huomenna voitakaan.

Luonnollista, että luokkataistelun kehityksen jokaisessa käänteessä, aina tais-

telun kärjistyessä ja vaikeuksien lisääntyessä eroavaisuus proletariaatin eri kerroksien käsityksissä, tottumuksissa ja mielialoissa ehdottomasti näyttäytyy erimielisyyksinä puolueessa, ja porvariston ja sen ideologian painostus ehdottomasti kärjistää näitä erimielisyyksiä, joista ulos pääsynä taistelu proletaarisen puolueen sisällä.

Näitä ristiriitoja ei voi paeta, se olisi itsensä peittämistä. Engels oli oikeassa sanoessaan että ristiriitoja puolueen sisällä ei voida pitkiä aikoja peitellä, että nämä ristiriidat ratkaistaan taistelulla.

Se ei merkitse sitä että puolue pitäisi muuttaa keskusteluklubiksi. Proletaarinen puolue on ja sen täytyy pysyä proletariaatin taistelujärjestönä. Tahdon vain sanoa että ei saa sulkea silmiä erimielisyyksiltä puolueen sisällä, jos näillä erimielisyyksillä on periaatteellinen luonne. Tahdon vain sanoa, että ainoastaan taistelun kautta periaatteellisen linjan puolesta voidaan proletaarinen puolue varjella porvariston painostukselta ja vaikutukselta. Ainoastaan voittamalla puolueen sisäiset ristiriidat voidaan puolue pitää terveenä ja lujittua.

NKP:n oppositioiden erikoisuudet.

Ensinnä tahtoisin merkitä puolueessamme esiintyvän oppositioiden muutamia erikoisuudet. Tarkoitin sen ulkoisia, silmään pistäviä erikoisuuksia. Ne ovat: 1) se että oppositio NKP:ssä on yhtynyt oppositio, 2) se että oppositio yrittää peittää oportunistisuutensa »vasemmistolaisella» fraasilla komeillen »vallankumouksellisilla» tunnussanoilla, 3) se että oppositio periaatteellisen muodostumuutensa vuoksi valittelee sitä, että oppositiota ei ole ymmärretty, että oppositioiden johtajat muodostavat »väärin ymmärrettyjen» fraktion.

Mikä selittää sen tosiasian, että oppositio meillä esiintyy yhtyneenä oppositioidena, kaikkien puolueen aikaisemmin tuomitsemien virtauksien blokkina, ja vielä trotskismien johdolla? Sen selvittävät seuraavat seikat.

1) Kaikki ne virtaukset, jotka ovat blokkiin yhtyneet, — trotskilaiset, »uusi oppositio», »demokraattisen sentralis-

min» jätteet, »työläis-oppositioiden» jätteet, — kaikki ne ovat enemmän tai vähemmän opportunistisia virtauksia, ovat syntymästään asti taistelleet tai viime aikoina alottaneet taistelun leninismia vastaan. Tämä yhteinen piirre tietysti helpotti niiden yhtymistä blokkiin taistelussa puoluetta vastaan.

2) Nykyinen murroskausi asetti jälleen suoraan vastattaviksi vallankumouksen peruskysymykset, ja koska kaikki nämä virtaukset käyvät vallankumouksen erinäisissä kysymyksissä eri suuntaan kuin puolue, niin on luonnollista, että nykykauden summeeraava luonne, tehdessään balanssin kaikista erimielisyyksistämme, pakostakin työnsi kaikki nuo virtaukset yhteen blokkiin, blokkiin puolueemme päälinjaa vastaan.

3) Puolueemme valtava voima ja tiiviys toiselta puolen ja poikkeuksetta kaikkien oppositioiden virtausten heikkous ja joukoista irtautuneisuus toiselta puolen teki näiden virtausten hajanaisen taistelun puoluetta vastaan voitottomaksi, jonka vuoksi oppositioiden virtausten täytyi astua voimiensa yhdistämisen tielle korvatakseen heikkoutensa ja edes ulkonaisesti kohottaakseen oppositioiden mahdollisuuksia.

Mutta mikä selittää sen tosiasian, että juuri trotskilaisuus esiintyy oppositioblokin johdossa.

Ensiksikin se, että trotskilaisuus on täydellisin opportunistimin virtaus puolueessamme (Kominternin V kongressi oli oikeassa arvioidessaan trotskilaisuuden pikkuporvariliseksi uklooniksi [syrjäpökykiseksi]).

Toiseksi se, että mikään muu oppositioiden virtaus puolueessamme ei niin taitavasti osaa naamioida opportunistiaan »vasemmistolaiseen» ja »rrrrevolutsionääriseen (vallankumoukselliseen) fraasiin kuin trotskilaisuus.

Eikä tämä ole ensimmäinen tapaus puolueemme historiassa, jolloin trotskilaisuus esiintyy oppositioiden virtausten johdossa puoluetta vastaan.

Tahtoisin vedota tunnettuun tapaukseen puolueemme historiassa vv. 1911—1914, jolloin Trotskin johdolla muodostui puoluetta vastaan käyvistä virtauksista oppositioblokki, n.k. »elokuun blokki».

Silloin тов. Trotski yhdisti puoluetta vastaan likvidaattorit (Potresov, Martov ym.), otsovistit ja oman ryhmänsä. Nyt on hän yrittänyt liittää oppositioblokkiin »työläis-oppositiionin», »uuden oppositiionin» ja oman ryhmänsä. Tunnettua on kuinka Lenin silloin taisteli »elokuun blokkia» vastaan kolmen vuoden ajan. Lenin kirjoitti »elokuun blokista» silloin kun se oli muodostumassa:

»Me ilmoitamme koko puolueen nimessä että Trotski ajaa puoluevastaista politiikkaa että hän rikkoo puolue-legaalisuuden, astuu seikkailun ja hajoituksen tielle. . . Trotski vaikenee tästä kiistämättömästä totuudesta siksi, että hänen poliittikkansa realisia päämääriä varten on totuus sietämätön. Realiset päämäärät taas yhä enemmän selvenevät ja käyvät ilmeisiksi vähinminkin kaukonäköisille puoluemiehille. Nämä realiset päämäärät ovat Potresovien puoluevastaainen blokki vperjodilaisten kanssa, jota blokkia Trotski kannattaa ja järjestää. . . Tuo blokki tietysti tukee Trotskin »fondia» ja hänen kutsumansa puoluevastaista konferenssia, sillä herrat Potresovit ja vperjodilaiset saavat sen mikä heille on tarpeen: fraktсионивapauden, fraktсионien siunauksen, niiden toiminnan suojan, sen advokaatti-puolustuksen työväen edessä. Ja juuri »periaatteellisten perusteiden» kannalta emme voi olla myöntämättä, että tämä blokki on seikkailua sanan täsmällisimmässä merkityksessä. Trotski ei rohkene sanoa, että hän näkee todelliset marxilaiset, sosialidemokratian periaatteellisuuden todelliset puolustajat Potresoveissa ja otsovisteissa. Siinä juuri onkin seikkailukannan ydin, että sen täytyy permanenttisesti kierräillä. . . Trotskin blokki Potresovien ja vperjodilaisten kanssa on seikkailua nimenomaan »periaatteellisten perusteiden» kannalta. Eikä tämä ole vähemmän oikein puolue-poliittisten tehtävien kannalta. . . Vuoden kokemus täysistunno jälkeen on käytännössä osoittanut, että juuri Potresovin ryhmä, juuri vperjodilaisten fraktсионin ruumiillistuttavat tuon porvarillisen vaikutuksen proletariaattiin. . . Vihdoin, kolmanneksi, Trotskin politiikka on seikkailua organisaatiossa mielessä, sillä niinkuin jo osoitim-

me, se repii rikki puolue-legaalisuuden ja järjestäessään konferenssin yhden ulkomaisen ryhmän nimessä (tai kahden puoluevastaaisen fraktсионin, goloslaisten ja vperjodilaisten nimessä) se suoraan astuu hajoituksen tielle.» (XI, 2, ss. 189—194.)

Näin Lenin puoluevastaisten virtausten ensimmäisestä blokista Trotskin johtaessa. Samaa on sanottava ja vielä jyrkemmin puoluevastaisten virtausten nykyisestä blokista myöskin тов. Trotskin johtaessa.

Sanoin jo että oppositiionin toinen erikoisuus on siinä, että se pontevasti yrittää peitellä opportunistista tekoaan »vasemmistolaisilla», »vallankumouksellisilla» fraaseilla. En katso mahdolliseksi esitellä niitä tosiasioita, jotka osoittavat kuinka oppositiionimme »vallankumoukselliset» sanat ja opportunistiset teot käytännössä eroavat toisistaan. Kun silmäilee XV:nneen puoluekonferenssimme teesejä oppositiionista niin ymmärtää kyllä tämän maskeerauksen. Tahtoisin vain esittää puolueemme historiasta muuttaman esimerkin, jotka osoittavat että kaikki oppositiionivirtaukset puolueessamme vallan valtaamisen jälkeen ovat »vallankumouksellisilla» fraaseilla yrittäneet peitellä ei-vallankumouksellisia tekojaan, aina »vasemmalta» arvostellen puoluetta ja sen politiikkaa.

Esim. »vasemmisto»-kommunistit, jotka nousivat puoluetta vastaan Brestin rauhan aikoina (1918). »Vasemmalta» ne arvostelivat puoluetta, nousivat Brestin rauhaa vastaan, sättivät puolueen politiikkaa opportunistiseksi, epäproletaariseksi, sovittelupoliitikaksi imperialistien suhteen. Teossa kävi niin, että esiintymällä Brestin rauhaa vastaan »vasemmisto»-kommunistit estivät puolueen saamasta hengähdysaikaa järjestääkseen ja lujittaakseen neuvostovaltaa, autoivoivat eseriä ja menshevikkejä, jotka silloin astuivat Brestin rauhaa vastaan, helpottivat imperialismin asiaa silloin kun se heti alkuunsa yritti nujertaa neuvostovaltaa.

Sitten »työläis»-oppositiioni v. 1921. »Vasemmalta» sekin puoluetta arvosteli, pauhasi uutta talouspolitiikkaa vastaan, sätti Leninin väitettä että teollisuuden elvyttäminen pitää alottaa maatalouden

kehittämisestä, se kun antaa raaka-aineet ja elintarpeet teollisuudelle, satti tätä Leninin väitettä proletariaatin etujen unohtamiseksi ja talonpoikais-uklooniksi. Ja teossa kävi niin, että ilman nepin politiikkaa, ilman maatalouden kehittämistä ei meillä olisi ollut minkäänlaista teollisuutta ja proletariaatti luokkana olisi hävinnyt. Tunnettua on mihin suuntaan »työläis»-oppositio sen jälkeen on kehittynyt, oikealle vai vasemmalle.

Vihdoin trotskilaisuus, joka niin ikään »vasemmalta» on jo useita vuosia puoluetamme arvostellut, vaikka se, niin kuin Kominternin V kongressi oikein lausui, onkin pikkuporvarillinen uklooni. Mitä yhteistä voi olla pikkuporvarillisella ukloonilla ja tosi vallankumouksellisuu- della? Eiköhän ole selviö, että »vallankumouksellinen» fraasi on siinä vain pikkuporvarillisen ukloonin verhona?

En enään puhu mitään »uudesta oppositio- nista», jonka »vasemmistolaiset» fraasit vain peittelevät sitä että se on trotskilaisuuden vanki.

Nämä tosiasiat osottavat, että opportunistisen teon »vasemmistolainen» naamari on kaikkien puolueessamme vallan valtaamisen jälkeen esiintyneiden oppositio- nivirtausten kuvaavimpia piirteitä.

Mikä selittää tämän ilmiön?

Sen selittää SSSR:n proletariaatin val- lankumouksellisuus, proletariaattimme valtavat vallankumoukselliset traditsio- nit. SSSR:n työläisten suora viha anti- vallankumouksellisia kohtaan, opportu- nistisia aineksia vastaan. Se että työläi- semme yksinkertaisesti eivät kuuntelisi avointa opportunistia, jonka vuoksi »val- lankumouksellinen» naamari on se syötti jonka pitäisi edes ulkoisesti vetää työ- läisten huomio puolensa ja istuttaa luot- tamusta oppositio- nihin. Meidän työväki ei esimerkiksi voi ymmärtää miten Eng- lannin työväki ei vielääkään ole hukutta- nut sellaisia petteureita kuin Thomas, heit- tänyt niitä kaivoon. Sellaisille opportunisteille kuin Thomas ei löytyisi asuinsijaa meidän työväen keskuudessa. Mutta Eng- lannin työväki, puhumattakaan siitä että se kävisi Thomaksia hukuttamaan, päin- vastoin valitsee heidät uudelleen pääneuvostoon, vieläpä oikein mielenosoitusten säestyksellä. Sellaiset työläiset eivät tie-

tysti kaipaa opportunistille vallanku- mouksellista naamaria, ovat valmiit hy- väksymään sen ilmankin. Englannin työ- väeltä puuttuvat vallankumoukselliset traditsio- nit. Nyt ovat nämä traditsio- nit kypsyvässä. Ne kypsyvät ja kehittyvät, eikä ole perusteita epäillä sitä että Eng- lannin työläiset karaistuvat vallanku- moustaisteluissa. Mutta toistaiseksi ero Englannin ja neuvostovallan työväen vä- lillä on olemassa. Tämä selittääkin sen tosiasian, että opportunisteille puoluees- samme on arveluttavaa lähestyä SSSR:n työväkeä ilman jonkunlaista »vallanku- mouksellista» naamaria.

Sanoin jo että oppositio- nien kolmas eri- koisuus sisältyy sen periaatteelliseen muodottomuuteen, sen periaatteettomuuteen ja tästä johtuviin oppositio- nien joh- tomiesten alituisiin valitteluihin, että heitä »ei ole ymmärretty», »väärin tul- kittu», omaksuttu heille sitä mitä he »ei- vät ole sanoneet» jne. Tosiaankin »vää- rin ymmärrettyjen» fraktio- ni. Proletaaristen puolueiden historia kertoo, että tämä erikoisuus (»ei ole ymmärretty») on yleensä opportunistin tavanomaisin, yleisin ominaisuus. Tiedätte että täsmäl- leen samoin sattui käymään » tunnetuille opportunisteille Bernsteinille, Volmarille, Auerille ym. Saksan sosialidemokratian riveissä vuossatojen vaihteessa, jolloin Saksan sosialidemokratia oli vallanku- mouksellinen ja jolloin nämä kiihkeät opportunistit useiden vuosien ajan valit- telivat sitä, että heitä »ei ole ymmärret- ty». Ei voi pitää sattumana sitä tosiasiaa, että oppositio- nien blokki on luettava »vää- rin ymmärrettyjen» fraktio- nien joukkoon.

Erimielisyydet NKP:ssä.

Ensimmäinen kysymys on so- sialismin voiton mahdollisuudesta yh- dessä maassa. Kysymys ei ole tietysti Montenegrosta eikä Bulgaariastakaan, vaan SSSR:stä. Kysymys on sellaisesta maasta jossa oli ja kehittyi imperialismi, jossa on vissi minimi suurteollisuutta, jossa on vissi minimi proletariaattia, jossa on proletariaattia johtava puolue. Niinpä: onko sosialismin voitto mahdollinen SSSR:ssä, onko mahdollinen rakentaa so- sialismin maamme sisäisten voimien poh-

jalla, niiden mahdollisuuksien pohjalla, jotka SSSR:n proletariaatin käytettävissä ovat? Mitä merkitsee sosialismin rakentaminen, jos käänämme tämän sanonnan konkreettiselle luokkielelle? Sosialismin rakentaminen SSSR:ssä — se merkitsee sitä, että taistelussa omilla voimilla voitamme porvaristomme, neuvostomaan porvariston. Kun siis puhutaan siitä onko sosialismin rakentaminen SSSR:ssä mahdollinen, niin sillä tahdotaan sanoa: kykeneekö SSSR:n proletariaatti omin voiminsa voittamaan SSSR:n porvariston. Näin ja vain näin se kysymys on.

Puolue vastaa tähän kysymykseen myönteisesti, sillä puolue lähtee siitä, että SSSR:n proletariaatilla, proletariaatin diktatuurilla SSSR:ssä on mahdollisuus omilla voimilla voittaa SSSR:n porvaristo.

Jos tämä käsitys olisi väärä jos puolueella ei olisi perustetta väitteelle, että SSSR:n proletariaatti kykenee rakentamaan sosialistisen yhteiskunnan maamme suhteellisesta teknillisestä takapajuisuudesta huolimatta, niin puolueella ei olisi perusteita enään jäädä valtaan, sen pitäisi tavalla tai toisella jättää valta ja siirtyä oppositio-ni-puolueen asemaan. Sillä toinen tai toinen: joko me voimme sosialismin rakentaa ja sosialismin rakentaa, voittamalla »kansallisen porvariston», — ja silloin on puolue velvollinen jäämään valtaan ja johtamaan sosialismin rakentamista maassa, jotta sosialismi koko maassa voitaisi; taikka me emme omin voimin kykene voittamaan porvaristoamme, — ja silloin tuki ulkoapäin, voittoisan vallankumouksen puolelta muissa maissa, puuttuu, pitää meidän rehellisesti ja avoimesti poistua vallasta ja suunnata kurssi uuden vallankumouksen järjestämiseen SSSR:ssä. Voiko puolue pettää luokkansa, tässä tapauksessa työväenluokan? Ei voi. Sitä yrittävä puolue pitäisi rikollisena teiltä. Juuri siksi että puolueellamme ei ole oikeutta pettää työväenluokkaa, sen pitäisi sanoa suoraan että kun puuttuu varmuus sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta maassamme niin puolueen pitää luopua vallasta ja siirtyä hallitsevan puolueen asemasta oppositio-nipuolueen asemaan.

Valloitimme proletariaatin diktatuurin ja loimme siten poliittisen perustan kulkeaksemme sosialismia kohden. Voimmeko omin voimin luoda sosialismin taloudellisen perustan, sosialismin rakentamiselle välttämättömän uuden taloudellisen perustan? Mikä on sosialismin taloudellinen perusta? Sekö että maan päälle on istutettava »taivaallinen paratiisi» ja kaikkien tyytyväisyys? Ei. Se on poroporvarin käsitys sosialismin taloudellisesta olemuksesta. Sosialismin taloudellisen perustan luominen — se merkitsee sitä, että maatalous liitetään sosialistisen teollisuuden kanssa yhdeksi yhtenäiseksi taloudeksi, maatalous alistetaan sosialistisen teollisuuden johtoon, kaupungin ja maseudun väliset suhteet järjestetään maatalouden ja teollisuuden tuotteiden välittömän vaihdon pohjalle, suljetaan lopuksi kaikki ne kanavat, joiden avulla syntyvät luokat, syntyy pääoma, luodaan lopuksi sellaiset tuotannon ja jaon ehdot, jotka suoraan ja välittömästi vievät luokkien häviämistä kohden.

Toveri Lenin sanoi tästä silloin kun uusi talouspolitiikka toteutettiin ja kun kysymys kansantalouden sosialistisen perustan rakentamisesta nousi kaikinpuolisena puolueen eteen:

»Pakko-oton korvaaminen verolla, sen periaatteellinen merkitys: »otakommunismista» oikealle sosialistiselle perustalle. Ei pakko-otto, ei vero, vaan (»socialistisen») suurteollisuuden tuotteiden vaihto talonpoikain tuotteisiin, se on sosialismin taloudellinen olemus, sen perusta.»

Näin ymmärsi Lenin kysymyksen sosialismin taloudellisen perustan luomisesta.

Mutta jotta maatalous saataisiin taotuksi yhteen yhteiskunnallistetun teollisuuden kanssa, sitä varten pitää olla tuotteiden runsas jakoelinten verkko, rikas niin kulutus- kuin tuotannollisenkin osuustoiminnan elinten verkko. Lenin lähti nimenomaan tästä väitteestä kurrhan kirjotuksessaan »Osuustoiminnasta» sanoi, että

»Osuustoiminta meidän oloissamme lankeaa kauttaaltaan aivan yhteen sosialismin kanssa.» (XVIII, 2, s. 144.)

Siispä: voiko SSSR:n proletariaatti omin voiminsa rakentaa sosialismin taloudellisen perustan kapitalismin ympäröidessä maattamme?

Puolue vastaa tähän kysymykseen myöntävästi (katso XIV:n puoluekonferenssimme päätöstä). Lenin vastaa tähän kysymykseen myöntävästi (»Osuustoiminnasta»). Koko rakennustyömme käytäntö antaa tähän kysymykseen myöntävän vastauksen, sillä taloutemme sosialistinen sektori kasvaa vuosi vuodelta yksityiskapitalistisen osuuden kustannuksella niin tuotannon kuin kiertokulunkin alalla, yksityispääoman merkitys taloutemme sosialististen aineksien merkitykseen verraten alenee vuosi vuodelta.

Entä oppositio, kuinka se vastaa tähän kysymykseen?

Se antaa tähän kysymykseen kielteisen vastauksen.

Siis: sosialismin voitto maassamme on mahdollinen, sosialismin taloudellisen perustan rakentaminen voidaan katsoa taatuksi. Merkitseekö tämä sitä, että tätä voittoa voidaan sanoa täydelliseksi voitoksi, lopulliseksi voitoksi, joka turvaa rakentuvan sosialismin maan kaikelta vaaralta ulkoapäin, imperialistisen intervensioiden vaaralta ja siihen yhtyvän restauraation (vanhan komennon palauttamisen) vaaralta? Ei, sitä se ei merkitse. Jos kysymys sosialismin rakentamisesta SSSR:ssä on kysymys oman, »kansallisen» porvariston voittamisesta, niin kysymys sosialismin lopullisesta voitosta on kysymys maailman porvariston voittamisesta. Puolue sanoo että omilla voimillaan ei yhden maan proletariaatti kykene maailman porvaristoa voittamaan. Puolue sanoo, että sosialismin lopullista voittoa varten yhdessä maassa on välttämätön maailman porvariston voittaminen tai ainakin neutralisoiminen. Puolue sanoo että tähän tehtävään tarvitaan useampien maiden proletariaatin voimat. Siksi lopullinen voitto jossakin maassa merkitsee proletariaatin vallankumouksen voittoa ainakin muutamissa maissa. Tämä kysymys ei puolueessamme aiheuta erikoista erimielisyyttä ja siksi en siihen laajemmin kajoa.

Toinen kysymys koskee SSSR:n nykyisen kansainvälisen tilan oloja, sen »hengähdys»-kauden oloja, jonka aikana sosialismin rakennustyö meillä on pantu alulle ja päässyt vauhtiin. Me voimme ja meidän pitää rakentaa sosialismia SSSR:ssä. Mutta rakentaakseen sosialismia pitää ennen kaikkea olla olemassa. Pitää olla »hengähdyshetki» sodasta, ei saa olla intervensioiden yrityksiä, pitää olla valloitetuna jonkunlainen minimi kansainvälisiä ehtoja, jotka ovat välttämättömät olemassa ololle ja sosialismin rakentamiselle. Kysytään: minkä nojassa pysyy yllä Neuvototasavallan nykyinen kansainvälinen asema, mikä määrittelee maamme nykyisen »rauhallisen» kehityskauden suhteessa kapitalistisiin maihin, millä lepää se »hengähdyshetki» tai se »hengähdyshetken» kausi, joka on valloitettu, joka ei anna kapitalistiselle maailmalle mahdollisuutta yrittää välittömästi vakavaa intervensioiden ja joka luo välttämättömät ulkoiset ehdot sosialismin rakentamiselle maassamme, jos on todistettu, että intervensioiden vaara on olemassa ja tulee edelleen olemaan ja että tämä vaara voi poistua vain tuloksena proletariaatin vallankumouksen voitosta useissa maissa?

Tämän »hengähdysten» kausi perustuu ainakin neljään tosiasiaan.

1) Ristiriitoihin imperialistien leirissä; ne eivät heikkene eivätkä anna mahdollisuutta sopimukseen Neuvototasavaltain vastaan.

2) Ristiriitoihin imperialismin ja siirtomaiden välillä, vapausliikkeen kasvuun siirtomaissa ja alistetuissa maissa.

3) Vallankumouksellisen liikkeen kasvuun kapitalistisissa maissa ja kaikkien maiden proletariaatin lisääntyvään myötätuntoon Neuvotomaata kohtaan. Kapitalistimaiden proletariaatit eivät vielä kykene tukemaan SSSR:n proletariaattia suoranaishalla vallankumouksella kapitalistejaan vastaan. Mutta imperialististen valtioiden kapitalistit eivät enää kykene saamaan »omia» työläisiään SSSR:n proletariaattia vastaan, sillä kaikkien maiden proletariaatin myötätunto SSSR:ää kohtaan kasvaa eikä voi olla päivästä päivään kasvamatta. Ilman työväkeä taas ei nykyään voi sotaa käydä.

4) SSSR:n proletariaatin voimaan, sen sosialistisen rakennustyön tuloksiin, sen Puna-armeijan voimaan ja hyvään järjestykseen.

Nämä ja näiden kaltaiset ehdot yhtyneinä luovat sen »hengähdys»-kauden, joka nyt luonehtii Neuvostojen maan kansainvälisen tilan.

Kolmas kysymys koskee jonkun maan proletariaatin vallankumouksen »kansallisia» ja kansainvälisiä tehtäviä. Puolue lähtee siitä, että SSSR:n proletariaatin »kansalliset» ja kansainväliset tehtävät sulavat yhdeksi kaikkien maiden proletariaatin yhteiseksi kapitalismista vapautumisen tehtäväksi, että sosialismin rakentamisen edut maassamme täydelleen sulavat yhteen kaikkien maiden kumousliikkeen etujen kanssa yhdeksi yhteiseksi vallankumouksen kaikissa maissa voiton eduksi. Mitä olisi jos kaikkien maiden proletariaatit eivät tuntisi myötätuntoa neuvostojen maata kohtaan eivätkä sitä tukisi? Olisi interventiointi ja neuvostojen tasavallan tuho. Silloin tulisi mustimman taantumuksen aika kaikissa kapitalistisissa ja siirtomaissa, alkaisi työvään ja sorrettujen kansojen raateleminen, hävitettäisiin kansainvälisen kommunismin asemat.

Miten käy jos myötätunto ja neuvostojen maan tukeminen kaikkien maiden proletariaatin puolelta vahvistuu ja kasvaa? Se helpottaa suuresti sosialismin rakentamista SSSR:ssä. Miten käy jos SSSR:ssä lisääntyvät sosialistisen rakennustyön saavutukset? Se parantaa suuresti kaikkien maiden proletariaatin asemia heidän taistelussaan pääomaa vastaan, murtaa kansainvälisen pääoman asemat sen taistelussa proletariaattia vastaan ja lisää maailman kommunismin mahdollisuudet korkeimpaan mittaansa.

Mutta tästä seuraa että SSSR:n proletariaatin edut kytkeytyvät irrottamattomasti yhteen kumousliikkeen etujen ja tehtävien kanssa kaikissa maissa, ja päinvastoin, kaikkien maiden proletariaatin tehtävät kytkeytyvät irrottamattomasti yhteen SSSR:n proletariaatin tehtävien ja saavutusten kanssa sosialistisen rakennustyön rintamalla.

Siksi jonkun maan proletariaatin »kansallisten» tehtävien ja kansainvälisten

tehtävien asettaminen vastakkain — se on syvä virhe politiikassa.

Siksi kuvittelu, että into ja kiihko SSSR:n proletariaatin taistelussa sosialistisen rakennustyön rintamalla on »kansallisen sulkeutuneisuuden» ja »kansallisen rajoituneisuuden» merkki, niinkuin oppositioimiehet joskus kuvittelevat, — se on joutumista järjiltään tai vajoamista penikkamaisuuteen.

Siksi kaikkien maiden proletariaatin kumousliikkeen varmin voiton tie on se että vahvistetaan yhden maan proletariaatin etujen ja tehtävien yhtenäisyys kaikkien maiden proletariaatin etujen ja tehtävien kanssa, niiden irrottamattomuus toisistaan.

Juuri siksi proletariaatin kumouksen voitto yhdessä maassa ei ole itsetarkoituksellista, vaan se on kumouksen kaikissa maissa kehittämisen ja voiton ase ja tukikohta.

Siksi sosialismin rakentaminen SSSR:ssä on kaikkien maiden proletariaatin yhteisen työn suorittamista, on voitto pääomasta ei ainoastaan SSSR:ssä, vaan kaikissa kapitalistisissa maissa, sillä vallankumous SSSR:ssä on osa maailmanvallankumouksesta, sen alku ja sen laajentumisen tukikohta.

Neljäs kysymys koskee tämän kysymyksen historiaa. Oppositioimiehet väittävät että kysymys sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa asetettiin puolueessamme ensi kerran v. 1925. Ainakin t. Trotski sanoi XV:nnessä puoluekonferenssissa suoraan: »Miksi vaaditaan sosialismin yhdessä maassa rakentamisen teoreettista tunnustamista? Mistä on tämä perspektiivi otettu? Miksi ennen v. 1925 kukaan ei ole tätä kysymystä esiin työntänyt?»

Ennen v. 1925 ei siis muka ole tätä kysymystä puolueessamme esitetty. Siis muka Buharin ja Stalinin vasta esittivät tämän kysymyksen ja esittivät vasta v. 1925.

Onko se totta? Ei, ei ole totta.

Vakuutan että kysymyksen sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa asetti puolueessa ensi kerran Lenin v. 1915. Vakuutan että silloin Leniniä vastaan väitti juuri t. Trotski, ei kukaan muu. Vakuutan että siitä pitäin on kysymystä sosialistisen talouden rakentamisesta yh-

dessä maassa tavan takaa käsitelty leh-
dissämme ja puolueessamme.

Vedotkaamme tosiasioihin.

a) V. 1915. Leninin artikkeli »Tun-
nussanasta Europan Yhdysvallat» bolshe-
viikkien pää-äänenkannattajassa »Social-
Demokrat». Tässä artikkelissaan sanoo
Lenin:

»Itsenäisenä tunnussanana olisi tun-
nussana »maailman Yhdysvallat» kuiten-
kaan tuskin oikea ensinnäkin siksi että
se sulaa yhteen sosialismin kanssa, toi-
seksi siksi että se saattaisi herättää vää-
rän tulkinnan sosialismin voiton mah-
dottomuudesta yhdessä maassa ja tällai-
sen maan suhteesta muihin. Taloudellisen
ja poliittisen kehityksen epätasaisuus
on kapitalismin ehdoton laki. Tästä seu-
raa että sosialismin voitto on mahdollinen
aluksi muutamissa, jopa yhdessäkin kapi-
talismissa maassa erikseen otettuna. Tä-
män maan voittanut proletariaatti, pak-
koluovutettuaan kapitalistit
ja järjestettyään itselleen
socialistisen tuotannon, nousi-
si muuta, kapitalistista maailmaa vas-
taan, vetäisi puolelleen muiden maiden
sorretut luokat, nostattaen niissä kapinan
kapitalisteja vastaan, esiintyen tarpeen
tullen sotavoimallakin riistäjäluokkia ja
niiden valtioita vastaan... sillä »kansakun-
tien vapaa yhtyminen sosialismissa
ei ole mahdollinen ilman pitempää tai
lyhyempää, sitkeää socialististen tasa-
valtojen taistelua muita valtioita vas-
taan.» (XIII, s. 133. Katso »Kommunisti»
N:o 9 (21) s. 418. — Alleviiv. Stalin.)

Tässä t. Trotskin vastaus samoin vuo-
delta 1915 Trotskin johtamassa lehdessä
»Nash Golos»:

»Taloudellisen ja poliittisen kehityksen
epätasaisuus on ehdoton laki'. Tästä 'So-
cial-Demokrat' on tehnyt sen johtopää-
töksen että sosialismin voitto yhdessä
maassa on mahdollinen ja senvuoksi ei
ole syytä asettaa Europan Yhdysvaltojen
luomista ehdoksi proletariaatin diktatuurille
kussakin eri valtiossa. . . Että yksikään
maa ei saa »odotella» muita taistelussa-
an, se on alkeellinen ajatus, jota
on hyödyllistä ja välttämätön toistaa,
jottei rinnakkaisen kansainvälisen toi-
minnan aatetta vaihdettaisi kansainväli-
sen odottelevan toimeettomuuden aattee-

seen. Odottelematta muita me aloitamme
ja jatkamme taistelua kansallisella poh-
jalla täysin vakuutettuina siitä että aloit-
teemme antaa sysäyksen taisteluun muis-
sa maissa; mutta jollei niin kävisi, niin
on toivotonta ajatella — sen
todistavat sekä historian kokemus että
teoreettinen harkinta — että esim.
vallankumouksellinen Venä-
jä voisi kestää taantumuk-
sellisen Europan edessä tai
socialistinen Saksa voisi
säilyä eristettynä kapita-
listisessa maailmassa. Katsel-
la yhteiskunnallista vallankumousta kan-
sallisissa puitteissa, se merkitsi joutu-
mista kaikkein kansallisimman
rajoittuneisuuden uhriksi, rajoit-
tuneisuuden joka muodostaa sociali-
patriotismin olemuksen.» (Trotski v.
1917, III, 1, s. 92—93. Harv. Stalin.)

Näette että kysymyksen »socialistisen
tuotannon järjestämisestä» asetti toveri
Lenin jo v. 1915, Venäjän porvarillis-
demokraattisen vallankumouksen kyn-
nyksellä, imperialistisen sodan aikana,
jolloin päiväjärjestyksessä oli kysymys
porvarillis-demokraattisen vallankumouk-
sen kasvamisesta socialistiseksi vallan-
kumoukseksi.

Näette että silloin väitti toveri Leninjä
vastaan ei kukaan muu kuin toveri Trotski,
joka ilmeisesti tiesi, että Leninin artik-
kelissa puhutaan »socialismin voitosta»
ja »socialistisen tuotannon järjestämisen»
mahdollisuudesta »yhdessä maassa».

Näette että syytöksen »kansallisesta
rajoittuneisuudesta» esitti toveri Trotski
ensi kerran jo v. 1915, eikä tuo syytös ol-
lut suunnattu Buharinia tai Stalinia vas-
taan, vaan Leniniä vastaan.

Nyt toveri Sinovjev päästää suustaan
naurettavan syytöksen »kansallisesta ra-
joittuneisuudesta». Hän ei nähtävästi
ymmärrä että hän sillä toistaa Trotskin
fraasin, joka oli tähdätty Leniniä ja hä-
nen puoluettaan vastaan.

b) V. 1919. Leninin artikkeli »talous
ja politiikka proletariaatin diktatuurin
kaudella». Lenin kirjoittaa tässä artikke-
lissaan:

»Miten paljon valehtelevatkaan, par-
jaavatkaan kaikkien maiden porvarit ja
niiden suoranaiset tai verhotut apurit (II

Internationaalien »sosialistit»), epäilemättömänä pysyy: perustavan taoudellisen probleemin kannalta on proletariaatin diktatuurille meillä taattu voitto, — kommunismin voitto kapitalismista. Koko maailman porvaristo juuri siksi raivoaa ja riehuu bolshevismia vastaan, järjestää sotaisia päälle karkauksia, salaliittoja ym. bolshevikkeja vastaan, että se varsin hyvin ymmärtää kiertämättömäksi meidän voiton yhteiskunnallisen talouden uudelleen rakentamisessa, jollei meitä kukisteta sotavoimalla. Ja sillä tavalla se ei meitä onnistu kukistamaan!» (XVI, s. 350. — Harv. Stalin.).

Näette että Leninin tässä artikkelissa puhutaan »proletariaatin diktatuurin taoudellisesta probleemista», »yhteiskunnallisen talouden uudelleen järjestämisestä», »kommunismin voiton» suuntaan. Mitä sitten on »proletariaatin diktatuurin taoudellinen probleemi» ja »yhteiskunnallisen talouden uudelleen järjestäminen» proletariaatin diktatuurin aikana? Se ei ole mitään muuta kuin sosialismin rakentamista yhdessä maassa, meidän maassa.

c) V. 1921. Leninin kirjanen »Luontaisverosta». Tunnettu väite että me voimme ja meidän pitää rakentaa »taloutemme sosialistinen perustus».

d) V. 1922. Lenin esiintyy Moskovon neuvostossa, jossa hän puhuu siitä että »me olemme raahanneet sosialismin jokapäiväiseen elämään» ja että »nepin Venäjstä tulee sosialistinen Venäjä» (XVIII, 2, s. 108). Tov. Trotskin vastaväitteet hänen »loppusanoissaan» »Rauhan ohjelmaan» v. 1922 ilman suoranaista viittausta siihen että hän polemisoi Leniniä vastaan. Näissä »jälkisanoissa» sanoo toveri Trotski:

»Rauhan ohjelmassa» useita kertoja toistuva väite, että proletaarin vallankumous ei voi voitokkaasti päättyä kansallisissa puitteissa saattaa ehkä joistakin lukijoista näyttää Neuvostotasavaltamme lähes viisivuotisen kokemuksen kumoamalta. Mutta tällainen päätelmä olisi perusteeton. Se tosiasia, että työväen val-

tio on yhdessä, ja vieläpä takapajuudessa maassa pysynyt pystyssä koko maailmaa vastaan, on todisteena proletariaatin valtavana voimasta, joka toisissa, edistyneemmissä, siviliseeratuissa maissa on kykenevä aikaan saamaan todella ihmeitä. Mutta vaikka olemmekin säilyttäneet itsemme poliittisessa ja sotilaallisessa mielessä valtiona, emme ole päässeet sosialistisen yhteiskunnan luomiseen emmekä edes käsiksi siihen. Taistelu valtakumouksellisen-valtiollisen itsesäilytyksen puolesta on tänä aikana aiheuttanut tuotantovoimien tavattoman alenemisen; sosialismin taasen on ajateltavissa vain niiden nousun ja kukoistuksen pohjalla. Kauppaneuvottelut porvarillisten valtioiden kanssa, konsessionit, Genuan konferenssi jne. ovat liiankin räikeänä todistuksena siitä, että mahdoton on eristetty sosialistinen rakennustyö kansallisvaltiollisissa puitteissa... sosialistisen talouden todellinen nousu Venäjällä käy mahdolliseksi vasta proletariaatin voiton jälkeen Europan tärkeimmässä maassa» (Trotski, III, 1, s. 92—93. — Harv. Stalin.).

Ketä vastaan tov. Trotski tässä väittää »eristetyn sosialistisen rakennustyön mahdollisuudesta kansallisvaltiollisissa puitteissa» Ei ollenkaan Buharia tai Stalinia vastaan. Trotski väittää tässä toveri Leniniä vastaan, eikä missään muussa kuin perustavassa kysymyksessä — onko mahdollinen »socialismin rakentaminen kansallis-valtiollisissa puitteissa».

e) V. 1923. Leninin kirjanen »Osuuksitoiminnasta», hänen poliittinen testamenttinsa. Tässä kirjasessa Lenin sanoo: »Itse asiassa valtion valta kaikkiin suuriin tuotantovälineisiin, valtiovalta proletariaatin käsissä, tämän proletariaatin liitto monien miljoonien pikku talonpoikien kanssa, tällä proletariaatilla taatusti johto talonpoikaistoon nähden jne. — eiköhän siinä ole kaikki mitä tarvitaan, jotta osuustoiminnasta, yksistään osuustoiminnasta, jota ennen aikaan halveksimme kaupusteluhommana ja jota meillä on vissiltä puolen oikeus halveksia nytkin nepin aikana, — eiköhän siinä

ole kaikki välttämätön täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten? Se ei vielä ole sosialistisen yhteiskunnan rakennus, mutta siinä on kaikkea välttämätöntä riittävästi tuota rakennusta varten» (XVIII, 2, s. 140. — Harv. Stalin).

Vaikea kai lausua selvemmin. Toveri Trotskilla käy niin, että »socialismin rakentaminen kansallis-valtiollisissa puitteissa» on mahdoton. Lenin taas vakuuttaa, että meillä, s.o. SSSR:n proletariaatilla nyt proletariaatin diktatuurin kaudella on »kaikki välttämätön» ja »riittävästi» »täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten». Vastakkaisuus käsityksissä täydellinen.

Tallaiset ovat tosiasiat.

Näette näin ollen, että kysymys socialismin rakentamisesta työnnettiin esiin jo v. 1915, sen esitti persoonallisesti Lenin, jota vastaan tässä kysymyksessä väitti juuri toveri Trotski, eikä kukaan muu, syyttäen Leniniä »kansallisesta rajoittuneisuudesta».

Näette että siitä pitäin tämä kysymys ei poistunut työjärjestyksestä Leninin kuolemaan saakka.

Näette että tämän kysymyksen on useita kertoja muodossa tai toisessa herättänyt toveri Trotski peiteltyinä, mutta aivan määrätietoisena polemiikkina toveri Leniniä vastaan, ja kertaakaan ei t. Trotski ole käsitellyt tätä kysymystä Leninin ja leninismien hengessä, vaan Leniniä ja leninismisiä vastaan.

Näette että toveri Trotski puhuu suoraa valetta uskotellessaan että kysymystä socialismin rakentamisesta yhdessä maassa ei kukaan ole eittänyt ennen kuin v. 1925.

Viides kysymys koskee socialismin rakentamistehtävän aktuaalisuutta tällä hetkellä. Minkä vuoksi kysymys socialismin rakentamisesta on saavuttanut erikoisen aktuaalin luonteen juuri nyt, juuri viime aikana? Miksi esim. v.v. 1915, 1918, 1919, 1921, 1922, 1923 kysymystä socialismin rakentamisesta SSSR:ssä käsiteltiin sattumasta sattumaan, erillisissä kirjoituksissa, mutta v.v. 1924—25—26 tämä kysymys on vallannut erikoisen

huomattavan sijan puoluepraktiikassamme? Millä se on selitettävissä?

Mielestäni se on selitettävissä kolmella pääsyillä.

Ensinnäkin sillä, että viime vuosina on vallankumouksen vauhti muissa maissa hidastunut, on koittanut niin sanottu »kapitalismin osittainen vakaantuminen». Siitä kysymys — eiköhän kapitalismin osittainen vakaantuminen johtane socialismin rakentamisen mahdollisuuksien heikentymiseen tai jopa häviämiseen meidän maassamme? Siitä kasvanut mielenkiinto kysymykseen socialismin ja socialistisen rakennustyön kohtaloista meidän maassamme.

Toiseksi sillä, että me olemme käytäntöön ottaneet nepin, sallineet yksityispääoman ja suorittaneet eräänlaisen perääntymisen uudelleen ryhmittäksemme voimamme ja siirtyäksemme sitten hyökkäykseen. Siitä kysymys — eiköhän nepin käytäntöön otto voine edistää socialistisen rakennustyön mahdollisuuksien heikentymistä meidän maassamme? Siitä uusi kasvavan mielenkiinnon lähde kysymykseen socialistisen rakennustyön mahdollisuudesta meidän maassamme.

Kolmanneksi sillä seikalla, että me voitimme kansalaissodassa, karkoitimme saartajat ja valloitimme levähdysketken sodalta, mikä muodostaa suotuisat olosuhteet likvidoidaksemme taloudellisen rappiotilan, jälleenrakentaaksemme maan tuotantovoimat ja ryhtyäksemme uuden talouselämän (ekonomiikan) rakentamiseen maassamme. Siitä kysymys — mihin suuntaan on talouden rakentamista vietävä, socialismin vaiko johonkin muuhun suuntaan? Siitä kysymys — jos rakennustyötä on johdettava socialismin suuntaan, niin onko perustetta laskea meidän omaavan mahdollisuuden rakentaa socialismia nepin aikana ja osittaisen kapitalismin vakaantumisen olosuhteissa? Siitä koko puolueen ja koko työväenluokan suuri mielenkiinto kysymykseen socialistisen rakennustyön kohtalosta maassamme. Siitä jokavuotiset kaikenlaisten seikkojen laskemiset, joita puolueen ja neuvostovallan elimet suorittavat pitäen näkökohtanaan socialististen talousmuotojen ominaispainon lisäänty-

mistä teollisuuden, kaupan ja maatalouden aloilla.

Kas siinä kolme pääsyitä, jotka puhuvat siitä, että kysymys sosialismin rakentamisesta on tullut puolueellemme ja proletariaatillemme samoin kuin Kominternillekin aktuaaliseksi kysymykseksi.

Oppositioni ajattelee, että kysymyksellä sosialismin rakentamisesta SSSR:ssä on vain teoreettinen mielenkiinto. Se on väärin. Se on mitä syvin hairahdus. Kysymyksen sellainen käsittely voidaan selittää johtuvan vain oppositionin täydellisestä puoluepraktiikastamme, taloudellisesta rakennustyöstämme, osuustoinnallisesta rakennustyöstämme irtaantumisen. Kysymys sosialismin rakentamisesta nyt, jolloin olemme likvidoineet taloudellisen rappiotilan, jälleenrakentaneet teollisuuden ja astuneet koko kansantalouden uudelleen rakentamiseen uudella teknillisellä perustalla, — kysymys on nyt saanut valtavan käytännöllisen merkityksen. Mihin on johdettava asioita taloudellisen rakennustyön vallitessa, mihin suuntaan on rakennettava, mitä rakennettava, minkälaisen tulee olla rakennustyömme perspektiivien, — kaikki nämä ovat sellaisia kysymyksiä, joita ratkaisematta rehelliiset ja syventyneet talousmiehet eivät voi ottaa askeltaan eteenpäin, jos tahtovat suhtautua rakennustyöhön todella tietoisasti ja harkitusti. Rakennamme me lannoittaaksemme maaperää porvarilliselle demokratialle vaiko rakentaaksemme sosialistisen yhteiskunnan, — siinä on nyt rakennustyömme ydin. Onko meillä mahdollisuus rakentaa sosialistista taloutta nyt, nepin, kapitalismin osittaisen vakaantumisen olosuhteissa, — siinä on nyt yksi puolue- ja neuvostotyömme tärkeimpiä kysymyksiä.

Lenin vastasi tähän kysymykseen myönteisesti (katso vaikkapa kirjasta »Osuustoiminnasta»). Puolue vastasi tähän kysymykseen myönteisesti (NKP:n XIV:n konferenssin päätöslauselma). No, entä oppositioni? Mainitsin jo, että oppositioni vastaa tähän kysymykseen kielteisesti. Lausuin jo alustuksessani NKP:n XV:n konferenssissa ja olen pakotettu toistamaan täällä, että oppositioniblokin johtaja tov.

Trotsky vielä aivan äskettäin, syyskuussa v. 1926, ilmoitti tunnetussa vetoomuksessaan oppoitsionilaisiin, että »teoriaa sosialismista yhdessä maassa» hän pitää »kansallisen rajoittuneisuuden teoreettisena puoltamisena» (kts. Stalinin alustusta XV konferenssissa).

Verratkaa tätä tov. Trotskin sitaattia hänen kirjoitukseensa v. 1915, jossa hän, polemisoidessaan tov. Leniniä vastaan kysymyksestä sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, ensi kerran asetti kysymyksen tov. Leninin ja leninläisten »kansallisesta rajoittuneisuudesta», — ja te ymmärrätte, että tov. Trotsky on pysynyt vanhalla sosialidemokraattisella kielteisellä kannallaan kysymyksestä sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa.

Juuri sen vuoksi puolue vakuuttaa, että trotskilaisuus on sosialidemokraattinen syrjäpyrintö (uklooni).

Kuudes kysymys koskee proletarisen vallankumouksen perspektiivejä. Totv. Trotsky lausui puheessaan XV konferenssissa: »Lenin laski, että 20 vuoden kuluessa me emme mitenkään rakenna sosialismia, meidän talonpoikaismaamme takapajuisuuden vallitessa. Emmekä me 30 vuodentakaan kuluessa rakenna. Olettaakamme 30—50 vuotta minimiksi.»

Minun täytyy ilmoittaa täällä, toverit, että tällä tov. Trotskin keksimällä perspektiivillä ei ole mitään yhteistä tov. Leninin perspektiivin kanssa vallankumouksesta SSSR:ssä. Muutaman minuutin kuluttua tov. Trotsky itse alottaa puheessaan taistelun tätä perspektiiviä vastaan. Mutta se on jo hänen asiansa. Minun täytyy kuitenkin ilmoittaa, ettei Lenin eikä puolue voi vastata tästä toveri Trotskin keksimästä perspektiivistä ja siitä johtuvista johtopäätöksistä. Se seikka, että tov. Trotsky, muodostettuaan tämän perspektiivin, alkaa sitten puheessaan taistella omaa kyhäystään vastaan, — tämä seikka puhuu vain siitä, että tov. Trotsky on lopullisesti sekaantunut ja saattanut itsensä naurettavaan asemaan.

Lenin ei lainkaan lausunut, että »me emme mitenkään rakenna sosialismia 30 tai 50 vuoden kuluessa. Todellisuudessa Lenin lausui näin:

»10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaistoon ja voitto on turvattu yleismaailmallisessa mitassa (jopa proletaaristen vallankumousten hidastuessa, jotka kuitenkin kasvavat), muutoin 20—40 vuotta valkokaartilaisen terrorin kärsimyksiä» (Leninskij Sbornik, IV, s. 374).

Voidaanko Leninin tästä väitteestä tehdä se johtopäätös, että me »emme mitenkään rakenna sosialismia 20—30 tai 50 vuoden aikana? Ei, ei voida. Tästä väitteestä voidaan tehdä vain seuraavat johtopäätökset: a) oikeitten suhteitten valitessa talonpoikaistoon voitto (s.o. sosialismin voitto) on meille turvattu 10—20 vuodessa; b) tämä voitto tulee olemaan ei ainoastaan SSSR:n voitto, vaan voitto »yleismaailmallisessa mitassa»; c) elleimme me saavuta voittoa sinä aikana, tulee se olemaan sen merkki, että meidät on murskattu ja proletariaatin diktatuurin järjestelmän sijaan astuu valkokaartilainen terrori, joka saattaa jatkua 20—40 vuotta.

Tietenkin voidaan myöntää oikeaksi tai olla myöntämättä tämä Leninin väite ja siitä johtuvat johtopäätökset. Mutta vääristä ei sitä saa, kuten тов. Trotski tekee.

Mutta mitä merkitsee voitto »yleismaailmallisessa mitassa»? Merkitseekö se, että tällainen voitto tietää samaa kuin sosialismin voitto yhdessä maassa? Ei, sitä se ei merkitse. Lenin erottaa teoksissaan vakavasti sosialismin voiton yhdessä maassa voitosta »yleismaailmallisessa mitassa». Puhuessaan voitosta »yleismaailmallisessa mitassa», Lenin tahtoo sanoa, että sosialismin menestyksellä meidän maassamme, sosialistisen rakennustyön voitolla meidän maassamme on sellainen valtava kansainvälinen merkitys, että se (voitto) ei saata rajoittua meidän maahamme, vaan sen täytyy aiheuttaa mahdettava liike sosialismia kohti kaikissa kapitalistisissa maissa, ellei se tämän ohella satu yhtäaikaan proletaarisen vallankumouksen voiton kanssa muissa maissa, niin sen joka tapauksessa täytyy sellaisenaan aloittaa muiden maiden proletariaanin mahtava liike maailmanvallankumouksen voittoa kohti.

Kas sellainen on vallankumouksen perspektiivi Leninin mukaan, jos pidetään silmällä vallankumouksen voiton perspek-

tiivä, josta meillä puolueessa on varsinaisesti puhe.

Tämän perspektiivin sotkeminen тов. Trotskin perspektiiviin 30—50 vuodesta, se merkitsee Leninin parjaamista.

Seitsemäs kysymys. Olkoon, sanoo meille oppositiosi, mutta kenen kanssa on parempi ylläpitää liittoa — maailman proletariaatin vaiko maamme talonpoikaiston kanssa, kenelle on annettava etuoikeus — maailman proletariaatille vaiko SSSR:n talonpoikaistolle? Tällöin asia kuvataan siten, ikäänkuin SSSR:n proletariaatin edessä seisoi kaksi liittolaista — maailman proletariaatti valmiina viivyttelemättä kaatamaan porvaristonsa, mutta odottaa meidän suostumustamme siihen, ja meidän talonpoikaistomme valmiina auttamaan SSSR:n proletariaattia, mutta ei ole täysin vakuutettu siitä ottaako SSSR:n proletariaatti vastaan tämän avun. Tämä on, toverit, lapsellinen kysymyksen asettaminen. Sellaisella kysymyksen asettamisella ei ole mitään yhteistä vallankumouksen kulun kanssa maassamme, ei voimasuhteiden kanssa maailman kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla. Suokaa anteeksi sanontani, mutta näin voivat asettaa kysymyksen vain instituuttineitokset. Valitettavasti ei asian laita ole niin, kuin sitä kuvaavat meille eräät oppositiosinilaiset, eikä tässä ole syytä epäillä sitä, että me mielihyvin ottaisimme vastaan avunannon sekä puolelta että toiselta, jos se riippuisi meistä. Ei, kysymyksen laita todellisessa elämässä ei ole siten.

Kysymys esiintyy näin: k o s k a maailman vallankumousliikkeen vauhti on hidastunut, sosialismi ei ole vielä voittanut Lännessä, mutta SSSR:n proletariaatti seisoo vallassa, lujittaa sitä vuosi vuodelta, keskittää ympärilleen talonpoikaiston perusmassat, omaa jo vakavaa menestystä sosialistisen rakennustyön rintamalla ja menestyksellä lujittaa ystävyyssiteitään kaikkien maitten proletariaanien ja sorrettujen kansojen kanssa, — niin onko syytä kieltää SSSR:n proletariaatin voivan murtaa porvaristonsa ja jatkavan sosialismin voittoa rakentamista maassamme, huolimatta kapitalistisesta ympäristöstä?

Kas niin on kysymys nyt, jos lähdetään tietenkin ei mielikuvittelusta, kuten oppositioiblokki tekee, vaan todellisista voimasuhteista sosialismin ja kapitalismin välisen taistelun rintamalla.

Puolue vastaa tähän kysymykseen, että SSSR:n proletariaatti kykenee näissä olosuhteissa suoriutumaan »kansallisesta» porvaristostaan ja rakentamaan menestyksellä sosialistista taloutta.

Oppositio ni taas lausuu, että:

»Ilman suoranaista europalaisen proletariaatin valtiollista tukea Venäjän työväenluokka ei voi pysyä vallassa ja muuttaa väliaikaista herruuttaan pitempiaikaiseksi sosialistiseksi diktatuuriksi» (Trotski, »Nasha Revoljutsija», s. 278).

Mutta mikä on tämän тов. Trotskin sitaatin ydin ja mitä merkitsee »europalaisen proletariaatin valtiollinen tuki»? Se merkitsee, että ellei proletariaatti ensin voita Lännessä, ellei proletariaatti ensin valloita valtaa Lännessä, niin SSSR:n proletariaatti ei voi edes pysyä vallassa, saati sitten suoriutua porvaristostaan ja rakentaa sosialismia.

Kas näin se kysymys on, kas siinä on erimielisyyksien ydin.

Missä eroaa tämä тов. Trotskin kanta Otto Bauerin kannasta?

Valitettavasti ei missään.

K a h d e k s a s k y s y m y s . Olkoon, sanoo oppositio, kenellä on enemmän voiton mahdollisuuden toiveita — SSSR:n proletariaatilla vaiko maailman proletariaatilla?

»Voiko kuvitella itselleen, — lausuu t. Trotski puheessaan XV konferenssissa, — että 30—50 vuoden aikana europalainen kapitalismi rupee mätänemään, eikä proletariaatti kykene suorittamaan vallankumousta? Minä kysyn: miksi minun täytyy ottaa tällainen edellytys, jota ei voida nimittää muuksi kuin mustan perusteettoman pessimismin edellytykseksi Europan proletariaattiin nähden? . . . Minä vakuutan, ettei minulla ole mitään teoreettisia tai poliittisia perusteita ajatella, että meidän on yhdessä talonpoikaiston kanssa helpompi rakentaa sosialismia kuin europalaisen proletariaatin valloittaa valta».

Ensinnäkin on ehdottomasti heitettävä pois perspektiivi lamaustilasta Europassa »30—50 vuoden aikana». Kukaan ei ole velvoittanut тов. Trotskia lähtemään tästä proletaarisen vallankumouksen perspektiivistä Lännen kapitalistisissa maissa, jolla ei ole mitään yhteistä puolueemme perspektiivin kanssa. Тов. Trotski on itse sitonut itsensä tähän keksittyyn perspektiiviin ja saa itse vastata sellaisen operation seurauksista. Minä ajattelen, että näitä määrääkoja täytyy supistaa, ainakin kaksinkerroin, jos pidetään silmällä todellista proletaarisen vallankumouksen perspektiiviä Lännessä.

Toiseksi тов. Trotski päättelee huomautuksista, että Lännen proletaareilla on paljon enemmän mahdollisuuksia suoriutua maailman porvaristosta, joka nyt on vallassa, kuin SSSR:n proletariaatilla »kansallisesta» porvaristostaan, joka poliittisesti on jo murskattu, ja taloudellisessa suhteessa on pakotettu perääntymään proletariaatin diktatuuriin ja taloutemme sosialististen muotojen rynnistykseen edessä. Minä katson tällaisen kysymyksen asettamisen vääräksi. Minä katson, että тов. Trotski asettaessaan näin kysymyksen paljastaa itsensä kokonaan. Eikö sitä samaa juuri laulaneet meille menshevikit lokakuussa v. 1917, jolloin he julistivat kaikilta katoilta, että Lännen proletaareilla on paljon enemmän mahdollisuuksia kukistaa porvaristo ja anastaa valta kuin Venäjän proletaareilla, jossa tekniikka on heikosti kehittynyt ja proletariaatti vähälukuinen? Ja eikö se ole tosiseikka, että huolimatta menshevikien valitusvirsiä, Venäjän proletaareilla osottautui olevan lokakuussa v. 1917 enemmän mahdollisuuksia ottaa valta ja kukistaa porvaristo kuin Englannin, Tanskan tai Saksan proletaareilla? Eikö vallankumoustaistelun käytäntö koko maailmassa ole osottanut ja todistanut, ettei kysymystä voida asettaa niin kuin sen asettaa тов. Trotski?

Kysymys siitä kenellä on enemmän mahdollisuuksia pikaiseen voittoon ratkaistaan ei asettamalla yhden maan proletariaattia toisten maitten proletariaattia vastaan tai maamme talonpoikaistoa toisten maitten proletariaattia vastaan. Sellainen vastakkain asettaminen on las-

ten vertausleikkii. Kysymyksen siitä kellenä on enemmän mahdollisuuksia nopeaan voittoon, ratkaisee realinen kansainvälinen tilanne, realiset voimasuhteet kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla. Saattaa tapahtua, että Lännen proletarit voittavat porvaristonsa ja ottavat vallan ennemmin kuin me ehdimme rakentaa taloutemme sosialistisen perusta. Se ei ole lainkaan mahdotonta. Mutta saattaa tapahtua niinkin, että SSSR:n proletariaatin onnistuu rakentaa taloutensa sosialistisen perustan ennen kuin Lännen proletarit ovat kukistaneet porvaristonsa. Sekään ei ole mahdotonta.

Nopean voiton mahdollisuuden kysymyksen ratkaisu riippuu tässä realisesta tilanteesta kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla ja vain siitä.

Tällaiset ovat erimielisyyksiemme perustat.

Näistä perusteista johtuvat käytännöllis-poliittisen luontoiset erimielisyydet sekä ulko- että sisäpolitiikan aloilla että myöskin puhtaasti puolue toiminnan aloilla. Nämä kysymykset muodostavat yhdeksän kysymyksen aiheen.

a) Lähtien kapitalismin osittaisen vakaantumisen tosiseikasta, puolue katsoo, että me elämme vallankumousten välistä kautta, että me kuljemme kapitalistisissa maissa vallankumousta kohti, ja kommunistisen puolueen perustehtävänä on tien talleaminen joukkojen luo, lujittaa yhteyttä joukkoihin, vallata proletariaatin joukkojärjestöt ja valmistaa laajat työläismassat koittaviin vallankumouksellisiin otteluihin.

Mutta oppositiosi uskomatta vallankumouksemme sisäisiin voimiin ja peläten kapitalismin osittaista vakaantumista tosiseikkana, joka voi tuhota vallankumouksemme, katsoo (tai on katsonut) mahdolliseksi kieltää kapitalismin vakaantumisen tosiseikan, pitää (tai on pitänyt) Englannin lakkoo kapitalismin vakaantumisen päättymisen tunnusmerkkinä, mutta kun kuitenkin vakaantuminen osottautui tosiseikaksi, oppositiosi vakuuttaa, että sen pahempi tosiseikoille ja että voidaan siis hypätä tosiseikkojen yli demonstroiden huutavia tunnuslauseita yhteisrintaman

taktiikan uudelleen tarkistuksesta, välien katkaisemisesta Lännen ammatilliseen liikkeeseen jne. Mutta mitä merkitsee tosiseikkojen, objektiivisen tapausten kullun huomiotta jättäminen? Se merkitsee poissiirtymistä tieteen pohjalta ja puoskaroinnisen kannalle asettumista.

Siitä seikkailuhenki oppositiosioniblokin politiikassa.

b) Lähtien siitä, että industrialisoiminen on sosialistisen rakennustyön perustie ja sosialistisen teollisuuden perusmarkkinoina maamme sisäiset markkinat, puolue katsoo, että industrialisoimisen tulee kehittyä talonpoikaiston perusmassan (puhumattakaan enään työläisistä) aineellisen aseman järkkymättömän parantamisen pohjalla, että teollisuuden ja talonpoikaistalouden, proletariaatin ja talonpoikaiston välinen liitto ja proletariaatin johto tässä liitossa ovat, kuten Lenin lausuu, neuvostovallan »alku ja loppu» ja rakennustyömme voitto, että tämän yhteydessä meidän politiikkamme yleensä, verotuspolitiikan ja hintapolitiikan varsinkin tulee olla niin rakennetun, jotta se vastaisi tämän liiton etuja.

Mutta oppositiosi uskomatta talonpoikaiston sosialismin rakennustyöhön mukaan vetämisen mahdollisuuteen ja nähtävästi olettaen industrialisoimista voitavan rakentaa talonpoikaiston perusmassaa vahingoittavasti, eksyy kapitalististen industrialisoimismetoodien tielle, talonpoikaistoa »siirtomaana» proletariaisen valtion »riiston objektina» käsittelevälle tielle ja ehdottaa sellaisia industrialisoimisen toimenpiteitä (talonpoikaiston veroilla kiristämisen lisäämistä, teollisuustavaroitten tukkuhintain kohottamista jne.), jotka kykenevät vain rikkomaan teollisuuden ja talonpoikaistalouden liiton, horjuttamaan köyhäin ja keskivarakkaitten taloudellisen aseman ja hävittämään industrialisoimisen varsinaiset perustat.

Siitä oppositiosionin skeptillinen suhde proletariaatin ja talonpoikaiston välisen blokin aatteeseen ja proletariaatin hegemoniaan tässä blokissa, — sosialidemokraateille ominainen suhde.

c) Me lähdemme siitä, että kommunistinen puolue on proletariaatin diktatuurin perusinstrumentti, että yhden puo-

luen johto, joka ei jaa eikä voi jakaa tätä johtoaan muitten puolueitten kanssa, on se perusehto, jota ilman ei ole ajateltavissa vähänkään vakava ja kehittynyt proletariaatin diktatuuri. Tämän vuoksi me katsomme, ettei meidän puolueemme sisällä ole sallittava fraksiain olemassaoloa, sillä on itsestään selvää, että järjestettyjen fraksiain olemassaolo puolueen sisällä johtaa yhtenäisen puolueen pirstoutumiseen rinnakkaisjärjestöksi, uuden puolueen tai uusien puolueiden itujen ja jatsheikkain muodostumiseen maassa ja siis proletariaatin diktatuurin halvaantumiseen.

Mutta oppositiosi, väittämättä avoimesti näitä seikkoja vastaan, siitä huolimatta käytännöllisessä työssään lähtee puolueen yhtenäisyyden heikentämisen välttämättömyydestä, fraksiain vapauden välttämättömyydestä puolueen sisällä ja siis uuden puolueen aineksien muodostamisen välttämättömyydestä.

Siitä hajotuspolitiikka oppositiosiblokin käytännöllisessä työssä.

Siitä oppositiosionin valitukset »komenta» puolueessa, jotka itse asiassa kuvastavat maan ei-proletaaristen ainesten protestia proletariaatin diktatuurin komentoa vastaan.

Siitä kysymys kahdesta puolueesta.

Tällainen on, toverit, erimielisyyksiemme yhteistulos.

Oppositiosi työssään.

Siirrytään nyt kysymykseen / kuinka nämä erimielisyydet ovat ilmenneet käytännöllisessä työssä.

No niin, miltä näytti itse asiassa oppositiosionimme käytännöllisessä työssään, taistelussaan puoluetta vastaan?

On tunnettua, että oppositiosi on toiminut, häärännyt ei ainoastaan meidän puolueessamme, vaan myöskin toisissa Kominternin sektioissa, esimerkiksi Saksassa, Ranskassa jne. Sen vuoksi kysymys on asetettava näin: miltä näytti teossa oppositiosionin ja sen kannattajain käytännöllinen työ sekä NKP:ssä että myöskin muissa Kominternin sektioissa?

a) Oppositiosionin ja sen kannattajain käytännöllinen työ NKP:ssä. Oppositiosi aloitti »työnsä» siitä, että asetti puo-

luetta vastaan mitä raskaimmat syytökset. Oppositiosi julisti, että puolue »matelee opportunistimin kiskoille». Oppositiosi vakuutti puolueen politiikan »kulkevan vastoin vallankumouksen luokkalinjaa». Oppositiosi vakuutti puolueen menettävän luokkaluonteensa ja kulkevan termidorin kohti. Oppositiosi julkusti, että meidän valtiomme »ei ole läheskään proletaarinen valtio». Kaikesta tästä julistettiin joko avoimissa deklaratsioneissa ja oppositiosionin edustajain puheissa (KK pleenumi heinäk. 1926), tai oppositiosionin maanalaisissa asiakirjoissa, joita sen kannattajat levittivät.

Mutta esittäessään puoluetta vastaan nämä raskaat syytökset, oppositiosi sillä loi pohjaa uusien rinnakkaisjatsheikkain järjestämiselle puolueessa, uuden rinnakkaiskeskuksen järjestämiselle puolueessa, uuden puolueen luomiselle. Yksi oppositiosionin kannattajista Ossovski kirjoituksiinsa ilmoitti suoraan, että meidän puolueemme puolustaa kapitalistien etuja, että sen vuoksi on välttämätöntä organisoida uusi puolue, »puhtaasti proletaarinen puolue», joka eläisi ja toimisi nyt olevan rinnalla. Oppositiosi voi sanoa, ettei se voi vastata Ossovskin kannasta. Mutta se on väärin. Se vastaa täydelleen ja kokonaisuudessaan Ossovskin »toimista». On tunnettua, että Ossovski avoimesti ilmoitti lukeutuvansa oppositiosionin kannattajiin, jota vastaan ei oppositiosi ole kertaakaan yrittänyt väittää. Edelleen on tunnettua, että tov. Trotski puolusti Ossovskia heinäkuun pleenumissa Molotovia vastaan. Lopuksi on tunnettua, että huolimatta puolueen yksimielisestä Ossovskin vastaisesta mielialasta, oppositiosi äänesti KK:ssa Ossovskin puolueesta erottamista vastaan. Kaikki tämä puhuu sen puolesta, että oppositiosi ottaa moraalisesti vastatakseen Ossovskin »toimista».

Johtopäätös: oppositiosionin käytännöllinen työ NKP:ssä ilmaisi itsensä Ossovskin kannassa, hänen kannassaan uuden puolueen muodostamisen sallittavuudessa.

Eikä toisin voinut ollakaan. Sillä yksi kahdesta: asettaessaan nämä raskaat syytökset puoluetta vastaan oppositiosi joko ei uskonut itsekään näiden syytös-

ten vakavuuteen ja asetti niitä vain mielenosoituksellisesti, — ja silloin se johti harhaan työväenluokkaa, mikä on rikollista; t a i oppositiioni uskoi ja jatkuvasti uskoo syytönsensä vakavuuteen, — ja silloin sen täytyy pitää suuntanaan ja se todella piti suuntanaan puolueen johtavien kantajoukkojen murskaamisen, uuden puolueen muodostamisen.

Kas sellaiset olivat oppositiionimme piirteet sen käytännöllisessä työssä NK P:ssä lokakuussa v. 1926.

b) Oppositiionin kannattajain käytännöllinen työ Saksan kommunistisessa puolueessa. Lähtien meidän oppositiionimme asettamista syytöksistä puoluetta vastaan, tekivät »ultra-vasemmistolaiset» Saksassa, hra Korsch päämiehenä, »jatkuvat» johtopäätöksensä ja asettivat pilkut i:n päälle. On tunnettua, että Korsch, tämä Saksan »ultra-vasemmistolaisen» ideologi vakuuttaa meidän sosialistisen teollisuutemme olevan »puhtaasti kapitalistista teollisuutta». On tunnettua, että Korsch nimittää puoluettamme »kulakisoiduksi» puolueeksi ja Kominterniä »opportunistiseksi» järjestöksi. Edelleen on tunnettua, että Korsch saarnaa tämän johdosta »uuden vallankumouksen» välttämättömyyttä SSSR:ssä vallassaolevaa valtaa vastaan. Oppositiioni saattaa sanoa, ettei se voi vastata Korschin kannasta. Mutta se on väärin. Oppositiioni vastaa täydelleen ja kokonaisuudessaan hra Korschin »toimista». Se mitä Korsch puhuu on luonnollinen johtopäätös niistä edellytyksistä, joita esittävät kannattajilleen oppositiionimme johtajat tunnettujen puoluevastaisten syytösten muodossa. Sillä jos puolue mätelee opportunismin kiskoille, jos sen politiikka eroaa vallankumouksen luokkalinjasta, jos se menettää luokkaluonteensa ja kulkee termidoria kohti, eikä meidän valtiomme ole läheskään proletaarinen valtio, niin tästä voi olla vain yksi ainoa johtopäätös — uusi vallankumous »kulakisoitua» valtaa vastaan. Sitä paitsi on tunnettua, että »ultra-vasemmistolaiset» Saksassa, ja veddingiläiset niiden mukana, äänestivät Korschin puolueesta erottamista vastaan, siten ottaen niškoilleen moraalisen vastuun Korschin vastavallankumoukselli-

sesta propagandasta. Kuka ei tietäisi »ultra-vasemmistolaisten» seisovan NK P:n oppositiionin puolella?

c) Oppositiionin kannattajain käytännöllinen työ Ranskassa. Aivan samaa on sanottava oppositiionin kannattajista Ranskassa. Tarkoitin Souvarineä ja hänen ryhmäänsä, jotka hääräävät tunnetussa aikakauslehdessä Ranskassa. Lähtien meidän oppositiionimme esittämien puolueen vastaisten syytösten seikoista, Souvarine tulee sellaiseen johtopäätökseen, että vallankumouksen perusvihollinen on puolueen byrokraatia, puolueemme johtava huippu. Souvarine vakuuttaa »pelastuksen» riippuvan vain yhdestä seikasta: uudesta vallankumouksesta puolueen ja vallan johtajaa huippua vastaan, uudesta vallankumouksesta ennen kaikkea sihteeristöä vastaan. Siellä Saksassa — uusi vallankumous voimassaolevaa valtaa vastaan SSSR:ssä. Täällä Ranskassa — uusi vallankumous KK:n sihteeristöä vastaan. Mutta kuinka on järjestettävä tämä uusi vallankumous? Voidaanko se organisoida ilman erikoista, uuden vallankumouksen tarkoitusperiin soveltuvaa puoluetta? Eipä tietenkään. Siitä kysymys uuden puolueen muodostamisesta. Oppositiioni saatta sanoa, ettei se vastaa Souvarinen kirjoituksista. Mutta se on väärin. On tunnettua ensiksikin, että Souvarine ja hänen ryhmänsä ovat oppositiionin, varsinkin sen trotskilaisen osan, kannattajia. Toiseksi on tunnettua, että vielä aivan äsken oppositiionini suunnitelti hra Souvarinen sijoittamista Ranskan kommunistisen puolueen pää-äänenkannattajan toimitukseen. Tosin tämä suunnitelma epäonnistui. Mutta se ei ole meidän oppositiionimme syy, vaan sen vahinko.

Näin ollen tullaan siihen, että oppositiioni käytännöllisessä työssään, ellei sitä oteta siinä muodossa, miksi se itse itsensä kuvaa, vaan otetaan se sellaisena, jollaisena se ilmenee työn touhussa sekä meillä SSSR:ssä että myöskin Ranskassa ja Saksassa, — tullaan siihen, että oppositiioni käytännöllisessä työssään on kiinteästi tullut puolueessa olevien kantajoukkojen murskaamisen ja uuden puolueen perustamisen kysymykseen.

Mistä proletariaatin diktatuurin viholliset keuhvat oppositsionia.

Mistä sosialidemokraatit ja kadetit keuhvat oppositsionia, tai toisin sanoen, kenen mielialoja oppositsioni heijastaa?

Te olette varmaankin huomanneet, että niin sanottu »Venäjän kysymys» on viime aikoina muodostunut päivänpöytäkirjaksi kysymykseksi Lännän sos.-dem. ja porvarillisessa sanomalehdistössä. Liekö tämä satunnaista? Tietenkään se ei ole satunnaista. Sosialismin kasvu SSSR:ssä ja kommunistisen liikkeen leviäminen Lännessä eivät saata olla synnyttämättä mitä suurinta levottomuutta porvariston ja sen työväenluokassa olevain agenttien — sos.-dem. johtajain — keskuudessa. Vallankumouksen ja vastavallankumouksen välinen vedenjakaja kulkee nyt toisten raivoisan vihan ja toisten foverillisen SSSR:n proletaariseen puolueeseen kohdistuvan ystävyyden linjaa. »Venäjän kysymyksen» suunnaton kansainvälinen merkitys on nyt tosiseikka, jota eivät voi jättää huomiotta kommunistin viholliset. Venäjän kysymyksen ympärille on muodostunut kaksi rintamaa: Neuvostotasavallan vastustajain rintama ja sen uskollisten ystäväin rintama. Mitä tahtovat Neuvostotasavallan vastustajat? He pyrkivät luomaan laajoissa väestökerroksissa aatteellisia ja moraalisia edellytyksiä taistelulle proletaarista diktatuuria vastaan. Mitä tahtovat Neuvostotasavallan ystävät? He pyrkivät luomaan proletariaatin laajojen joukkojen keskuudessa aatteellisia ja moraalisia edellytyksiä Neuvostotasavallan tukemiseksi, sen puolustamiseksi.

Tarkastakaamme nyt mistä venäläisen emigration sosialidemokraatit ja kadetit keuhvat meidän oppositsioniamme.

Kas noin lausuu esimerkiksi Paul Levi, tunnettu sos.-dem. johtaja Saksassa:

»Me olimme sitä mieltä, että työläisten erikoiset edut, loppukädessä sosialismin edut, ovat ristiriidassa talonpoikaisomaisuuden kanssa, että työläisten ja talonpoikain etujen yhtäläisyys on vain näennäistä, ja että Venäjän vallankumouksen jatkuva kehitys kärjistää ja tekee ilmeisemmäksi tämän ristiriidan. Etujen yhtäläisyyden aatetta me pidämme kokoo-

muksen muodon muutoksen aatteena. Jos marxilaisuudella yleensä on vaikkapa perustelun arvokin, jos historia kehittyi dialektisesti, niin tämän ristiriidan täytyi murskata kokoomuksen aatteen samoin kuin se on jo murskattu Saksassa... Meille on SSSR:n tapahtumien sivulta, Länsi-Europasta, tarkastelevina selvää: meidän mielipiteemme käyvät yhteen oppositsionin mielipiteiden kanssa... Edesämme on tosiseikka, että Venäjällä alkaa uudelleen itsenäinen, kapitalistivastainen liike luokkataistelun merkeissä.» (Leipziger Folkzeitung, 30 p. heinäkuuta 1926.)

Että tässä sitaatissa on eräänlainen sotku työläisten ja talonpoikain etujen »yhtäläisyyden» kysymyksessä se on ilmeistä. Mutta että Paul Levi keuhvat meidän oppositsioniamme sen taistelusta työläisten ja talonpoikain blokkaa vastaan, työläisten ja talonpoikain liiton aatetta vastaan, — se on myöskin kieltämätöntä.

Kas näin lausuu meidän oppositsionistamme tunnettu Dan, »Venäjän» sosialidemokratian johtaja, »venäläisten», kapitalismin SSSR:ään uudelleen palauttamisen puolesta sotivain menshevikkien johtaja:

»Vallitsevan järjestelmän melkein sananmukaisesti sosialidemokratian kritiikkiä toistavalla kritiikillään bolshevistinen oppositsioni valmistaa mieltä... sosialidemokratian myönteisen platformin vastaanottoon.»

Ja edelleen:

»Oppositsioni kasvattaa ei ainoastaan työläisten, mutta myöskin kommunistityöläisten keskuudessa sellaisten aatteitten ja mielialojen ituja, jotka taitavan hoidon avulla voivat helposti tuottaa sosialidemokratiaa hedelmiä.» (Sotsialistitšeskij Vjestnik N:o 17—18.)

Kai on selvää.

Kas näin kirjoittaa meidän oppositsionistamme Miljukovin puolueen päääänenkannattaja »Poslednije Novosti»:

»Tänään oppositsioni horjuttaa diktatuuria, jokainen oppositsionin uusi julkaisu ilmaisee yhä »hirmuisempia» sanoja, itse oppositsioni kehittyy yhä räikeämpään vallitsevan järjestelmän vas-

taisten törmäysten suuntaan, ja tämä riittää toistaiseksi vastaanottaaksemme sen kiitollisuudella laajojen poliittisesti tyytymättömien väestökerrosten huutotortvena.» (P. Novosti, N:o 1990.)

Ja edelleen:

»Neuvostovallan hirvittävin vihollinen on nyt se, joka hiipii huomaamatta sen luo, ympäröi sen joka puolelta koskettimillaan ennenkuin se huomaa olevansa likvidoitu. Juuri tätä valmistavalla kaudella, josta me emme ole vielä päässeet, kiertämätöntä ja tarpeellista roolia näyttelee neuvosto-oppositiioni.» (P. Novosti, N:o 1983, 27 p. elok. t.v.)

Minä luulen kommentaarioiden olevan tässä liikaa.

Rajoitun vain näihin sitaatteihin ajan vähyiden vuoksi, vaikka voitaisiin kyllä esittää kymmeniä ja satoja samanlaisia sitaatteja.

Kas tästä keuhvat meidän oppositiioniamme sosialidemokraatit ja kadetit.

Onko tämä satunnaista? Ei, se ei ole satunnaista.

Tästä näkyy, että oppositiioni heijastaa ei maamme proletariaatin mielialoja, vaan ei-proletaaristen proletariaatin diktatuuriin tyytymättömien, proletariaatin diktatuuria vastaan julmistuneitten ja sen rappeutumisesta, sen kukistumisesta kärsimättömästi odottavien aineiden mielialoja.

Näin ollen on meidän oppositiionimme fraktsiataistelun logiikka teossa johtanut siihen, että oppositiionimme rintama on objektiivisesti sulautunut proletariaatin diktatuuriin vastustajain ja vihollisten rintaman kanssa yhteen.

Tahtoiko oppositiioni sitä? Tietenkään se ei sitä tahtonut. Mutta asia ei tässä riipu siitä mitä oppositiioni täällä tahtoo, vaan siitä mihinkä objektiivisesti johtaa sitä fraktsiataistelu. Fraktsiataistelun logiikka on näiden tai noiden ihmisten toivomuksia voimakkaampi. Ja juuri siitä syystä asiat kääntyivät niin, että oppositiionin rintama teossa sulautui proletariaatin diktatuuriin vastustajain ja vihollisten rintaman kanssa yhteen.

Lenin opetti meille, että kommunistien perusvelvollisuutena on proletariaatin diktatuuriin puolustaminen ja lujittaminen. Mutta juttu kääntyykin niin, että

oppositiioni fraktsiataistelun vuoksi osottautui proletariaatin diktatuuriin vastustajain leirissä.

Kas tästä syystä me lausumme, että oppositiioni on irtautunut leninismistä ei ainoastaan teoriassa, vaan myöskin käytännössä.

Eikä muutoin voinut ollakaan. Voima-suhteet kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla ovat sellaiset, että työväenluokan riveissä on nyt mahdollinen vain toinen kahdesta politiikasta: joko kommunismin politiikka tai sosialidemokratismen politiikka. Oppositioin yritys astua kolmannelle kannalle NKP:n vastaisen taistelun kärjistyessä kiertämättä täytyi päättyä siihen, että fraktsiataistelun kulku heitti oppositiionin leninismen vastustajain leiriin.

Niin se sitten tapahtuikin, kuten esitetyistä tosiseikoista käy ilmi.

Kas siitä keuhvat oppositiioniamme sosialidemokraatit ja kadetit.

Oppositioiniblekin tappio.

Minä puhuin edellä, että oppositiioni taistelussaan puoluetta vastaan käytteli mitä raskaimpia syytöksiä puoluetta vastaan. Minä puhuin, että oppositiioni käytännöllisessä työssään lähestyi hajaantumisen ja uuden puolueen muodostamisen kysymyksen kynnykselle. Siitä kysymys — kuinka kauan oppositiioni onnistui pysyä tällä hajotuskannalla? Tosiseikat sanovat, että se kykeni pysyttelemään tällä kannalla kaikkiaan eräitä kuukausia. Tosiseikat puhuvat, että tämän vuoden lokakuun alkuun mennessä oppositiioni osottautui pakotetuksi tunnustamaan tappionsa ja perääntymään.

Mikä aiheutti tämän oppositiionin perääntymisen?

Minä luulen, että oppositiionin perääntymisen aiheuttivat seuraavat syyt.

Ensiksikin se, ettei Venäjällä oppositiionilla osottautunut olevan armeijaa. Voi olla sängen mahdollista, että uuden puolueen rakentaminen esiintyy viehättävänä tehtävänä. Mutta jos diskussion jälkeen osottautuu, ettei ole kenestä uusi puolue rakennettaisiin, niin on selvää perääntymisen tällöin olevan ainoan ulospääsyn.

Toiseksi se, että fraktisiotaistelun kulussa oppositioonin takertui kaikenlaisia likaisia aineksia sekä meillä SSSR:ssä että myöskin ulkomailla ja sos.-dem:it ja kadetit rupeivat kehumaan sitä määrättömästi, häpäisten ja alentaen sitä suuteiloillaan työläisten silmissä. Oppositioonin tehtäväksi tuli valita: joko ottaa nämä vihollisten kehuskelut ja suutelot vastaan ansaittuina tai tehdä jyrkkä käänös perääntymiseen jotta mekaanisesti karisivat oppositiosionista siihen tarttuneet likaiset hännät. Perääntyen ja allekirjoittaen perääntymisensä oppositiosioni tunnusti toisen ulospääsyn olevan sille ainoan hyväksyttävän ulospääsyn.

Kolmanneksi se seikka, että tilanne SSSR:ssä osottautui oppositioonin olettamuksia paremmaksi ja puoluemassat osottautuivat tietoisemmiksi ja tiiviimmiksi kuin saattoi näyttää oppositiosionista taistelun alussa. Tietysti jos maassa olisi ollut kriisi, jos työläisten tyytymättömyys olisi kasvanut ja jos puolue olisi osottanut vähempää keskittyneisyyttä, — niin oppositiosioni olisi lähtenyt toista tietä eikä se olisi päätenyt perääntymiseen. Mutta tosiseikat osottivat oppositiosionin laskelmien romahduksen tälläkin alalla.

Sitä oppositiosionin tappio.

Sitä sen perääntyminen.

Oppositiosionin perääntyminen kolmen vaiheen lävitse.

Ensimmäinen vaihe — oppositiosionin »tiedonanto» lokakuun 16 p:nä v. 1926. Tässä asiakirjassa oppositiosioni kieltäytyi fraktisioväpouden teoriasta ja käytännöstä sekä taistelun fraktisimetodista tunnustaen avoimesti ja ei-kaksimielisesti erehdyksensä tällä alalla. Mutta oppositiosioni ei kieltäytynyt ainoastaan siitä. Mikäli se erottautui »tiedonannossaan» »työläisoppositiosionista» ja kaikenlaisista Korscheista ja Souvarineista, oppositiosioni sillä kieltäytyi myöskin niistä aatteellisista asemistaan, jotka lähensivät äsken sitä näihin virtauksiin.

Toinen vaihe — faktillinen oppositiosionin hiljattain puoluetta vastaan esittämistä syytöksistä kieltäytyminen. Täytyy tunnustaa ja tunnustaen täytyy korostaa, että oppositiosioni ei rohjennut toistaa syytöksiään puoluetta vastaan NKP:n XV konferenssissa. Jos verrataan KK ja

KKK:n heinäkuun pleenumin pöytäkirjoja XV konferenssin pöytäkirjoihin, niin ei voida olla merkitsemättä, että vanhoista syytöksistä opportunistista, termidorista, vallankumouksen luokkalinjalta pois-matelemisesta jne. ei jäänyt jälkeäkään XV konferenssissa. Jos sitä paitsi otetaan huomioon se seikka, että kokonainen liuta edustajia kääntyi oppositiosionin puoleen kysymyksellä vanhoista syytöksistä ja oppositiosioni jatkoi siihen nähden sitkeätä vaihteloaan, niin ei voida olla tunnustamatta oppositiosionin teossa kieltäytyneen vanhoista syytöksistä puoluetta vastaan. Voidaanko tätä seikkaa pitää oppositiosionin faktillisena useista aatteellisista asemistaan kieltäytymisenä? Voidaan ja täytyy pitää. Se on tietoinen oppositiosionin taistelulipun kokoonkääriminen tappionsa kohdatessa. Eihän muuten voinut ollakaan. Syytökset olivat esitetyt uuden puolueen rakentamisen laskelmiin perustuen. Mutta kun kerran nämä laskelmat raukesivat, täytyi myöskin syytösten raueta, ainakin toistaiseksi.

Kolmas vaihe — oppositiosionin täydellinen eristäminen NKP:n XV konferenssissa. Täytyy merkitä, ettei oppositiosioni saanut XV konferenssissa ainoatakaan ääntä, osottautuen näin ollen täydelleen eristetyksi. Kuvitelkaa itsellenne sitä melua aj hulinaa, jonka oppositiosioni nosti tämän vuoden syyskuun lopulla taisteluun, avoimeen puolueen vastaiseen taisteluun lähtiessään ja verratkaa tätä meluamista siihen tosiseikkaan, että oppositiosioni jäi XV konferenssissa yksin, ja te käsitätte ettei oppositiosionille voitu toivoa »parempaa» tappiota.

Voidaanko kieltää sitä tosiseikkaa, että oppositiosioni kieltäytyi teossa syytöksistään puoluetta vastaan, ei rohjennut toistaa niitä XV konferenssissa huolimatta edustajain vaatimuksesta?

Ei voida, sillä se on tosiseikka.

Miksi siis oppositiosioni asettui tälle tielle, miksi se kääri kokoon lippunsa?

Siksi, että oppositiosionin aatteellisen lipun levittäminen merkitsee ehdottomasti ja kiertämättömästi kahden puolueen teorian, kaikenmoisten Katzien, Korschien, Maslovién, Souvarine'in ja muitten likaisen aineiden elpymisen, proletaarisvastaisen voimien aukisolmiamisen meidän

maassamme, kehumista ja suuteloita venäläisen emigration sosialidemokratian ja liberaalisen porvariston taholta.

Oppositsionin aatteellinen lippu tappaa oppositsionin, — kas siitä on kysymys, toverit.

Sen vuoksi välttääkseen lopullista mätänemistään, oppositsioni osottautui pakotetuksi perääntymään ja heittämään pois lipunsa.

Siinä on oppositsioniblokin tappion perusta.

NKP:n XV konferenssin käytännöllinen ydin ja merkitys.

Minä lopetan. Minun täytyy mainita vain muutama sana johtopäätöksistä XV konferenssin ytimen ja merkityksen näkökannalta katsoen.

Ensimmäinen johtopäätös sisältää sen, että konferenssi veti yhteenvedon puolueen sisäisestä taistelusta XIV puoluekokouksen jälkeen, muodollisesti kruunasi sen voiton, jonka puolue saavutti oppositsionista ja, eristettyään oppositsionin, pani lopun sille oppositsionihurjuudelle, jota oppositsioni tyrkytti puolueelle edelläkäyneenä kautena.

Toinen johtopäätös sisältää sen, että konferenssi tiivistä puoluettamme enemmän kuin koskaan ennen rakennustyömme sosialistisen perspektiivin pohjalla, sosialistisen rakennustyön voiton poulesta käytävän taistelun aatteen pohjalla, kaikkia puolueemme oppositsionivirtauksia vastaan, kaikkia syrjäpyrintöjä (ukloone-

ja) vastaan puolueessamme. Puolueemme aktuaalisiin kysymyksiin on nyt kysymys sosialismin rakentamisesta meidän maassamme. Lenin oli oikeassa kun hän lausui, että koko maailma katsoo meihin, meidän taloudelliseen rakennustyöhöme, meidän menestyksiimme rakennustyön rintamalla. Mutta jotta saavuttaisimme menestystä tällä rintamalla on välttämätöntä, että proletariaatin perusinstrumentti, meidän puolueemme, olisi valmis siihen työhön, jotta se tajuaisi tämän tehtävän tärkeyden ja jotta se voisi olla sosialistisen rakennustyön voiton vipusin. XV konferenssin ydin ja merkitys on siinä, että se kruunasi ja seppelöi puolueemme aseistamisen asian sosialistisen rakennustyön voiton aatteella meidän maassamme.

Kolmas johtopäätös sisältää sen, että konferenssi ratkaisevasti torjui kaikki ja kaikkinaiset aatteelliset horjunnat meidän puolueessamme ja siten helpoitti leninismien täydellistä voittoa NKP:ssä.

Jos Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennettu pleenumi hyväksyy NKP:n XV konferenssin päätökset ja tunnustaa puolueemme politiikan oikeaksi oppositsioniin nähden, jota minulla ei ole syytä epäillä, niin se johtaa neljanteen johtopäätökseen siitä, että XV konferenssi valmisti eräitä suuriarvoisia leninismien koko Kominternissä, kaikkien maiden ja kansojen vallankumouksellisen proletariaatin riveissä voitolle pääsyn välttämättömiä ehtoja. (Myrskyisiä suosionsoituksia. Koko pleenumi osottaa suosiotaan.)

Kommunistipuolueiden lähimmät tehtävät.

O. V. Kuusisen alustus KII:n Tpk:n laajennetussa läysistunnossa.
(Saksankielestä suomennettu.)

Toveri Buharin viittasi vallankumouksen ja vastavallankumouksen voimien suureen erilaistumiseen, mikä vuosi vuodelta yhä enemmän kehittyy koko maailmassa. Tämä erilaistuminen ei tietenkään käy kaikissa maissa samalla lailla. Mutta kapitalistisessa maailmassa on tuskin yhtään ainoata maata, jossa tämä prosessi ei olisi käynnissä. Ei ole mikään sattuma, että nyt niin monissa maissa vallitsee valkoinen terrori. Koko, voisimme sanoa »kuuma vyöhyke» Neuvosto-Venäjän ympärillä länteen päin muodostuu maista, joissa vallalla on valkoinen terrori, ja näidenkin maiden takana tuntuu vielä Venäjän vallankumouksen hehku. Valkoisen terrori näissä maissa ei ole mikään vankan vakaantumisen todiste. Se on paljon enemmän todistus ensinnäkin siitä, että puolueemme otetaan vakavasti, vaikka ne ovatkin pieniä puolueita, ja toiseksi todiste siitä että kapitalistisen komeennon vastavallankumouksellinen luonne on astunut yhä enemmän etualalle sodanedelliseen aikaan verraten.

Väkivalta on jokaisen uuden yhteiskunnan kätilö, mutta väkivalta on myös yhtä paljon jokaisen vanhan yhteiskuntajärjestyksen tuki, kun se vallankumouksen voimia murskaamalla tahtoo pelastaa itsensä vielä joksikin ajaksi. Alaston väkivalta tulee yhä enemmän kapitalistisen hallitustaidon systeemiksi. Eikä lainkaan ainoastaan valkoisen terrorin mallimaissa. Tosin kykeni porvaristo näissäkin maissa vississä määrin pääsemään irti valkoisesta terrorista, luomaan alastoman, villin väkivaltasysteemin tilalle verhotun väkivallan ja »laillisen» diktatuurin. Mutta se onnistuu siinä perin työläästi ja vain tilapäisesti. Olihan Venäjälläkin terrori! — sanotaan meille. Niin, Venäjän proletariaatin oli luokkasodan aikana pakko käyttää punaista terroria; mutta jo ajat sitten on Venäjän proletariaatti

kyennyt vakaantumamaan valta-asemansa, muuttamaan sen lailliseksi diktatuuriksi. Samanlaisen vakaantumisen haluaa porvaristo valkoisen terrorin maissa toteuttaa, mutta saa siinä vähän tuloksia.

Eikä vain näissä maissa, vaan sellaisissakin maissa kuin Saksa, Tsekkoslovakia, jopa Englanti ja Ranska esintyy hyvin paljon alastonta väkivaltaa, hyvin paljon alastonta luokka-oikeutta, työläisten joukkovangitsemisia, poliisinuuskintaa, provokatsionia jne. Vieläpä sellaisessakin maassa kuin Ruotsi, jossa luokkavastakohdat esim. Saksaan verraten ovat perin kehittymättömät, jopa sielläkin tuli paljastetuksi, että Tukholman poliisimestari jo ajat sitten oli hankkinut koko joukon konekiväärejä »kommunististen epäjärjestysten» varalle; siis Ruotsissakin, jossa jok'ainoa ministeri on valmis puhuttelemaan kommunistista valtiopäivämiestä »arvon herraksi», hankkii pääkappungin poliisimestari uusimman tekniikan sota-aseita näitä »arvon herroja» vastaan. Se on myös yksi symptoimi. Se on kapitalistista vastakumousta, joka ponnistelee pystyyn päästäkseen.

Mutta valtion väkivaltaelimet eivät riitä porvaristolle sen taistelussa proletariaattia vastaan. Eivät riitä edes valkoisen terrorin maissa. Porvaristo tarvitsee ja etsii liittolaisia laajojen massojen joukosta, talonpoikaismassojen joukosta, kaupunkien pikkuporvariston ja myöskin proletariaatin massojen joukosta. Vastavallankumouksellisen porvariston joukko liikkeen oikeana edustajana astuu esiin fascismi. Että fascismi on luonteeltaan vastavallankumouksellista liikettä, se on myös helppo tajuta.

Mutta aivan helposti ymmärrettävää ei ole se, että myöskin sosialidemokratia näyttölee nykyään vastavallankumouksellista osaa ja että se tässä osaan on paljon vaarallisempi kuin fascismi. Sanomme usein että sosialidemo-

kratia, reformismi on kärsinyt vararikon. Kyllä, edistyksekkäänä työväenliikkeenä se on kärsinyt vararikon, mutta kansainvälisen vastavallankumouksen apurina se ei vielä ole suinkaan vararikkoa kärsinyt. Missään valkoisen terrorin maassa, lukuunottamatta Italiaa — siitä tulen vielä erikseen puhumaan — ei porvaristo uskalla luopua sosialidemokratian avusta. Tämä apu ei kylläkään aina näy karkeassa muodossaan, hallitukseen osanottona. Yksin tällä tavalla ei sosialidemokratia milloinkaan pitkää aikaa kykenisi asettamaan porvariston palvelukseen sanottavia työläisjoukkoja. Vain ohimenevästi voi sosialidemokratia joissakin maissa osallistua hallitukseen. Mutta »lojaalilla oppositiolla» porvarillista hallitusta ja valkoisen terrorin komentoa kohtaan tekee sosialidemokratia parhaat palveluksensa vastavallankumoukselle. Vain tällä tavalla, lojaalisella oppositiolla onnistuu se työväkeä pettämään.

Puolassa on PPS hiljattain selittänyt, että se asettuu periaatteelliseen oppositioonin Pilsudskin hallitusta vastaan. Samalla selitettiin puolueen pää-äänenkannattajassa, että sen oppositiolla ei ole sitä tarkoituspäätä, mihin porvarillisten oppositioin pyrkii, nimittäin myrkyttämään ministerien elämän. Emme tahdo tehdä mitään sellaista oppositiota — kirjoitetaan siinä, — me tahdomme olla lojaali, säädyllinen oppositio. Tämän oppositiolin merkiksi on sitten PPS:n pää-äänenkannattaja kansallispäivänä demonstreerannut hallitusta vastaan siten, että se — ei julkaissut Pilsudskin muotokuvaa. Se oli sosialidemokraattisen »luokkataistelun» ilmaus. En ole varma, eikä PPS juuri tällä »demonstratsioonilla» tuhtuvimmin myrkyttänyt Pilsudskin elämää; mutta että se on Puolan fascismin etujen mukaista kun PPS ajaa tuollaista oppositiota, se näyttää minusta aivan selviöltä.

Italiassa tekee Mussolini nyt reformistien avun halveksimiskokeen: reformistejakin nyt Italiassa ainakin jossakin määrin vainotaan. Onko tämä Mussolinin koe kapitalistien luokkavallan kannalta viisas vai eikö, sen tulemme vielä näkemään. Minusta se näyttää hieman vaa-

ralliselta. Sen kautta on kyllä Italian reformismi saatettu täydelliseen vararikkoon. Turati parka, reformistien suuri johtaja — ei fascistisen puolueen pääsihteeri — tuijottaa nyt italialaisiin tovereihimme ja ruikuttaa: te olette sentään kommunisteja, te olette vallankumouksen puolesta, tehkää toki jotakin että me pääsisimme tästä tilasta! Se on Italian reformismin täydellinen vararikko. Mutta on mahdollista että tämän vararikon jälkeen on pian tuleva myös fascistien vararikko. Voi käydä niin, että Mussolini juuri sen kautta, että hän vastavallankumouksellisessa hantvärkissään halveksii reformistien apua, näyttää lepuuttakin olevansa pelkkä seikkailija.

Käsitykseni mukaan ei siis ainoana vastavallankumouksen poliittisena koneistona ole vain valtion väkivalta-organisatio, vaan valtion väkivalta-organisatio plus sosialidemokratia, ei vain valkoinen terrori, vaan valkoinen terrori plus reformismi. Pelkkä valtiollinen väkivalta on ajanoloon voimaton vallankumouksellista liikettä vastaan. Vain reformistien työväenjohtajien avulla saattaa kapitalistiluokka nyt (jopa monessa maassa verrattain vankasti) pysyä satulassa. Siis: valtiollinen väkivalta plus sosialidemokratia — se on se sotahevonen, jolla vastavallankumouksellinen porvaristo tahtoo meidät kumoon ajaa.

Voitaisiin vississa mielessä sanoa, että sosialidemokratia on erinäisissä maissa suhteellisen vakaantumisen peilikuva, kuten es. Saksassa. Me kaikki tietysti toivomme, että siellä ei olisi mitään kapitalistisen komennon vakaantumista. Mutta kun katsomme suhteellisen vahvaa sosialidemokratiaa, mikä siellä vielä on olemassa, ja suhteellisen vahvaa reformistista diktatuuria ammattiliitoissa, niin täytyy myöntää, että kommunistisilla puolueillamme on vielä iso työ edessään ennenkuin ne ovat voittaneet kapitalistisen luokkavallan suhteellisen vakaantumisen.

Itävallassa kuullaan usein väite, että koko talous siellä on niin mätä ettei oikeastaan ole minkäänlaista pohjaa kapitalismin suhteelliselle vakaantumiselle.

Mutta missä on niin suhteellisen vaukka sosialidemokratia kuin Itävallassa, jossa kommunistinen etujoukko vielä tänään sosialidemokratian varjossa näyttää niin pieneltä, täytyy todeta että kapitalismin suhteellisella vakaantumisella on vielä vaukka poliittinen tuki.

Ranskassa on sosialistinen puolue viime aikoina voittanut aika paljon uusia jäseniä. Se on huono merkki, vissi kapitalismin poliittisen vakaantumisen merkki.

Englannissa on kyllä kriisi reformistisessa työväenliikkeessä, mutta kukaan ei voi väittää sitä vastaan että siellä reformistisella johdolla on vielä hyvin vaukka vaikutus. Reformismi Englannin työväenliikkeessä ei vielä ole voitettu.

Pidän hyvin tärkeänä että puolueidemme kaikki jäsenet näkevät aivan selvästi, että sosialidemokratia ja reformismi näyttelevät nykyään vastavallankumouksellista osaa. Aivan eri asia on pitääkö tyytyä pelkästään toittottamaan tätä tosiasiaa puolueettomille ja sosdem joukoille. Työssämme joukkojen keskuudessa emme sillä pitkälle pääse. Tässä on kysymys siis siitä kuinka voimme tämän yksinkertaisen kysymyksen saada selväksi puolueettomille ja sosialidemokraattisille joukoille. Ensiksi: Miten on selitettävissä että sosialidemokraattisten johtajain, jotka ajavat vastavallankumouksellista poliittikkaa, takana yhä vielä seisovat niin suuret työväenjoukot? Toiseksi: miten on paljastettavissa tämä sosialidemokratian petos? Ja kolmanneksi: kuinka meidän työssämme tulee suhtaantua puolueettomiin ja sosialidemokraattisiin joukkoihin? Ajattelen että viimeisen kysymyksen ratkaisussa auttaa se, jos suoritamme kolminkertaisen poliittisen kontrollin linjamme selvittämiseksi.

Vasemmistolainen syrjäpyrkimys — karkeassa muodossa ilmaistuna — tietää ylipäänsä teossa laajojen työväenjoukkojen keskuudessa suoritettavan käytännöllisen kumoustyön halveksumista. Se panee arvoa vain vallankumoukselliselle propagandalle lopullisen päämäärän puolesta: Oikeistolainen opportunistinen syrjäpyrkimys lähtee seuraavasta: Nyt kun tilanne ei ole välittömän vallanku-

mouksellinen, nyt ei oikeastaan mikään vallankumouksellinen työ ole mahdollinen; voidaan tehdä parlamentaarista työtä ja kaikenlaista reformityötä, voidaan ja pitääkin esittää hiukan jyrkempiä tunnussanoja kuin sosialidemokratia esittää, mutta kunnan vallankumoukselliselle työlle ei tältä kannalta katsoen toistaiseksi ole mitään tilaa.

Mikä sitten on oleva meidän joukko-työmme päämäärä, ja mikä on sosialidemokratian työn päämäärä? Mipä sanoisin näin: sosialidemokratian tarkoituksena on työväessä käyvän vallankumouksellistumis-prosessin pidättäminen. Meidän tarkoitus on päinvastoin tämän prosessin jouduttaminen, työväen vallankumouksellistuttaminen. Kuinka tämä prosessi käy? Käsitykseni mukaan pääasiassa työläisten uusien kumouksellistuttavien kokemusien kautta, vanhojen, estävien taantumuksellisten, perinnäistapaisten kokemusien voittamisen kautta.

Te muistatte kuinka Lenin korosti sitä, että traditsionin, totumuksen voima on massojen pelottavin este niiden kumouksellistumisen tiellä. Proletariaatissa, niinkuin yksityisenkin työläisen päässä on ristiriita kumouksellistuttavain ja pidättävain kokemusten välillä esim. valtiosta. Työläisellä on sekä konservatiivisia traditsioneja että konservatiivisia kokemuksia. Valtion luokkaluonne ei hänelle aina näy selvästi. Hän saa usein jokapäiväisessä elämässä esim. tuomioistuinten päätöksistä tavallisissa rikosasioissa (ei poliittisissa) sen väärän käsityksen, että valtio on silttenkin jotain luokkien yläpuolella olevaa, että se julistaa »oikeita» tuomioita eri luokkien jäsenille. Muodollisen demokratian käytännön pohjalla saattaa työläinen tulla väärään kuvitelmaan luokattomasta demokratiasta, hänellä saattaa myös olla erilaisia muita pikkuporvarillisia käsityksiä, esim. kansallisia ja muitakin. Toisaalta on hänellä kumouksellistuttavia kokemuksia luokkataistelussa, työväenliikkeessä. Mutta näitä kumouksellistuttavia kokemuksia voivat osittain tunkea taka-alalle toiset, esim. kun hänet terrorisoi palkan alennus tai uhkaava työttömyys, kun hänellä on kokemuksia tappiosta luokkataistelussa ja

kun hänellä on avuttomuuden tunne työväenliikkeen voimien pirstoontuneisuuden pohjalla.

Meidän työnämme on kumouksellistuttavien kokemusten tekeminen työläisten tietoisuudeksi, kaikin voimimme työläisten auttaminen tehostamaan kumouksellista toimintaansa, kohottamaan kumouksellista tasoaan. Sosialidemokratia tekee päinvastoin.

Esim. uuden kansainvälisen kokemuksen, kumouksellisesti erittäin tärkeän kokemuksen on kapitalistimaiden työläisille viime vuosien aikana antanut Venäjän vallankumouksen havainto-opetus. Onhan jokaiselle työläiselle suuri kysymys: onko proletariaatin voitto mahdollinen ja kykeneekö proletariaatti pitämään valtaa käsissään ja rakentamaan sosialismia? Sosialistisen Neuvostoliiton kautta ovat niin täällä käyneet työväen lähetystöt kuin maailman koko proletariaatti saaneet sen havainto-opetuksen, että voitto on mahdollinen, että proletariaatti kykenee säilyttämään vallan ja rakentamaan sosialismia.

Socialidemokratia tahtoo kaikin keinoin kieltää työläisiltä nämä kansainväliset kumouksellistuttavat kokemukset. Erittain kuvaavaa esim., kuinka »Vorwärts» Saksassa harjoittaa propagandaa neuvostovaltaa vastaan. »Vorwärts» ei voi enää valehdella, että valta SSSR:ssä ei olisi työväellä, mutta se väittää nyt: valtion tuotantolaitokset Venäjällä eivät ole mitään sosialistisia, ne ovat kapitalistisia laitoksia, Venäjällä ei muka ole mitään ajatuksen vapautta, siellä muka on vallan päällä byrokratismi; ei siis maksa vaivaa tuollaisten »taistelun hedelmien» vuoksi tehdä vallankumousta. Onko hyödytöntä meidän puoleltamme oikaista tuollaiset valheet ja selvittää asia työläisille? Ei, se ei ole suinkaan hyödytöntä, se on tärkeimpiä tehtäviämme.

Toverit, olen yleensä sitä mieltä, että meille on hyödyllistä seurata sosialidemokraattista lehdistöä, tehäksemme havaintoja siitä kuinka nuo ihmiset usein suurella taidolla suorittavat vastavallankumouksellista agitatsioonia. Kun silmäilee vain »Vorwärtsin»

lisälehtiä niin täytyy myöntää että siellä usein tulee ilmoille vastavallankumouksellista tosi taituruutta. Kuinka siellä esim. kuvataan »sosialistinen perhe», joka nyt Saksassa on joiain perin pohjin toista kuin »ennen vallankumouksellista aikaa» (s.o sodan edellä). Työläisten tarvitsee vain liittyä sosialidemokraattiseen puolueeseen ja heillä on perheessä »sosialistinen nykyisyys, jota niin usein kaivataan». Kuinka »Vorwärts» ravitsee lukijoitaan suurilla luetteloilla Berlinin pelihelveteistä, kuinka emännille annetaan neuvoja kodin hoidosta, kuinka kirjoitetaan niistä »jotka ovat ilman miestä» jne. Ottakaa edelleen esim. jokaisessa numerossa oikeuskronikka, joka on pikkuporvarille sensatsioonista. Sijä esiintyy tosiasiaisesti kertomisessa porvarillinen valaistus täydellisenä. Tuomioistuimien esiintyy valtiollisena luokkien yläpuolella olevana tuomiovaltana, jonka oikeudenmukaisuutta ei saa epäillä; taikka jos siellä joitakin »virheitä», sattuukin, ovat ne aina jonkun tuomarin tilapäisiä virheitä. Tilaisuuden tullen saattaa »Vorwärts» uskaltaa niinkin pitkälle että laulaa oikean ylistyksen virren poliisille:

»Nyt olemme me kaikki poliisinäytelyn kautta voineet vakuuttaa itsellemme, kuinka tyytyväisiä poliisiimme me oikeastaan voisimme olla.»

Mutta kun »Vorwärtsin» lukija saattaisi tällöin muistaa että poliisi on usein pahoinpidellyt vangittuja, niin hälvennetään tämä muisto seuraavasti:

»Yhä vielä esiintyy kyllä tapauksia, että vangittuja pahoinpidellään vartio-paikalla; sillä yhä vielä on valitettavasti pahanhengen riivaamia virkamiehiä, jotka mielellään puskevat kiukkunsa ihmisiin joilla on heille vastenmielinen väri. Mutta toisista paikoista tullaan jatkuvasti valvomaan, että nämä epäsovivat henkilöt karkoitetaan, koska poliisimies tietää, että ne vaikeuttavat poliisin työtä sietämättömällä parlastilla, yleisön epäluottamuksella. Yhä vielä on yleisökin taipuvainen sokeasti asettumaan vangittujen puolelle, vaikka eivät vielä kaikki nuo muistot vanhasta kauhun ajasta ole hälvenneet...»

Vielä on työläisiä, jotka antavat tällä tavoin pettä itseään. Sosialidemokraattisilla johtajillaan on työläisjoukkoja hieroossaan tetysti muitakin metodeja kuin lehtipropaganda.

Esimerkiksi Otto Bauer kertoo, kuinka Itävallassa pelastettiin isänmaa suurimassa hädässä, jolloin vallankumouksellisen liikkeen nousu uhkasi: muutamassa kuukaudessa antoi sosialidemokraattinen kunnallishallinto rakennuttaa Wienin lähistölle 60.000 pikku taloa työläisille, antoi luottoa ja järjesti koko asian asuttaakseen niihin 60.000 työläisperhettä, jotka kumousliike siitä päivästä toistaiseksi tietysti menetti.

Tässä vetoomuksessa työläisten pikkuporvarillisiin kokemuksiin ja vaistoihin on sosialidemokratian voima. Reformismien juuret kasvavat porvarillisessa ympäristössä yhä uudelleen. Tämä täytyy meidän ymmärtää, sillä muutoin jää meille käsittämättömäksi kuinka meidän pitää lähestyä joukkoja. Meidän täytyy tarkoin kuunnella joukkoja voidaksemme elävöittää niissä kumouksellistuttavat kokemukset. Mieli-piteeni mukaan on keskiötehtävänäme kapitalistimaissa yhä edelleen joukkojen vapauttaminen II:n ja Amsterdamin internatsionaalisen kahleista. Se ei voi käydä opportunistisen eikä ultra-vasemmistolaisen politiikan kautta, ei myöskään mekaanisesti kytkemällä osittaisvaatimukset perusvaatimuksiin: elimellisen yhteen kytkemisen taito se meidän pitää oppia.

Puolueidemme heikko puoli on edelleen suhteellinen eristyneisyys laajoista joukoista. Sosialidemokratian heikko puoli taas se, että sen joukot kehittyvät vasemmalle. Tätä vasemmalle kehitystä pitää meidän osata työntää eteenpäin siinäkin tapauksessa, että jyrkemmälle kannalle astuvat joukot eivät ole heti valmiit liittymään puolueeseemme, ja näin on nyt hyvin usein asia erinäisissä maissa. Siellä missä suhteellinen vakaantumisen on vahvin, siellä se on usein sääntönä puolueettomien ja sosdem. vasemmistojoukkojen keskuudessa. Visissä mielessä voidaan sanoa, että meillä on näissä maissa kahdenlaisia kannattajia, ensiksi tietoiset kannattajat tai aina-

kin sellaiset, jotka eivät pelkää äänestää kommunistipuolueen puolesta ja tunnustaa olevansa sen kannattajia, ja toiseksi sellaiset puolvallankumoukselliset työläisainekset, joilla on jonkunlainen ahdistuksen tunne silloin kun kommunistipuoluetta pitäisi suoranaisesti tukea.

Siinä nykyhetken yksi luonnepiirre. Meidän täytyy ymmärtää että on olemassa myös »tiedottomia kommunistien kannattajia». Niitä ovat työläiset, jotka esim. ovat rehellisesti myötätuntoisia SSSR:ää kohtaan. Ne saattavat olla valmiit jopa lähtemään rintamalla jos on kysymyksessä Neuvostoliiton puolustaminen. Mutta ne eivät ole valmiit liittymään puolueeseemme. Voivatpa ne eräissä tapauksissa olla jyrkempiä, kypsempää vallankumouksellisessa mielessä kuin eräät puolueidemme jäsenet; onhan meillä avoimesti sanoen, riveissämme eräitä ammattiliikkeen toimitsijoita, jotka tosiaan ovat vähemmän kumouksellisia kuin monet vasemmistolaiset puolueettomat työläiset. Meidän täytyy ymmärtää niin kytkeä nämä vasemmistolaiset työläiset organisaatorisesti sopiviin muotoihin ja jatkuvasti vaikuttaa niihin niin, että voisimme olla varmat niiden edelleen kehitymisestä vasempaan päin, jottei kävisi niin että ne tänään ilmaisevat myötätuntoaan Neuvostoliittoa kohtaan, mutta huomenna kannattavat sosialidemokraattista politiikkaa.

Uskotteko että se voimaperäinen ajojahti, jota sosialidemokraattinen porvarillinen lehdistö sellaisissa maissa kuin esim. Saksa on vuosikausia harjoittanut kommunistista puoluetta vastaan, ei olisi mitään vaikuttanut? Se on henkisesti terrorisoinut suuren osan joukoista, se on moneen juurruttanut vaikutelman, että kommunistit eivät ole ainoastaan heikkoja, vaan eivät ne edes ymmärrä ajaa käytännöllistä työväenpolitiikkaa. Siksi on usein helposti ymmärrettävissä, että nämä joukot voivat vain suurin vaikeuksin tulla meidän puolelle. Ja valkoisen terrorin maissa on meitä vastaan kohdistettu tuli vielä enemmän omansa terrorisoimaan joukot. Ei ole helppo asia selittää olevansa kommunismin puolesta. Usein vaatii se suurta poliittista rohkeutta. Ja niin muodostuu hyvin helposti

erottava seinä meidän liikkeen ja sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten rivien välille. Muodostuu tulilinja, jonka ylitse sosialidemokraattiset ja puolueettomat työläiset eivät uskalla tulla meidän luoksemme. Mutta meidän työnämme on näihin työläisiin nähden sellaisen politiikan ajaminen, että helpotamme niiden tuloa luoksemme.

On aikoja jolloin joukoissa ei ole mitään arkuutta selittäessään olevansa meidän puolella, avoimen vallankumouksellisen puolueen puolella. Aikoja joina kommunismin kysyntä on varsin myrskyistä. Ne ovat avoimen vallankumouksellisen tilanteen aikoja.

Eräissä maissa on tapa, että väkeä kokoontuu häiden edellisenä päivänä morsiamen kodin ympärille ja vaatii morsiamen tulemaan parvekkeelle. Mutta joka päivä ei ole hääpäivä. Nyt, suhteellisen vakaantumisen kaudella ei ole voimakas tämä vallankumouksen kysyntä puolueettomien ja sosialidemokraattisten joukkojen keskuudessa. Meidän pitää auttaa niitä myöskin kiertotielle, jotta ne lopulta löytäisivät tien luoksemme.

Erottava seinä meidän rivien ja puolueettomien ja sosialidemokraattisten työläisten väliltä pitää hinnalla millä tahansa saada murretuksi. Kaikissa maissa se ei ole yhtä vankka. Saksassa se esim. on vielä aika vankka. Siellä käy vielä usein niin, että kun sosialidemokraattinen työläinen kuulee mitä kommunisti puhuu, niin hän ehkä ajattelee: »Saattaa olla oikein, mutta koska sinä sitä puhut, niin minä en mukaan tule.» Ranskassa on hiukan toisin. Siellä kuuntelevat reformistisekin työläiset mielellään kommunistista puhujaa. Siellä on helpompaa. Siellä ei kysytä kuka puhuu, vaan mitä hän puhuu ja mitä on tehtävä. Ja siellä pitää meidän puolueen heille osottaa mitä pitää tehdä. Eräissä muissa maissa on vieläkin helpompaa. Ruotsissa esim. eivät työläiset ylipäänsä pelkää kuunnella kommunistia. Mutta siellä missä mainittu erottava seinä on muodostunut, siellä on liikkeemme korkeimpana etuna sen murttaminen. Veljeily sosialidemokraattisten ja meikäläisten työläisten välillä on välttämätön. Ei milloinkaan veljeilyä heidän johtajainsa kanssa, vaan veljeily tulilin-

jan molemmilla puolilla olevien miesten välillä. Se on välttämätön. Meidän pitää ymmärtää käydä asiallista väittelyä sosialidemokraattisten työläisten kanssa. Ei pidä käydä heti väittelemään korkeimmista periaatteellisista kysymyksistä, lopullisista päämääristä. Voidaan esim. väitellä oloista Neuvostoliitossa ja erilaisista käytännöllisistä päivän kysymyksistä. Voidaan sanoa: me olemme kommunisteja, tahdomme puhua kansanne noista ja noista kysymyksistä tulla luoksemme noissa käytännön kysymyksissä yhteiseen tulokseen.

Paljon jokapäiväistä pikkutyötä on välttämätön joukkojen voittamiseksi. Tämä työ ei ole ollenkaan ristiriidassa niiden suurten poliittisten taistelujen kanssa, joita meidän on ohjattava ja jotka luokkavastakohtien kautta myös Länsi-Europassa yhä enemmän taas astuvat etualalle. Työ erilaisissa proletariaatin suuressa joukkojärjestöissä tulee yhä tärkeämmäksi. Monissa näistä järjestöistä ei vasemmistosiiven strategia vielä ole tullut tarpeettomaksi. Niinkuin kokemus osoittaa, voidaan sitä nykykaudella usein käyttää suurella menestyksellä, tietysti vain sillä edellytyksellä, että puolueemme eivät siinä menetä kommunistista ulkomuotoaan, että puolueemme itse pitää itsensä sitä lujempaa, mitä suuremmat joukot se vaikutuspiiriinsä sulkee. Näitä suuria joukkoja ei voida ohjata käyttämällä mekaanista johtoa, niitä voidaan ohjata vakuutuksen ja henkisen auktoriteetin kautta.

Minusta näyttää, että puolueemme eivät aina älyä joukkoliikkeiden suorien johtamismetodien välttämättömyyttä, että kokemattomat toverimme usein vississä määrin pelkäävät ulkonaisesti itsenäistä vasemmistoliikettä, ulkonaisesti puolueeton toimintaa jne., että he pelkäävät siinä vissiä kilpailua tai näkevät kaikkialla sellaisessa toiminnassa vaarallista opportunistia, jota vastaan pitää tiukasti taistella. Niin, onhan kyllä vasemmistolaisia ja »vasemmistolaisia» järjestöjä. Esim. Saksissa on n.s. vasemmistolainen sosialidemokraattinen puolue. Pitääkö meidän veljeillä tämän puolueen kanssa? Sellainen ajatus on ehdottoman tolkuton.

Sellainen puolue on matkalla takaisin vastavallankumoukselliseen sosialidemokratiaan. Mutta toverit, on myös muita vasemmistolaisia järjestöjä, esim. punaisten rintamamiesten liitto Saksassa, vallankumoukselliset työpaikkaneuvostot jne., joissa voimme ja joissa meidän pitää työtä tehdä.

Että tässä työssä on isoja vaaroja, sen me tiedämme ja se pitää meidän aina selvästi nähdä. Meidän pitää tässä työssä kyetä yhdistämään korkein periaatteellinen lujuus manööverikykyyn. Meidän pitää siinä selvästi nähdä se vaara, että voimme helposti langeta perässä laahustavan poliitikkaan. Mutta kun me selvästi tämän vaaran näemme, niin se oikeuttaa jättämään pois pelon tässä työssä.

Toverit, näiden yleisten lauseiden jälkeen tahdon siirtyä paremmin valaisemaan näitä ajatuksia, lähinnä kysymykseen ammattillisesta työstä me.

Ensin eräs erikoiskysymys. Siellä täällä riveissämme on eräs virheellinen käsitys, joka ilmenee eritoten niissä maissa, joissa meillä on punaisia ammattiliittoja, mutta osittain myös muissa maissa. Nimittäin se että jossain määrin sotketaan käsitteet puolue ja ammattiliitot. Tahdotaan politisoida ammattiliitot. Jos se tehdään oikein, niin se on vain hyvä. Ammattiliittojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kohottaminen on välttämätöntä. Mutta yritys muuttaa ammattiliitot puolueeksi, se on virhe. Asetetaan sellaisia poliittisia tunnussanoja, jotka oikeastaan ovat puolueen tunnussanoja, joilta puuttuu kaikki yhteys varsinaisen ammattillisen työn kanssa ja joita ammattiliittoihin järjestyneet työläiset pitävät sellasina puoluetunnussanoina, joiden kanssa ammattiliitot eivät saa askarrella. Ammattiliitot ovat kyllä koulu puoluetta varten, mutta ne eivät ole puolue, ja jokainen yrite muuttaa punainen ammattiliitto puolueeksi on omansa vain eristämään meidät joukoista. Siinäkin tapauksessa että tällainen yritys onnistuisi, sai sinne sen kautta vain puolueen kehnon sijakkeen.

Eritoten valkoisen terrorin maissa, mutta myöskin muissa maissa voimme

useimmissa tapauksissa tyytyä vaatimaan ammattiliitoilta ensi kädessä tarmokasta aktiivisuutta taloudellisissa taisteluissa ja kaikissa ammatillisissa kysymyksissä. Emme vaadi niiltä lähinnä puhtaasti poliittista aktiivisuutta, riittää kun ne kunnollisesti ja vallankumoukselliselta kannalta oikein ohjaavat taloudelliset taistelut. Työläiset ajattelevat tavallisesti niin, että kun me kerran olemme ammatillisissa järjestöissämme, niin me tahdomme puhua siellä työpalkasta, työajasta ja muista työoloista ja ylipäänsä askarrella ammatillisten kysymysten parissa. Ja jos silloin kommunisti perustelemattomasti vaatii puhtaasti puoluetunnuksien hyväksymistä, niin karkoittaa hän sillä työläiset.

Ammattillisesta yhteysliikkeestä en tule tässä lähemmin puhumaan. Kysymys kuinka tätä liikettä pitää edelleen ohjata on ammattillisen valiokunnan harjoittavana. Mielipiteeni mukaan pitää tätä liikettä kaikin puolin edelleen kehittää, eikä pyrkiä yhtenäisyyteen ainoastaan propagandajärjestöjemme kautta. Tärkeätä ja välttämätöntä on konkretisoida tehtävämme ammattiliitoissa. Meille on tarpeen niin sanoakseni spesialisoitu strategia ammatillisista työtä varten. Sitä ei aina älytä. Uskotaan useinkin että voidaan tyytyä niihin suuntalinjoihin, jotka on vedetty yleiselle puoluepolitiikalle, ettei muka tarvita mitään erikoista konkretisoitua strategiaa ammatillisista työtä varten. Unohdetaan usein se, mitä jo III kongressissa tuli päätetyksi:

„On helppoa mutta hedelmätöntä aina vain saarnata kommunismin yleisiä periaatteita langetaksensa sitten konkreettisissa kysymyksissä tusinasyndikalismien kielteiseen menettelyyn. Sen kautta helpottuu vain amsterdamilaiskeltaisen johdon peli.

Sen sijaan pitää kommunistien punnita vallankumouksellista kannanmäärittelyänsä jokaisen esille tulevan kysymyksen asialliseen sisältöön nähden. Esimerkiksi teoreettis-periaatteellisen vastustuksen asemesta kaikkia tariffisopimuksia vastaan on heidän mieluummin iskettävä amsterdamilaiten johtajien suosittelmien tariffien asial-

lisen sisällön kimppeun. Tosin on tuomittava ja päättävästi vastustettava jokaista proletariaatin taisteluvälmiuden kahletta. Onhan kapitalistien ja niiden amsterdamilaisien apurien tunnetuina päämääränä jokaisen tariffisopimuksen avulla kytkeä taistelevien työläisten kädet, jonka takia jokaisen kommunistin itsestään selvä velvollisuus on työläisten edessä paljastaa tämä tarkoitus. Mutta sen voivat kommunistit tavallisesti paraiten paljastaa sen kautta, että vaativat tariffille sellaista muotoa, joka ei tule työläisille kahteleksi.

Samalainen kanta on tarkoituksenmukainen myöskin esim. apukassojen ja ammattiyhdistysten avustuslaitosten suhteen. Jne.

Ammatillisen liikkeen miehistä näyttää tämä tietysti aakkosilta, joista tässä ei lainkaan tarvitse muistuttaa. Mutta minulla on kuitenkin se vaikutus, että ammatillisessa työssämme tämä aapistotuus ei ole vielä tullut aktiivisten tovereittemme lihaksi ja vereksi, että me yhä vielä työskentelemme liian paljon yleisillä tunnussanoilla. Se mitä III kongressissa tuli sanotuksi, se on yksityiskohdissa tietysti jossain määrin vanhentunut, se ei ole vasiten sovellettu nykyaikaan. Se pitää meidän nyt konkretisoida.

Konkretisoidessamme sitä tulemme kysymykseen järkiperaistytämisestä ja joudumme käytännöllisesti määräämään kantamme tähän kysymykseen. Siitä muutama huomautus. Tutkiessani tätä kysymystä olen tullut siihen johtopäätökseen, että emme voi nousta jokaista tuotannon järkiperaistytämistoimenpidettä vastaan kapitalistisissa maissa. Mutta jokainen tuotannon järkiperaistytämistoimenpide kapitalistisissa maissa on »kapitalistista järkiperaistytämistä», sillä se tapahtuu pääoman voittoetujen vuoksi ja se tapahtuu kapitalistisissa laitoksissa. Mutta samalla julistamme me taistelun jokaista pääoman hyökkäystä vastaan, jokaista työolojen ja työläisten aseman huonontamista vastaan, tapahtuukoonpa se millä varjolla tahansa. Kapitalismin varhaisempina aikoina, niin kauan kuin kapitalismi oli vielä nousussaan ei kenties olisi voitu näin sanoa. Nyt se voidaan sanoa ja nyt se pitää sanoa. Siis:

taistelu jokaista kapitalistien hyökkäystä vastaan, jokaista kapitalistisen järkiperaistytämisen aiheuttamaa työehtojen ja työläisten aseman huonontamista vastaan. Ei jokaista tuotannon järkiperaistytämistä vastaan, mutta jokaista sellaista tuotannon järkiperaistytämistä vastaan mikä huonontaa työläisten asemaa. Emme ole puolesta emmekä vastaan sellaisiin teknillisiin keksintöihin nähden, jotka eivät lainkaan huononna työläisten asemaa, ne eivät kapitalistisissa maissa liikuta meitä.

Sosialidemokraattiset johtajat tahtovat auttaa kapitalismia sen toteuttaessa kapitalistista järkiperaistytämistä. Ne tahtovat auttaa kapitalisteja murtamaan työläisten vastustuksen, mahdollisimman kivuttomasti painamaan työläiset ikeen alle. Kun järkiperaistytminen useimmissa tapauksissa merkitsee suoraa tai välillistä hyökkäystä työväen kimppeun ja samalla nostaa työläisten vastustuksen, niin vaikuttaa se sen kautta objektiivisesti kumouksellistuttavana tekijänä. Tämän vastustuksen tahtovat kapitalistit voittaa osin pirstomalla työväen työtätekeviin ja työttömiin, osin tukkimalla suun tyytymättömiltä niin työtätekevien kuin työttömienkin keskuudessa. Sosialidemokraattiset johtajat, ennen kaikkea ammatilliset byrokraatit tahtovat auttaa kapitalisteja joukkoeroittamisissa, työttömien rauhoittamisessa, niiden eristämisessä työtätekevästä ja työtätekevien voittamisessa kapitalistisen järkiperaistytämisen puolelle.

Kuinka se käy? Miten sosialidemokratia sen tekee? Ensiksi pienentelemällä kapitalistisen järkiperaistytämisen toimenpiteiden työläisille tuottamaa vahinkoa tai kieltämällä sen. Meidän sitavas-toin pitää paljastaa jokaiselle työläiselle totuus tässä suhteessa. Toiseksi sosialidemokraatit yrittävät perustella kapitalistisen järkiperaistytämisen toteuttamista muka taloudellisella välttämättömyydellä ja samalla sitoa työväen huomion näennäisellä taistelulla, esim. näennäisellä taistelulla »järkiperaistytämisen rasitusten tasajaon» puolesta. »Vorwärts» esim. puhuu näin: tuotannon järkiperaistytta-

minen tuottaa erinäistä räsitystä työläisille, siellä täällä erotetaan työläisiä, kun sitä vastoin liikoja tirehtöorejä ei eroteta, vieläpä eräissä tapauksissa samalla palkataan uusia tirehtöorejä; sosialidemokratia tulee sen vuoksi vaatimaan, että työläisiä erotettaessa erotetaan myös joitakin tirehtöorejä. On aivan selvää, että tämä on vain viekas houkutus oikealta tieltä. Tästä sosialidemokratian vaatimuksesta ei työläisille milloinkaan tule herumaan mitään hyötyä, se voi vain johtaa ne harhaan. Jos esim. joku tovereistamme esittäisi sellaisen 'yrkennetyt' vaatimuksen, että joka kerta kun erotetaan työläisiä pitää erottaa myös yhtä monta johtavasta henkilökunnasta, niin olisi se ehdottomasti valheellista. Me olemme jokaista työläisten erottamista vastaan, me olemme jokaista työläisten aseman huonontamista vastaan. Ja kun sosialidemokraatit sanovat, että ilman tuotantokustannusten pienentämistä ei tuotannon kannattavuutta voida saada varmalle pohjalle, niin me vastaamme: säästäkää missä tahdotte, säästäkää herrojenne kustannuksella, säästäkää erottamalla tirehtöorejä tai missä muualla teille sopii, mutta älkää säästäkö työläisten kustannuksella — sitä vastaan me tappelemme.

Socialidemokraattien toisen argumentina on tämä: työläisten pitää nyt tämä uhraus kestää sillä myöhemmin tulee heidän asemansa sen kautta paremmaksi, nyt tulee kyllä osa työläisistä erotettavaksi, mutta myöhemmin otetaan heidät jälleen työhön. Tämä argumentti pitää meidän puolelta paljastaa petokseksi. Meidän pitää tehdä työtätekeville selväksi se, että uudet joukko-erottamiset uhkaavat. Meidän pitää tehdä työläisille selväksi että petosta on väittää kapitalismin antavan työläisille sellaisia parannuksia kuin sosialidemokratia heille uskottelee. Tämä kaikki pitää meidän työläisille asiallisesti todistaa. Sitäpaitsi pitää meidän vaatia että työmaaneuvostojen oikeuksia laajennetaan. Voimme esim. Saksassa vaatia, että työmaaneuvostoilla pitää olla oikeus tutkia eikä liikkeen hallinnon väitteistä huolimatta jotkut järkiperaistytämisen-toimenpiteistä ole työläisille vahingollisia, ja sitten pitää meidän

työmaaneuvostoissa taistella käsityksiemme puolesta.

Ei pidä luulla, että taistelumme järkiperaistytämiskysymyksessä tulee olemaan helppoa. Sosialidemokratia on oppinut manöveeraamaan. Eivät ne lehdissä suoraan kirjoita, että kaikki räsitykset, jotka kapitalistinen järkiperaistytämisen tuottaa, pitäisi sälyttää työläisten niskoille. Esim. Saksan sosialidemokratia on nyt alottanut näennäisen taistelun työajan lyhentämisen puolesta. Tuollaiset kamppailut sosialidemokratian puolelta ovat vain valheellista näennäistä taistelua, ja sitä emme vielä ole kaikille työläisille paljastaneet. Ennen kaikkea on tietysti tärkeä osanottomme kaikkiin todellisiin joukkoliikkeisiin ammatillisella alalla. Se on tärkeintä. Eräissä maissa se on vielä ollut heikkoa.

Puhelin näinä päivinä erään väst'ikään Keski-Europasta tulleen toverin kanssa. Hän oli keskustellut monen puoleettoman työläisen kanssa ilman että nämä tiesivät, että hän on kommunisti. Hän oli kysynyt heiltä mitä he ajattelevat kommunisteista. Vastaus oli miltei aina saman suuntainen. Nämä työläiset vastasivat: jaa, kommunistinen puolue on ainoa puolue, joka taistelee työväen etujen puolesta, yleensä se on aivan oikeassa, mutta ne kommunistit, ne eivät ymmärrä käytännöllistä politiikkaa. Tämä on liioiteltua, toverit; mutta emme voi kieltää että monissa tapauksissa olemme vielä kokemattomia. Tämän kokemattomuuden tulemme voittamaan käytännöllisessä työssä.

Joukkotyö me toisista aloista, esim. työmaaneuvostoissa, osuuskunnissa, urheilujärjestöissä ja naisten keskuudessa. Toverit, mitä minun pitäisi siitä oikeastaan sanoa? Tiedätte, että tästä työstä olemme paljon puhuneet, hyväksyneet pitkiä ja hyviä päätöksiä, mutta ne ovat tulleet huonosti toteutetuiksi. Pitäkö meidän asettaa nämä vanhat päätökset vielä kerran täällä äänestettäväiksi? Mitä pitää meidän tehdä päästäksemme näillä aloilla tosiaan eteenpäin? Toivoisin että te lausuisitte ajatuksenne näistä kysymyksistä. Te tulette paikan päältä, jossa tätä työtä pitää suorittaa. Teidän

pitää toki tietää mitä esteitä on olemassa, miksi päätöksiemme toteuttaminen on niin vaikeaa. Vai pitääkö meidän ehkä muuttaa päätöksiämme? Vai onko ehkä puolueillamme tai puolueiden johdoilla pieni syrjäpyrkimys näillä aloilla suoritettavan työn merkityksen aliarviointiin? Minä uskon sitä olevan, ainakin työhön proletaaristen naisjoukkojen keskuudessa. Väitän täysin vakuutettuna, että puolueemme aliarvioivat tämän työn merkityksen. Varmaankaan ei tietoisesti eikä periaatteessa — eihän kukaan ole tätä työtä vastaan — mutta käytännössä olemme perin heikkoja tällä alalla. Mitä tulee työläisnaisten vetämiseen yhteisiin joukkoesintymiin, heidän aktiivisuutensa kohottamiseen ammattiliitoissa ja työpaikoilla — toverit, mitä ovat parhaakaan puolueemme kapitalistimaissa vakavasti tehneet tässä tarkoituksessa? Pyydän, esittäkää konkreettista. Jos me varmasti tietäisimme, että joku kommunistipuolue sitten viimeisen laajennetun Tpk:n on voittanut vallankumouksellisen työn puolelle vaikkapa pari-kolmekymmentä uutta puolueetonta työläisnaista, niin että ne nyt todella tekevät tätä työtä työläisnaisten joukossa, niin se olisi jotakin, tosin vasta varsin vähäistä, mutta kuitenkin jotakin. Mutta voimmeko varmuudella todeta kaikissa maissa näin tehdyn? Enpä usko.

Nuorisoliike on meidän toivomme. Mutta minä ajattelen että laajennetun Tpk:n jälkeen meidän pitää puhua hyvin vakavasti nuorisotoverien kanssa. Nuorisoliikkeen nykyistä tilaa en katsele pessimistisesti, mutta en myöskään optimistisesti. Nuorisotyömme on puristettu liian ahtaisiin puitteisiin: monissa maissa tämä liike on kutakuinkin puhtaasti kommunistista. Yksi asia on kumminkin varma: nuorisoliikkeellämme on nykyään liian vähän vetovoimaa, liian vähän värväysvoimaa puolueettomaan nuorisoon nähden.

Puolueettomista, meille myötämielisistä järjestöistä voisin mallina mainita punaisten rintamamiesten liiton Saksassa erikoisesti siksi, että Tšhekkoslovakiassa, jossa puolue muutoin on osoittanut ym-

märtävänsä joukkotyötä, pystytettiin samanlainen järjestö vain sangen ahtaissa puitteissa (univormuisten järjestäjärhminä). Tšhekkoslovakialaista alotetta ei ollenkaan voi verrata Saksan rintamamiesten liittoon. Yhä vielä on monilla tovereilla vissi epäluottamus niihin puolueettomiin joukkojärjestöihin, joiden johdosta ei puoluejäsentemme käsissä ole 51%. Se merkitsee liian vähäistä uskoa joukkojen kumoukselliseen vasemmistumiseen.

Mitä toiselta puolen voi merkitä epäluottamus sellaiseen järjestöön kuin esim. kansainvälinen työväen avustuskomitea? Toverit, jos ase-tan kysymyksen onko tämä järjestö välttämätön vai tarpeeton, niin pelkäänpä että vastaus ei ole selvä edes kaikille tässä salissa olevillä tovereille. Mielestäni on tämä puolueeton järjestö tuloksekkaalla työllään todistanut olemassaolonsa oikeutuksen. Jopa me voimme ottaa paljon oppia tämän järjestön käyttämistä metodeista puolueettomien työläisten mukaan vetämisessä. Tietysti on meidän kannalta helppo osottaa monia virheitä sen työssä. Joka paljon tekee, se tekee myös virheitä, eikähän se ole mikään kommunistinen järjestö. Varmasti on siinä ollut myös opportunistisia syrjähyppyjä, mutta yleensä on kansainvälisen työväen avustuskomitean työ ollut hyödyllistä ja välttämätöntä.

Maailman paras vastavallankumouksellinen lehti »Vorwärts» esitti hiljattain kauniin historian, joka tässä yhteydessä voidaan mainita. Otsikolla »kaappien tarkastus» julkaisi lehti vaatimuksen Saksan työväelle, ennen kaikkea niille naisille, jotka ovat »jossain määrin turvatuissa oloissa», että ne suorittaisivat vaatekaappiansa tarkastuksen antaakseen tarpeettomat vaatekappaleensa työtömille. »Vorwärts» huomautti samalla, että »pitää vapautua pikkuporvarillisesta säilyttämis- ja kokoamisvimmasta». Sillä »muodin vaihdos tekee kerran pois pannut kappaleet pian tarpeettomiksi». Lopussa tulee sitten ilmoille tämän vaatimuksen poliittinen »moraali»:

»Tärkeätä on nopea toiminta, ennenkuin tämä kehoitus taas joutuu unhoon. Meidän asemamme ansaitsevina velvoittaa meidät sosialidemokraatteina olleti-

kin auttamaan niitä jotka eivät ansaitse. Häätä on suuri! Ja jos kommunistit häjyesti selittävät kehotuksemme keskinäiseen avustukseen ja asettavat jyrkän vaatimuksen että kaikille työttömien perheille pitää antaa uusia vaatekappaleita, eikä käytettyjä, niin emme me anna sen johtaa itseämme harhaan, koska lopultakin pitokelpoinen käytetty vaippa vaatetuksen yllä on parempi kuin uusi, joka ajateltuna ja toivottuna roikkuu pitkässä päätöslauseessa.» (Naurua.)

Niin toverit, se on naurettavaa, mutta tämän agitatsionin vaikutusta emme saa aliarvioida. Johtavana aatteena tässä verhotussa vastavallankumouksellisessa agitatsionissa on aina: kommunistit vain kirkuvat hätää kärsivien puolesta, mutta me heitä autamme, me teemme jotakin. Nämä valheet täytyy meidän käytännössä osottaa työläisille valheeksi. Selvä asia että sosialidemokraatit näin kirjoittaessaan eivät lainkaan halua hätää kärsiviä auttaa, ne vain tahtovat näyttää siltä kuin jotain tekisivät. »Vorwärtsin» yllä mainitun kehoituksen tarkoituksena oli eksyttää työläisten huomio sosialidemokraattisen »hyväntekeväisyys-komitean» toimintaan. Vuosi sitten järjesti Saksan sosialidemokratia tämän komitean työväen kansainvälisen avustuskomitean kanssa kilpailevaksi rinnakkaisjärjestöksi. Työväen kansainvälisellä avustuskomitealla on luonnollisesti paljon laajempi maaperä, se seisoo paljon vankemmilla jaloilla. Saksan sosialidemokraattinen johto ymmärtää tämän ja näyttää ettei se aliarvioi TKA:n työn merkitystä, siksi on se ryhtynyt vastatoimenpiteisiin. Sosdem. vastustajat ymmärtävät ikävä kyllä TKA:n työn paremmin kuin eräät kommunistit.

Erilaisia yhteisrintamaelimiä, esim. sellaisia kuin Italiassa »agitatsionikomiteat», joissa kommunistit, puolueettomat ja reformistiset työläiset yhdessä työskentelevät, on olemassa ja erikoisesti perustetaan jokaisen esiintymisen jälkeen — sellainen yhteisrintamaelinten systeemi kehittyy monessa maassa, vaikkakaan ei vielä riittävässä määrin. Tätä kehitystä pitää tehokkaasti edistää, mutta pitää kaikessa tässä työssä tietysti ei ainoastaan varoa vahingoittamasta puo-

luemme itsenäisyyttä ja kommunistista hahmoa, vaan myöskin aina, tietoisesti ja tuloksekkaasti ajaa lävitse puolueemme vallankumouksellista linjaa. Saksan ultra-vasemmistolaiset ovat meille sanoneet: Kominternin Tpk tahtoo nyt ottaa uuden linjan, järjestellään kaikenlaisia »vasemmistosiipiä» ja vasemmisto-blokkeja ja sillä likvidotaan kommunistipuolueet. Tämä vale pitää saaman rangaistuksensa käytännöllisen työmme kautta. Mitä enemmän työskentelemme puolueettomissa järjestöissä ja erilaisissa yhteisrintamaelimissä, sitä varmempi pitää olla kommunistinen ryhtimme. Se on ehdottoman välttämätöntä. Likvidaatteoriuden jokaista ituakin vastaan on käytävä siekailemattomaa taistelua. Mutta Saksan ultra-vasemmistolaisen johtajat, jotka meitä kritikoivat, eivät kyllä tuo esiin mitään likvidaatteoriuden ituja, he ovat täysin kehittyneen likvidaatteoriuden pahimpia ruumiillistumia.

Taistelussa valkoista terroria ja fascismia vastaan käyttävät illegaaliset puolueemme osittain vanhentuneita metodeja, niin minusta näyttää. Porvaristo on jo oppinut käyttämään uusia metodeja, joiden edessä me olemme jossain määrin neuvottomia. Niin ultra-vasemmistolaiset kuin oikeistolaisetkin — se on hyvin merkille pantava — ovat aivan passiiveja ja neuvottomia valkoista terroria vastaan käyttävän käytännöllisen taistelun kysymyksissä. Yksilöllistä sankaruutta on riiveissämme hyvin usein. Se on kyllä todiste siitä, että me edustamme todella suurta elinvoimaista aatetta. Mutta mahdollon on valkoista terroria voittaa pelkällä yksilöllisellä sankaruudella. Myöskin tässä on oikeissa mitoissa arvioitava, missä määrin kommunistinen puolue kykenee valtaamaan laajat joukot ja mobilisoimaan ne luokkavihollista vastaan. Eritoten missä on fascistinen joukkoliike niinkuin Italiassa. Fascismi on tähän saakka voittanut kriisinsä toisen toisensa perään, mutta minä uskon, että se ei voi enää pitkää aikaa niin sileästi käydä. Olen sitä mieltä että vaikka fascismi voi visseissä oloissa ollakin porvariston pelastajana, vaikka tilapäinen fascistinen komento voikin tehdä porvaristolle vielä

niin suuria palveluksia, mutta kestävä hallitussysteemi ei fascismi ole. Niinkuin ryöstäminen ei ole mikään tuotantotapa, niin ei fascismikaan ole mikään pitkäaikainen hallitussysteemi, vaan pikemminkin pitkäaikaisen kansalaissodan tai kansalaissodan alituisen prokatsionin tilan rauhaton kantaja. Mutta kapitalistinen tuotanto kaipaa enemmän rauhaa. On mahdollista että ristiriita tämän, Italian suurpääoman huomattavan osan tarpeen ja fascismin poliittisen välttämättömyyden välillä tulee pian ilmenemään fascistisen komennon vakavassa kriisissä, eritoten meidän liikkeen vahvistumisen yhteydessä: Mussolini on jo nyt joutunut sellaiseen tilaan, jossa hänen täytyy itse järjestää murhayrityksiä itseään vastaan.

Mutta muissakin valkoisen terrorin maissa on meidän tehtävänäme joukko liikkeen järjestäminen terrorikomentoa vastaan. Vain sen kautta pääsemme eteenpäin. Niissä maissa, joissa sosialidemokratia suoranaisesti tai välillisesti tukee valkoista terroria, on työmme ehkä vielä vaikeampaa kuin Italiassa. Eipä edes kannan otto valkoista terroria, provokaattoreita ja nuuskijoita vastaan näytä vielä kaikille työläisille olevan kyllin selvä. Sen kirkastaminen proletaareille on säännöllisesti sentään aivan mahdollista, me vain emme ole sitä kaikkialla kyllin kirkkaasti selvittäneet. Otamme esim. Puolan. Onko siellä jokaiselle työläisesle työmaalla selviö, että kommunistien ilmiantaminen on häpeällistä pyöveli palvelusta? Ainakin joku aika sitten sanottiin meille ettei se siellä kaikille työläisille ole selviö, että työmailla on PPS:n kannattajia, jotka pitävät jopa jonkunlaisena kunniana poliisinuuskijain auttamista niiden jahdatessa tovereitamme.

Joukkojen vapauttaminen terrorin hypnoosista voi käydä vain siten että näiden joukkojen aktiivisuus tulee järjestetyksi. Tässä tarkoituksessa ovat välttämättömiä sellaiset osittaisvaatimukset, jotka tosiaan olevassa tilanteessa saavat joukot liikkeelle valkoista terroria vastaan. Joukkojen liikkeen pitää käydä sellaisessa muodossa, että hallitus ei voi sitä noin vain estää.

Tahtoisin ottaa esimerkin Italiasta. Viime aikojen suurin mielenosoitus fascismia vastaan oli rahan keräys Englannin kaivostyöläisille, siis toiminto jolla näennäisesti ei ollut mitään tekemistä fascismia vastaan käytävän taistelun kanssa. Joukot tunsivat voimakasta tarvetta jollain tavalla itsenäisesti esiintymällä protesteerata fascistista komentoa vastaan. Kommunistinen puolue heitti hyvin sopivalla hetkellä tunnussanan Englannin vuorityöläisten tukemisesta. Tästä avustustoiminnasta tuli tosiaan joukkoliike ja lyhyessä ajassa oli koottu yli 200.000 liiraa, mikä on aika paljon Italialle verrattuna siihen, mitä muissa kapitalistimaissa saatiin kokoon. Se teki sen vaikutuksen että fascismi on jossain määrin poliittisesti epävarma, se kannusti joukkoja jatkuvaan taisteluun. Tämän rahankeräyksen jälkeen järjesti puolueemme rahankeräyksen »Unitaa» varten ja monet talonpojatkin avustivat runsaalla kädellä. Siinä kävi usein niin, että kun toverimme tahtoivat rauhoittaa myötämielisiä talonpoikia sellaisella vakuutuksella, että heidän nimiään ei tulla julkaisemaan, saivat he usein vastauksen: »Ei, teidän pitää julkaista meidän nimemme lehdisä, emme me arkoja ole, me uskallamme kyllä näyttää että kannatamme kommunistista puolta.» Se oli joukkojen mielialan symptoomi.

Mitkä aloitteet ja tunnussanat milloinkin olevassa tilanteessa ovat tehokkaimmat mobilisoimaan joukot valkoista terroria vastaan ja kokoamaan ne enemmän tai vähemmän löysiin järjestöihin tai taisteluliikkeisiin, se on usein hyvin vaikea kysymys, joka ei ole pelkästään teoreettisesti ratkaistavissa. Jopa uhriemme hautaus voi visseissä olosuhteissa antaa sysäyksen tällaiseen joukkomobilisointiin, taikka voi joukkoliikkeen kehittämiseen hyvänä alkuna olla joku demokraattisten oikeuksien vaatimus taikka poliittinen oikeusjuttu jne.

Taistelua provokaattoreita ja ilmiantajia vastaan emme tähän saakka ole ymmärtäneet kyllin laajasti ja tehokkaasti kehittää. Melkein kaikkialla vainoavat meitä provokaattorit ja ilmiantajat. Mitä teemme me sitä vastaan? Valkoisen terrorin

maissa suojelemme itseämme sitä vastaan välttämättömällä konspiraationilla taitavasti tai vähemmän taitavasti, sitä me teemme. Mutta joukko-taistelua vastavallankumouksen provo-kaattoreita ja ilmiantajia vastaan me emme järjestä. Vajka sitä juuri pitää ja voidaan tehdä. Esim. työpaikoilla ja kaikissa proletaarisissa joukkojärjestöissä voimme, jos tahdomme, kehittää oikean joukkotaistelun nuuskijoita ja provokaat-toreita vastaan. Se on aivan välttämä-töntä. Niin kauan kuin me olemme vai-voittuja, niin kauan kuin urkkijoita ei mo-

raalisesti vainota, niin kauan on niiden työ helppoa ja meidän vaikeata. On vält-tämätöntä saada aikaan sellainen joukko-mieliala näitä vastavallankumouksen pyövelien palvelijoita vastaan, että niiden täytyy kaikkialla missä näyttäytyvätään pelätä tulevansa paljastetuiksi ja että niiden täytyy pelätä joukkojen kiukkua.

Mielestäni pitää kommunistien Puna-Avun riveissä vaikuttaa siihen suuntaan, että tämän järjestön toiminta tulee edel-leen kehitetyksi paljon laajempiin puit-teisiin ja paljon joustavampiin muotoihin.

(Jatk.)

SSSR:n ammattiliittojen VII edustajakokous.

Viime joulukuun 6—18 pnä pidettiin Moskovassa SSSR:n ammattiliittojen edustajakokous. Paitsi Keskus-Neuvoston toimintaselostuksia esittivät kokoukselle selotuksia työasiain kansankomisari tov. Schmidt, työläis- ja talonpoikaistarkastuksen kansankomisari Ordshonikidze, yhteiskunnallisen vakuutuksen keskuhallinnon johtaja tov. Njemtschenko ja Korkeimman Kansantalousneuvoston puheenjohtaja tov. Kuibishev. Selostukset aiheuttivat vilkkaan keskustelun, yksistään tov. Tomskin toimintaselostuksen johdosta kirjottautui 185 puhujaa. Seuraavassa selostamme tärkeimpiä kohtia kokouksen käsittelemistä kysymyksistä.

Keskusneuvoston toiminta.

Sitä selostivat tov. Tomski ja Dogadov.

Sitten VI edustajakokouksen jälkeen ovat ammattiliitot kasvaneet ja lujittuneet. Heinäk. 1 pnä 1926 oli jäsenmäärä liitoissa 9.278.000, ja lokakuun 1 pnä 9.501.500. Näiden kahden kokouksen välisenä aikana on jäsenmäärä lisääntynyt 2.277.000 eli 31 pros. Teollisuuden kiihkeä laajentaminen on lisännyt työläisten lukumäärää niin nopeasti, etteivät liitot ole ehtineet vetämään kaikkia työläisiä mukaansa, vaan on työläisten järjestyneisyyden prosentti hieman laskenut: 91,3:sta 89,8 prosenttiin, jossa se nykyisin on. Liittoiin pääsyä on helpotettu niin, ettei nykyisin vaadita mitään suosituksia eikä aseteta muitakaan esteitä.

Keskus-Neuvoston toimintaohjeena on ollut kaksi seikkaa: 1) liittojen työn laadun parantaminen ja 2) liittojen raha-asioitten tervehdyttäminen. Jäsenyys on saatu kokonaan vapaaehtoiseksi. Ammattillista demokratiaa toteutetaan täydelleen ylhäältä alas saakka. Tuloksena on ollut toiminnan vilkastuminen, kokouksiin osallistuminen on noussut 15:stä 60—70 prosenttiin. Vaalijärjestelmän muutto on aiheuttanut toimitsijain uusiintumisen.

Päähuomio on kiinnitetty järjestön perusrunkaitten toimintaan, varsinkin teh-

daskomitean, joka on ammattiliiton perusrjestö; joka yhdistää ylempät elimet, neuvostovallan ja kommunistisen puolueen laajoihin puolueettomiin työläisjoukkoihin.

Kuluneena kautena on asetettu kysymys liittojen toiminnan soveltamisesta palvelemaan kahdenlaisia työläisjoukkoja, joita nykyisin on tuotannossa. Meillä on vanhat proletaariset kantajoukot, jotka ovat ottaneet osaa kansalajisotaan, kärsineet kylmää ja nälkää puoltaessaan proletariaatin diktatuuria. Toisaalta on uusia työläiskerroksia, nuorisoa, jotka eivät ole olleet mukana vallankumouksen sankarillisella kaudella, olivat liian nuoria tai asuivat jossain korvessa. Tästä oli tarjona (ja on vieläkin) vaara yhtenäisen työväenluokan kahtiajakaantumisesta, kulttuurisesti, poliittisesti valistuneeseen kerrokseen ja nuoreen, kouliintumattomaan kerrokseen, joka ei ole vielä selvillä vallankumouksemme luonteesta, sosialistisesta teollisuudesta ja josta mielestä meidän tehtaamme ei eroa millään tavalla kapitalistisesta tehtaasta. Liittojen toimintaa on ohjattu palvelemaan näidenkin kerrosten kulttuuritason kohottamista. Meidän tärkeimpiä tehtäviämme on nykyisin työväenluokan sekä aatteellisen että järjestöllisen yhtenäisyyden säilyttäminen ja kehittäminen.

Suuri huomio on kiinnitetty liittojen raha-asioihin. Vaillingit on saatu väheneämään, mutta vieläkin ne muodostavat huomattavan määrän: 1 ½ milj. puolen-toista vuoden kuluessa. Liittojen budjetti v. 1925 oli 69.917.872 rpl. V. 1926 oli kaikkien amm. järjestöjen varojen jäännös 39 milj. Työttömyysrahastoon kertyi v. 1925 kuluessa 8.771.618 rpl. Keskimäärin avustusta jaettiin 6 rpl. 20 kop. Valistustyön rahastoon kertyi 32.693.167 rpl., josta 70 % valtion talouselimiltä, jäsenmaksuista 14,1 %. Varoista käytettiin: 60,9 % klubityöhön, 5,9 % polit. valistustyöhön, 3 % lukutaidottomuuden poistamiseen, 3,9 % ammattisivistykseen ja 0,9 % sosiaaliseen kasvatukseen.

Työpalkkapolitiikassa on pidetty silmällä, että 1) valtion taloudelliset mahdollisuudet ja varallisuus ovat myöntäneet työpalkan korottamisen ja 2) korotusta kiirehditty huonoimmin palkatuilla aloilla. Kuluneena kautena on realipalkka saatu nousemaan 25,6 % tai nimellishinnoissa 43,6 %. Eninmin on noussut palkka kaivosmiehillä 58,5 %, metallimiehillä 49,6 ja tekstiilityöläisillä 41,6 %. Tämän rinnalla on työskennelty työtehon kohottamiseksi. Tulokset: v. 1923—24 keskimääräinen tuotanto yhtä työpäivää ja työläistä kohti 4 rpl. 06 kop., v. 1924—25 — 5 rpl. 65 kop. ja v. 1925—26 — 6 rpl. 31 kop. eli lisäys kuluneena kautena 55 %.

Työasiain kansankomisariaatin toiminta.

Toiminnan pääaloja ovat: työn suoje-
lus, selkkausten selvitys ja työttömyyden
vastustaminen.

Työn suojelemissa on saavutettu useita parannuksia, tarkastuskoneisto on lu-
jittunut, sen henkilökunta parantunut. Suo-
jeluslaitteet tuotantolaitoksissa ovat
vielä kovin puutteelliset: tapaturmien
luku ei vähene. Niinpä 100.000 työpäivää
kohti oli tapaturmia: heinäkuussa v. 1925
— 31, tammikuussa t.v. — 34, helmi-
kuussa — 36, huhtikuussa — 39, touko-
kuussa — 40 ja kesäkuussa — 42. Tapa-
turmat johtuvat varusteiden kuluneisuu-
desta ja kokemattoman työvoiman lisää-
ntymisestä, jolla ei ole vielä riittävää
kokemusta ja tottumusta työaseitten ja
koneitten hoitamisessa. Komisariaatin
päähuomio tulee kiintymään työsuhteitten
tervehdyttämiseen tuotantolaitoksilla.

Pääpyrkimyksenä täytyy olla suoje-
luslaitteiden tekniikan parantaminen; viime
vuonna onnistuttiin varaamaan siihen
tarkoitukseen 20 milj., tänä vuonna on
merkitty 24 milj. rpl. menoerä.

Tähänastinen erikoisen työvaatetuksen
normeeraus on aiheuttanut muistutuksia
työläisten taholta. Erehdyksiä ja virheitä
ei ole voitu välttää, koska normeeraus on
ollut keskitetty ja on käsittänyt kaikki
työläisryhmät. Vastaisuudessa on tarkis-
tettava kaikki työvaatetusta koskevat nor-

mit ja pyrittävä joukkosopimuksia solmit-
taessa laajentamaan näitä normeja.

Erikoisravintoa koskeva kysymys esiin-
tyy myöskin polttavana. Äskettäin toimi-
tettu tarkka tutkimus osoitti, ettei monissa
tapauksissa maito ole tuottanut tarkoitet-
tua hyötyä, vaan päinvastoin on osottau-
tunut vahingolliseksi. Sellaista on ha-
vaittu esimerkiksi kumiteollisuudessa,
jossa kalossin tekijät työskentelevät kaa-
sujen alaisina. Myöskin on ollut havait-
tavissa, että erikoisravinto on jaettu kuu-
kaudessa yhdellä kertaa sen sijaan, että
se olisi jaettava lääkkeen tavoin, jota nau-
titaan työn aikana. On pyrittävä siihen,
että tämä ravinnon muoto todellakin
esiintyy hyödyllisenä, suojelevana toi-
menpiteenä.

Ammattien tarkastajia vaihdetaan liian
usein ja useinkaan he eivät vastaa vaa-
timuksia, sillä tarkastajain valtuudet ovat
sangen laajat, hänellä on m.m. oikeus sul-
kea laitos. Sen vuoksi on tarkastajain
valinta toimitettava huolellisesti, jotta
tarkastajalaitos tuottaisi hyötyä ja saatai-
siin työselkkaukset sovitettua ilman so-
vinto-oikeuksia. Tarkastajina on liian
vähän naisia (5 %).

Työselkkaukset ovat huomattavasti li-
sääntyneet, varsinkin sovintotuomarien ja
-oikeuksien käsittelemien lukumäärä on
kasvanut. T.v. ensi puoliskolla oli niitä
enemmän kuin koko viime vuonna, nim.
viime vuonna 11.869 selkausta ja 12.956
selkkausta tämän vuoden ensi puolis-
kolla.

Työttömyys lisääntyi viime vuoden
kuluessa sangen huomattavasti. Vaikka-
kin teollisuudessa työläisten luku lisään-
tyi 400 tuhannella, lisääntyi myöskin
työttömien luku uudella 100 tuhannella,
joka on selitettävissä maaseudun liika-
väestön siirtymisellä kaupunkiin. Kau-
pungin työ- ja yleensä elämänehdot hou-
kuttelevat maaseudun liikaväestöä siirty-
mään kaupunkiin. Työpörssin kirjoissa
nykyisin olevat 1.023.000 työtöntä ja-
kaantuvat seuraavasti: 23.000 teollisuus-
työläistä, 184.000 intelligenssiä, 35.000
kuljetustyöläistä, 6.000 yhteistyöntekijää,
438.000 ammattitaidottomia jne. Yli 50%
työttömistä on ammattitaidottomia, jotka
aikaisemmin eivät ole työskennelleet
palkkatyössä.

Työttömien keskuudessa on havaittu muodostuneen ryhmiä, jotka eivät halua työskennellä muualla kuin Moskovassa tai Leningradissa, eivät suostu matkustamaan maaseudulle, vaikka taataan asunto ja palkka. Täytyy taistella tällaista vastaan. Työstä kieltäytymisestä on evättävä työttömyysavustus, poistettava pörssin kirjoista.

Mitä tulee avustukseen on vakuutettujen piiriä laajennettava, ehkä jatkettava avustusta 6 kuukauteen saakka ja lisättävä perheellisten avustamista. Tämän lisäksi tulevat työttömien kollektiivit ja yleiset työt. Kollektiiveja on nykyisin yli 2.000 ja niissä työskentelee 88.000 työntönlä.

Yhteiskunnallinen vakuutus.

Huollettavien invalidien ja heidän perheittensä lukumäärä on kahden vuoden aikana lisääntynyt 388.000:sta 584.000:een eli 50 %. Jaettavien eläkkeitten määrä on lisääntynyt keskimäärin 70 %. Työttömyysavustusta nauttivien luku on myöskin lisääntynyt 290.000:sta 340—350.000:een. Avustuksen suuruus on lisääntynyt noin 80 %, ollen ammattitaitoisille 15 rpl. ja ammattitaidottomille 10 rpl. kuukaudessa. Lapsen ruokinta ja syntymäavustukset ovat myöskin lisääntyneet 70 %.

Vakuutettujen luku on myöskin lisääntynyt 6,5 miljoonasta 8,5 miljoonaan. Kuitenkaan eivät kaikki työläiset ja palveluskuntalaiset ole tulleet vakuutuksen alaisiksi. Vähässä määrin se on koskettanut maatyöväkeä. Maatyöväen vakuuttamiskysymys vaatii erittäin suurta varovaisuutta ja vasta saavutettujen kokemusten tarkistamisen jälkeen on sitä ryhdyttävä toteuttamaan laajemmassa mittakaavassa.

Avustusta nauttivien työttömien määrää on laajennettava, mutta tällöin on otettava huomioon, että työttömyys lisääntyy maaseudun reservistä ja kasvavasta polvesta. Molempia näitä ryhmiä ei voida vakuuttaa, sillä se on ylivoimainen tehtävä. Siksi on vakuutettava vain todella työttömiä proletaareja, eikä muodollisesti työttömäin kirjoissa olevia. Avustusten määrää on myöskin säännös-

teltävä, sillä nyt verrattuna työpalkkaan ammattitaitoinen saa liian vähän, ammattitaidottomien saadessa suhteellisesti enemmän. Mahdollisesti on työttömät lajiteltava useampaan luokkaan.

Sanatorio- ja kylpyläavustuksen heikko puoli on siinä, että sen kulut ovat kovin eri suuruiset. Kuluneena vuonna siihen käytettiin 30 miljoonaa, ensi vuodeksi supistettiin sitä 26 miljoonaan. Kuitenkin on pyrittävä taloudenhoitoa parantamalla säilyttämään lepokotien ja sanatorioiden määrä ennallaan.

Väärinkäytökset vaativat ankaraa taistelua. Toimitetuisa tarkistuksissa on ilmennyt, että paikotellen 10—15 % tarkistetuista on ollut työssä ja nauttinut avustusta vakuutuskassoista. Noin 30 % on lääkärikontrollikomiteat todenneet työkykyisiksi. Ellei tällaisia väärinkäytöksiä vastaan aleta tarmokasta taistelua uhkaavat ne vakavasti vakuutuskassojamme.

Tiukan talouskomennon toteuttaminen.

Sitä selosti sangen laajasti ja mielenkiintoisesti tov. Ordshonikidze. Huomautettuaan kuinka puolue ja hallitus aikoinaan asettivat sulun tuon tunnussanan nurinkuriselle toteuttamiselle, jonka vakavimpia ilmiöitä oli »säästäminen» työväenluokan aseman huonontamisen kustannuksella, selostaja totesi kuitenkin saavutetun myönteisiä tuloksia.

Useampaan otteeseen on yritetty liiallisen henkilökunnan vähentämistä, muodostettu kymmeniä komiteoita sitä toteuttamaan, mutta sittenkin on henkilökunta lisääntynyt. Jos otetaan SSSR:n ja eri tasavaltojen budjetit, niin v. 1925—26 oli eri elimien palveluskunnan yhteinen määrä 1.191.053 henkeä, sitä vähennettiin uudessa budjetissa 46.203 hengellä, mutta samaan aikaan uusien elimien perustaminen, uudelleen järjestäminen tai valtion budjettiin liittäminen lisäsi 89.403 henkeä, joten v. 1926—27 budjetissa on palveluskunnan yhteinen lukumäärä 1 milj. 234.253 henkeä eli lisäystä 43.199 henkeä edelliseen vuoteen verrattuna. Ja tätä nimitetään supistamiseksi! Jos otetaan Moskovassa virastoissa ja liikelaitoksissa työskenteleväin lukumäärä neuvostotoi-

mitsijain ja kauppa-apulaisten liiton tietojen mukaan, niin se oli v. 1923 — 48.663, tammik. 1 p:nä 1924 — 62.923, heinäk. 1 p. 1924 — 69.814, tammik. 1 p. 1925 — 79.814, lokak. 1 p. s.v. — 99.915, huhtik. 1 p. 1926 — 111.077 ja lokak. 1 p. t.v. — 103.793 henkeä.

Mistä tällainen johtuu? Meidän laitoksimme työn järjestelystä, itse työskentelysysteemistä, joka edistää henkilökunnan paisumista. Jos nämä järjestöt jätetään työskentelemään nykyiseen tapaan, niin kaikista supistamisista huolimatta niiden henkilökuntaa täytyy lisätä. Täytyy perinpohjin uusia koko työjärjestelmä näissä laitoksissa.

Selostaja kuvaili liiallisuuksia kyselyjen ja tilitysten alalta. Erään lasten dispenserin kaavakkeessa oli kokonaista 127 kysymystä. Ne täytyy täyttää, mutta ehtiikö silloin tekemään muuta? Eipä suinkaan.

Otetaanpa trustien tiliselostukset. Moskovan verkatrustilla ne sisältyvät 13 kirjaan, joissa on 7.354 sivua ja ne maksavat meille 1.306.000 ruplaa, silloin kun ne entisille tehtaiden omistajille maksoivat vain 440.000 rpl. Uralin metallitrustin tileissä on 9.459 sivua, maksaa yli miljoonan. Kulkulaitoskomisariaatin 27 rautatien tilitykset sisältävät 18.000 sivua ja tulevat maksamaan yli 9 miljoonaa. Kun Moskovaan saapuu liittotasavaltojen edustajia puoltamaan budjettejaan, ne tuovat mukanaan jopa 10 puutaa papereita perusteluja varten.

Mitä ja ketä varten kaikki tämä? Kuka voi ja joutaa lukemaan näitä »teoksia»? Kykeneekö K. Kansant. Neuvosto lukemaan niitä? Eipä tietenkään? Tarvitaanko niitä? Antavatko ne tarkan kuvan todellisuudesta? Eipä aina. Tarkastetaanpa minkä verran on teollisuutemme tuottanut voittoa lokak. 1 p. mennessä v. 1925. Otetaan tekstiiliteollisuus: tehtaiden tilinpäätöksen mukaan se on 132.293.000 rpl., K.K.T.N:n mukaan 76.537.000 rpl. ja Finanssiasian K.K. mukaan — 160.558.000 rpl. Ruvettiin tutkimaan yhteisesti ja selvisi, että voitto onkin 122 miljoonaa. Voidaanko tässä supistaa jotain? Voidaan ja täytyy. Meitä estää vain rutiini, tottumus, mutta supistamalla sitä saavutetaan todellista säästöä.

Selostaja kosketteli volokiittaa, virastohitautta, mitä on tavattavissa vielä sängen runsaasti. Esitti räikeitä esimerkkejä. Me elämme todellisen paperitulvan alaisina. Esimerkiksi Ukrainassa tavalliselle kyläagnoomille esitetään vastattaviksi 20.000 kysymystä. Kun agronomi vastaa näihin — vastaaminen on pakollista — jää hänelle aikaa varsinaiseen työhönsä tuskin ollenkaan. Meidän koneistollamme on vielä paljon muita puutteellisuuksia ja sairaloisuuden ilmiöitä, joita vastaan on käytävä taistelua ja voitettava ne. Siinä on otettava varteen tov. Leninin neuvot, jotka hän kirjeessään V ammattiliittojen edustajakokoukselle v. 1922 esitti:

»Nykyhetken tärkein tehtävä lähivuosina on neuvostokoneiston järjestelmällinen pienentäminen ja halventaminen, supistamalla sitä, järjestämällä sitä täydellisemmäksi, hävittämällä volokiittaa, byrokratismia ja vähentämällä tarpeettomia menoja.»

Silloin oli työväenluokkamme hajalla. Nyt on toisin. Kokouksessa on edustettuna lähes 10 miljoonaa ammatillisesti järjestynyttä. Se on jättiläismäinen voima, jonka avulla voidaan sitkeästi ja järjestelmällisesti työskentelemällä parantaa neuvostokoneistomme.

Teollisuuden tila ja sen kehityksen perspektiivit.

Sitä selosti sängen laajasti K. Kansantalouseluoston puheenjohtaja tov. Kuishev.

Teollisuuden johtamisessa on toteutettava sellaista politiikkaa, joka takaisille yhä suuremman vaikutuksen maamme kansantaloudessa, sillä sosialismin toteuttaminen suoritetaan saavuttamalla teollisuudelle johtava osuus koko maan talouteen nähden.

Lähimpiä konkreettisia tehtäviämme on koko teollisuutemme peruspääoman uusiminen, sen rakentaminen korkeammalle teknilliselle perustalle. Sen vuoksi teollisuuden perinpohjainen uudelleen varustaminen, uusien tehtaiden rakentaminen, uuden tekniikan luominen ovat tärkein ja ratkaisevin tie, jota proletaarinen valtiomme tulee kulkemaan.

Kansantaloutemme vaatii teollisuutta suurentamaan mahdollisimman paljon tuotteiden määrää, mahdollisimman täydellistä olevan peruspääoman käyttämistä. Me olemme joutuneet kauteen, jolloin on olemassa tarjonnan ja maksukykyisen kysynnän välinen ristiriita, eikä tämä ristiriita häviä kovinkaan pian. Meillä on havaittavissa ankara tavaranaläkö. Tästä seuraa, että teollisuuden on tuotettava mahdollisimman paljon tuotteita. Mutta tämä ei vielä riitä. Markkinoilla ostaja kiinnittää huomiotaan ei ainoastaan paljouteen, vaan myöskin tavarana laatuun. Hän ei tyydy tarjottuun tavarahan, eikä ota kaikkia tavaroita, kuten joku vuosi sitten, vaan valitsee, esittää sarjan vaatimuksia laatuun nähden. Ostaja on tullut paljon vaativammaksi. On puhuttava ei ainoastaan tavaramäärästä, vaan myöskin sen hinnoista ja laadusta. Näinollen tämän päivän tehtäväksi teollisuudelle jää: tuottaa enemmän, halvempaa ja parempia tavaroita.

Selostaja totesi teollisuuden huomattavan kasvun kuluneina vuosina. Suurteollisuuden tuotannon arvo v. 1925—26 oli 7.176 miljoonaa, edellisenä vuotena 5.000 miljoonaa, lisäys siis 40%, sitä edellisenä vuotena 60%. Tehtyjen laskelmien ja arvioiden mukaan tulee ensi vuoden lisäys olemaan noin 18%. Meille on tärkeätä mikä teollisuuden alat nopeimmin kehittyvät, sillä siitä riippuu industrialisoiminen. Suunnitelman mukaan raskaan teollisuuden, joka valmistaa tuotantovälineitä, pitäisi kasvaa 23%:lla, sen sijaan kulutustavaroita valmistavan kevyen teollisuuden ainoastaan 14—16%:lla. Yhteensä teollisuustyöläisten luvun pitäisi lisääntyä 100.000:lla. Metalliteollisuuden oletetaan lisääntyvän 28%:lla, sähköteollisuuden 27%.

Tärkeimpiä kysymyksiä on tuotantohintojen alentaminen. Huolimatta sille osotetusta huomiosta, ovat tuotantohinnat nousseet, vaikka tuotantovoima on lisääntynyt 11%:lla. Eräillä aloilla ne ovat tosin laskeneet, mutta toisilla sen sijaan kohonneet, keskimäärin tuotantohinnat ovat nousseet 1½%. Totta kyllä, että työpalkan nousu on ollut tuotteellisuuden lisääntymistä suurempi, eikä se ole voinut olla vaikuttamatta hintaan. Tukkuhinnat

ovat pysyneet melkein vakiintuneina. Tuotantohintojen alentamista on ajettava järkiperaistyttämällä ja parantamalla teollisuuden työskentelyä. Jos alennamine vähittäishintoja vähentämättä tuotantohintoja, silloin pienenee teollisuuden kassaaminen ja luonnollisesti voimme käyttää vähemmän varoja teollisuuden perinpohjaiseen uusimiseen. On pyrittävä vähentämään tuotantohintoja ja sen avulla vähittäishintoja. Hallituksen direktiivi hintojen alentamisesta 10%:lla on toteutettava, samalla kun parannetaan tuotteitten laatua.

Tärkeimpiä tehtäviä on vaikuttavien rahamäärien sijoittaminen teollisuuden uusimiseen. Viime vuonna sijoitettiin 780 miljoonaa, edellisenä vuotena 385 miljoonaa ruplaa. Mitä se on tuottanut? Meillä ei ole kyllin tarkkoja tietoja, mutta me voimme sanoa, että tämän sijoituksen avulla me saamme 18% lisäyksen tuotannossa v. 1926—27 kuluessa. Ellemme olisi sijoittaneet, niin lisäys olisi pienempi. Teollisuuden perinpohjaista uusimista koskevaa suunnitelmaa on toteutettu 90%.

Tämän vuoden aikana on suunniteltu sijoitettavaksi 900 miljoonaa teollisuuteen ja 156 miljoonaa sähköistämiseen, kaikkiaan siis sijoitetaan yli miljaardi ruplaa, josta raskas teollisuus saa yli 60%. Uusien tehtaiden rakentamiseen käytetään siitä 164 miljoonaa, viime vuonna käytettiin 100 miljoonaa.

Sitä paitsi teollisuuteen sijoitetaan n. 400—500 miljoonaa liikkuvan pääoman lisäämiseksi. Erittäin tärkeätä on varojen kasaaminen itse teollisuudessa, ilman sitä ei teollisuus kykene sijoittamaan varoja laajentamiseen. Mutta sitä ei voida saavuttaa, ellei kyetä alentamaan tuotantohintoja. Näiden sijoitusten avulla voimme otaksua teollisuuden lisääntyvän v. 1927—28 — 10%.

Lopuksi tov. Kuibishev kosketteli teollisuuden hallintokysymystä. Se on suuri ja vaikea kysymys, jota ei voida käden käänteessä ratkaista. Tuntuu siltä, että on jo koittanut se aika, jolloin voidaan myöntää perusjärjestöille huomattavasti enemmän itsenäisyyttä kuin tähän asti. Toisaalta on myönnettävä enemmän itse-

näisyyttä tehtaiden yhtymille. On pyritävä siihen, että jokainen vastaa hänelle uskotuista laitoksista, eikä häntä alituisesti vaivata kyselyillä ja tiedusteluilla, vaan hän tosiaankin voi vastata hänelle uskotusta tehtävästä. Sanalla sanoen: suunnitelmallisuutta on keskitettävä, hallintaa epäkeskitettävä.

Yhdessä ammattiliittojen kanssa, niiden kautta, joukkoihin nojaten proletaarinen valtiomme kykenee suorittamaan teollisuuden aloilla esiintyvät tehtävät ja astunaa kuluvana vuotena uuden askeleen sosialismia kohti.

Liittojen organisatorinen rakennustyö.

Siinä on mielenkiintoisimpia ilmiöitä nopea työvoiman vaihtuminen. On tehtaita, joissa vuosittain työvoimaa uusiintuu 12—13%. Eräessä Moskovan tehtaassa erosi työstä vuoden kuluessa 1.000 työläistä ja tuli uusia 1.300. Onpa sattunut tapauksia, että liittojen jäsenet ovat siirtyneet maaseudulle, eivätkä ole palanneet sieltä, vaan heidän jäsenkirjansa kanssa on palannut uusia henkilöitä, heidän maanmiehiään. Eräissä tapauksissa on jäsenkirjasta tullut kauppatavaraa. Järjestöjen tehtävänä on vakavampi ja syvempi järjestöjensä jäsenistön tutkiminen.

Työskentelyä joukkojen keskuudessa haittaa tämä suuri työläisten vaihtuminen työlaitoksissa. Tosin joukkotyön alalla on sarja saavutuksia, mutta heikkouksia ovat: kokousten työjärjestysten epäonnistunut laadinta, liian useitten kysymysten asettaminen. Työläiset asuvat kaukana työlaitoksista, kokoukset ovat työajan jälkeen, ne väsyttävät ja rivityölläinen kiertää niitä. Joukkotyön kysymykset tulevat olemaan pitkän aikaa päiväjärjestyksessä.

Erikoinen huomio on kiinnitettävä tehdaskomitean työhön, siitä riippuu laajan järjestyneitten joukon työhön vetäminen. Niitä kuitenkin vaivaavat samat taudit kuin keskuksessakin: ne hukkuvat paperitulvaan, lukemattomiin asiapapereihin, jotka vieroittavat huomaamasta mitä tapahtuu verstaissa ja työlaitoksessa yleensä. Sitä paitsi niillä on paljon sivutyötä

ja edustusta, joka vie suuren osan ajasta. Nyt nostetaan kysymys liittojen toimitsijain kuormituksen vähentämisestä. Edustusta voidaan asettaa työpenkin ääressä työskenteleville työläisille.

Tärkeätä on kiinnittää huomiota aktiiviin. Se on suuri, todellisuudessa on kuitenkin puute toimitsijoista. Viime kokous hyväksyi tehdaskomiteain valtakaudeksi 6 kuukautta. Kokemus on osoittanut tämän ajan liian lyhyeksi, siitä täytyy luopua, jotta toimitsijamme voisivat paremmin perehtyä työhön ja paremmin sen järjestää.

Ammatillista demokratiaa käsitellessämme me pidimme silmällä ammatillisen toiminnan syventämisestä. Me asetimme kysymyksen niin, että jokaisen valitun toimitsijan piti tuntea vastuuvuolisuutta valitsijoitaan kohtaan, kytkeytyä jäsenistöön jokapäiväisessä työssään. On todettava, ettei vielä ole toteutettu läheskään kokonaan ammatillista demokratiaa.

Tavattomana puutteena toiminnassa on neuvottelujen monilukisuus. Läänin neuvostot luovat tavattoman määrän neuvotteluja, joihin kutsutaan ei ainoastaan liittojen läänin osastojen hallinnot, vaan myöskin tehdaskomiteain toimitsijat ja sillä vedetään ne varsinaisesta työstään, heikennetään demokratiaa.

Riidanalaisia kysymyksiä on jäsenten ikäraja. V. 1920—21 hyväksytyyn sääntöön mukaan alin ikäraja oli 18 vuotta. Vähän ennen ed. kokousta me alensimme sitä 16 v. Käytännössä on ollut 14-vuotiaittenkin otto. YALKN:n puhemies ei kuitenkaan hyväksy sitä että liittojen sääntöihin merkitään ikärajaksi 14 vuotta, koska työlain mukaan 14-vuotiaat voivat työskennellä ainoastaan oppilaina. Ammatilliliittojen on harjoitettava 14-vuotiaitten keskuudessa kasvatustyötä ja valmistettava heitä täysikasvuksiin liittymään liittoon.

Samoin sektsia-kysymys on aiheuttanut erimielisyyttä. Yksityiskohtaisesti on käsiteltävä jo toimivia sektsioita: tieteellisten työntekijäin ja insinööri-teknilisiä sektsioita. On todettava, että näiden ryhmien keskuudessa on harjoitettu liian vähän työtä ja nämä ryhmät eivät osoita riittävää aktiivisuutta. Suurin syy on jär-

jestöissämme. Epänormaalia on kaksinkertaiset jäsenmaksut: liitolle ja seksialle. Sellaista ei ole sallittava. Väittelyä aiheuttaa keskuskomiteain ja läänin neuvostojen valtuuksien laajentamiskysymys. Näitä suhteita on kuitenkin selvennettävä, sillä käytännössä esiintyy runsaasti hankauksia.

Työskentelystä kansallisilla alueilla on huomautettava, että ammatillisen toimin-

nan lujituttua kansallisissa tasavalloissa ja autonomisilla alueilla ei saa myöskään unohtaa kansallisten vähemmistöjen työläisten etuja. Kuitenkin on esiintynyt tapauksia, että useilla alueilla, joissa on siirrytty työskentelemään toisella kielellä, toiminta venäläisten ja muitten kansallisuuksien keskuudessa on melkein kokonaan pysähtynyt.

K. Rovio.

Uutta suomenkielistä kirjallisuutta.

Kirjan kustannuksella on ilmestynyt.

NKP:n Puoluekonferenssi; alustuksia ja päätöksiä. Siv. 120. Hinta 50 kop. Kirja sisältää тов. Stalinin alustuksen ja loppulausunnon sekä konferenssin päätöksen oppositiosioniblokiasta. Sen lisäksi päätökset maan taloudellisesta asemasta ja puolueen tehtävistä sekä ammattiliittojen työn tulokista ja niiden lähimmistä tehtävistä. Kaikille välttämätön kirjanen, sillä velvoittihan konferenssi käymään päättävää aatteellista taistelua oppositiosionin edustamaa sosialidemokraattista ukloonia (syrjäpöykimystä) vastaan puolueessamme, selvittäen puoluejoukoille oppositiosioniblokin periaatteellisten käsitysten virheellisyyden ja opportunistisen sisällön, miten »vallankumouksellisilla» puhepörsillä verhoittuna ne esiintyvätkin.

Leninin teoksia on ilmestynyt »Valtio ja vallankumous» kirjan uusi painos; ollen se samalla uusi suomennos. Siv. 128; hinta 75 kop. — Ehkä enemmän kuin mikään muu Leninin teoksista — ja ylipäänsä enemmän kuin mikään muu — on tämä kirja, jonka hän kirjoitti juuri Lokakuun vallankumouksen aattona, vaikuttanut kommunistisen käsityksen selkenemiseen koko maailmassa. Olihan tärkeätä sosialidemokratistisesti koulutetuille työläisille osoittaa, missä kohdin ja miten Marxin oppia oli väärennetty ja vetelöidetty, ja varsinkin kuinka katalaan ja matalaan marxilaisuuden vääristelyyn Karl Kautsky oli painunut. Tässä kirjassa on myös viittauksia niiden vasemmistolaisen (Pannekoek, Radek, Rösa Luxemburg) puutteellisuuksiin, jotka lähinnä edustaan marxilaista kantaa Länsi-Euroopassa ennen sotaa taistelivat Kautskyn luopuruutta vastaan. Jokaisen kommunistin täytyy tämän kirjan avulla tuon tuostakin kerrata itselleen marxilais-leniniläinen käsitys valtiosta, sillä ilman selvyyttä siinä asiassa joudutaan helposti »demokratiisiin» (tai byrokraatiisiin) syrjäsuuntiin (oppositiioni).

M. B. Wolfson. Yhteiskuntaoppi. Siv. 310; hinta kovissa kansissa 3 rpl. Suomentaneet M. Kaasolainen ja V. Lattunen. Kirjaa on viime vuosina myyty lukuisia painoksia, mikä jo osoittaa, kuinka tarpeen vaatima oppikirja se on. Johtaahan se lukijan apina-ihmisestä Kommunistisen Internationalen viime vuosien toimintaan saakka. Lyhyissä luvuissa selostetaan pätevästi ihmiskunnan kehityksen päävaiheet ja sen vaikuttavat voimat. Tärkeimmät yhteiskunnalliset liikkeet, jopa niiden johtavat henkilötkin, luonnehditaan. Uskomattoman paljon aineistoa on tekijä saanut kirjaansa mahtumaan. Joku on moittinut, että kirjan teksti on näin tullut kovin yhteentungetuksi, suppeaksi. Sitä ei voi auttaa. Opetajan on se-

lityksillä autettava oppilaita ymmärtämään niitä kohtia, jotka supistamisen välttämättömyyden takia jäisivät vaillinaisiksi. Ja onhan, kuten tekijä huomauttaa, erikoiskirjallisuutta, josta saa lähempää tietoa. Lisäämme, että on suomenkin kielellä jo alkua. Kustantajan ja suomentajan sopsi harkita, voisiko kirjan uuteen painokseen, sitten kun se tulee tarpeelliseksi, ottaa viittauksia niihin suomenkielisiin kirjoihin, joista saa lähempää tietoa käsitellyistä asioista. Se tekisi kirjan vielä monta kertaa arvokkaammaksi, esim. itse- ja kerho-opiskelussa. Tervetullut olisi myös asia- ja nimiluettelo, joka tekisi kirjan mainioksi hakemistoksi ja korvaisi toistaiseksi yhteiskunnallisen tietosanakirjan tarvetta. Suomennos on hyvää, mutta sietää joitakin tarkistuksia. Esim. on siv. 64 »auktoritaarinen» käännetty sanalla »hallinnollinen», mikä ei vastaa käsitettä. Pitäisi olla »arvovaltainen». Siv. 16 tekijä tarkistaa erään тов. Buharinin puutteellisuuden, tämä kun on määritellyt ihmisyyhteiskuntaa »työyhteyteen nojautuvaksi», kun pitäisi olla tarkkaan sanottu, että se eroaa eläinyhteiskunnasta sen kautta, että siinä tuotetaan tuotannon välineitä. Uudessa painoksessa on myös tarkistettava, suomennoksen ohella, eräitä oikeinkirjoitusseikkoja, jotta pääsisimme yhtenäiseen kielenkäyttöön.

Puoluetiedon kirja. Kirj. I. G. A. Beshaus ja Protasov. Siv. 327; hinta 2:25. Oppikirja kaupunkien supistettuja puoluekouluja varten. Laadittu puolueen KK:n Agitpropin vahvistaman ohjelman mukaan. Siinä käsitellään puolueen asiat viime oppositiosionia myöten. Lyhyissä täsmällisissä luvuissa esitetään puolue-elämä ja tehtävät kaikin puolin. Lukukappaleet ja otteet Leninin teokista ja puolueen päätöksistä täydentävät esitystä. Sitä elävöittävät vielä kuvitetut taulukot puolue-, ammattiliitto- ja neuvostorakenteesta. Voi varmasti sanoa, että puolueopiskelu vailla tätä kirjaa on vaillinaisen ja ontuvan. Suomennos on erinomaisen hyvää. Yhden pienen tarkistuksen haluaisin tehdä. Trotskilaisuutta selitettäessä sanotaan, että hänen mukaansa tarvitsee Venäjän työväki muiden maiden proletariaatin »valtiollista tukea». Olisi parempi sanoa »valtiovaltan tukea», ettei syntyisi väärinkäsitystä. Sillä »valtiollinen tuki» voisi merkitä myös »poliittista tukea», mutta tässä tarkotetaan nimenomaan »gosudarstvennuju pomoshitsh» — »valtiovaltaista tukea».

Poliittisen tiedon kirja maa-seutua varten. II. Siv. 272; hinta Rpl. 1:50. Tämän Em. Jaroslavskin kirjoittaman kirjan toisen osan ovat тов. V. Ojanen ja T. Rantanen ansiokkaasti suomen-

taneet. Se sisältää ohjeet 10—21 keskustelua varten, käsittäen aineet: Lokakuun valankumous ja kansalaissota, työvän ja talonpoikain talousliitto kansalaissodan jälkeen, neuvostovallan maapolitiikka, verotus- ja finanssipolitiikka, SSSR:n kansainvälinen asema, NKP, kommunismi ja talonpoikaisto, kansallisuuskysymys, kirkko, uskonto ja tiede. — Siinä on selvitetty, talonpojan näkökulma huomioon ottaen, nämä tärkeät asiat. Talonpoikain arvostelut, väitteet ja tyytymättömyyden syyt on esitetty ja kysymys valaistu. Kyllä kelpaa tällaisen käsikirjan avulla opiskella. Mutta — lisättäköön heti — ei tämä vielä riitä. Opiskelun ohjaajan on pysyttävä kehityksen tasalla. Sitä varten on hänen seurattava tarkasti lehtiä ja niistä merkittävät muistiinsa (leikattava irti) uudet lait ja asetukset sekä tuoreet numerotiedot neuvostovallan taloudesta sekä yleensä oman maan ja kansainvälistä politiikkaa koskevat uudet tiedot. Samoin on hänen otettava tarkka selko uusista ilmiöistä paikkakunnallaan, tutkittava kansan tarpeet ja arvostelut sekä hankittava niihin pätevät vastaukset asianomaisilta laitoksilta. Mutta tämä kirja on hänelle, samoin kuin kaikille opiskelijoille korvaamaton käsikirja, josta saa pätevän vas-

tauksen vallankumouksen herättämiin tärkeimpiin kysymyksiin.

Kyläneuvostojen työ. Siv. 140, hinta 65 kop. Eero Haapalajsen suomentama Neuvostorakennustyön Instituutin jäsenen S. I. Tshugunovin ohjekirja kyläneuvostojen, niiden valiokuntien ja toimikuntien toimitsijoille. Kipeän tarpeen vaatima kaikille asianomaisille välttämätön kirja. Tässä tehtävä sama huomautus kuin edellisessäkin nähdä: toimitsijain on lehdistä leikattava asetuksiin tehdyt muutokset ja täydennykset. Tällaisena uutta luovana aikana täytyy muotojen ja toimitapojen alituisen muuttua eikä mikään kirja ole kauan »täydellinen», elävä elämä täydentää sitä yhtä mittaa.

Nuorison poliittinen lukemisto. Siv. 121, hinta 75 kop. Suomennettu W. Wirganskin teoksesta. Nuorisolle selostetaan tässä: maa- ja neuvostot, kansallisuuskysymys, teollisuus- ja maatalous, maaseudun luokat, osuustoiminta, kommunistipuolue ja leniniläinen nuorisoliitto, Punainen armeija ja subde muihin maihin. Kappaleiden lopussa on kertauskysymykset ja viittauksia nuuhun kirjallisuuteen. Nuorison luettava ja levitettävä.

S.

Редакционная Коллегия: Юрий Сирота,
Лаури Летомяки, В. Оянен, К. М. Эвя,
Н. А. Кому.

Kommunistin v. 1926 sisältö:

	No	Sivu.
Aalto, Väinö. — Suurporvarien valtiollisia suuntaviivoja.	1	53
Ammattiliittojen työskentely. (Tomski, NKP:n XIV konf.)	2	82
Buharin, N. I. — Kansainvälisen politiikan kysymyksiä.	10/11	433
» Sosialismin rakentaminen ja luokkataistelun muodot.	8	354
» Työväenluokka ja talonpoikaisto.	7	304
» VLKNL:n työstä.	2	75
E. — nis. — Vielä askel kansainliiton hajoamista kohden.	9	385
Engels talonpoikaistosta.	3	125
Englannin lakon opetukset. KI:n Tpk:n teesit.	6	241
Englannin toukokuun opetukset ja opetukset.	7	289
Ensimmäisestä vallankumouksen etapista toiseen.	7	325
Evä, K. M. — Kuinka jouduimme luokkasotaan ja tappioon.	1	4
» Lahtarien valtio-oppinut »valtioelämän murroskaudelta.	8	363
» Suomen aseellisen luokkasodan tappion syistä.	7	314
Gorjev. — SSSR:n sähköistäminen.	4	167
Gosplanin perspektiivinen suunnitelma. (Tov. Strumilin.)	5	197
»	6	272
Indonesia ja sen kansanliike. (A. P.)	10/11	502
Jenukidse. — SSSR:n Tpk:n täysistunto.	4	162
Karjalan sisävesien ja voimalähteiden tutkimustyöt vv. 1925—26.	8	382
Karppanen, Y. — Tieteen puolueettomuudesta.	2	61
Kohonen, Jalo. — Lukutaidottomuuden poistaminen Neuvostoliitossa v:ksi 1933.	8	370
» Neuvostovallan kansallisten pedteknikumiin opetusohjelmat.	9	419
» Toisen asteen opetussuunnitelman pääperusteista.	8	367
 Komintern:		
Englannin lakon opetukset.	6	241
Kominternin tehtävistä.	3	102
Kuusinen: Kommunistipuolueiden lähimmät tehtävät.	12	549
Stalin: NKP:n sisäiset kysymykset.	12	527
Taisteluun kansainliittoa vastaan.	4	145
Uudet ilmiöt kansainvälisessä työväenliikkeessä ja yhteisrintamataktiikka.	3	97
Kuibishev. — Taloudellisesta rakennustyöstämme.	4	148
Kuusinen, O. V. — Kommunistipuolueiden lähimmät tehtävät.	12	549
Laukki, Leo. — Kiinan taistelu maailman imperialismia vastaan.	4	178
Laukki, Olga. — Yksi lokakuun vallankumouksen suurimpia saavutuksia.	10/11	515
Lenin helmikuun vallankumouksesta.	2	49
Lenin, N. — Moskovan kapinan opetukset.	2	53
» Tunnustuksesta Euroopan Yhdysvallat.	9	416
Letonmäki, L. — Avioliittolainsäädännön uudistuksista Neuvostotasa- vallassa.	2	92
» Suomen pienviljelyksestä.	4	185
»	5	233
Lumivuokko, J. — Amsterdamilaisten hajotustyö ei onnistunut Suomessa.	6	257
Manner, O.-a. — Kansainvälinen naistenpäivä.	2	58
Marraskuun suurlakko ja jääkäripataljoona. — i — o.	1	56
Molotov. — Puolueemme järjestöllisestä toiminnasta.	1	35
Muistelmia Perä-Pohjolan kapinasta. — A. J.	3	140
Neuvostojen maan talouden yhteiskunnallistuttaminen.	9	406
 NKP (b):		
XIV puoluekokous:		
Tomski: Ammattiliittojen työskentely.	2	82
Buharin: VLKNL:n työstä.	2	75
Sinovjev: Apuselustus.	1	45

	N:o	Sivn.
Stalin: Keskuskomitean poliittinen selostus.	1	18
Loppulausunto.	1	25
Molotov: Puolueemme järjestöllisestä toiminnasta.	1	35
 XV puoluekonferenssi:		
Buharin: Kansainvälisen politiikan kysymyksiä.	10/11	433
Rykov: Neuvostoliiton taloudellinen tila ja puolueen tehtävät.	10/11	463
Tomski: SSSR:n ammattiliittojen työn tulokset ja tehtävät.	10/11	485
KK:n ja KKK:n heinäkuun täysistunnon tuloksiin.	8	341
NKP:n KK:n Puolueen sisäisestä tilasta.	10/11	458
Kuibishev: Taloudellisesta rakennustyöstämme (KKK:n toisessa plen.).	4	148
Stalin: NKP:n sisäiset kysymykset. (KI:n Tpk:ssa.).	12	527
Nuorteva, S. — Neuvostojen toiminnasta.	8	349
Pietarinen, K. — Kumouksemme saavutukset lujasti turvattava.	2	88
Plehanov G. — Dialektiikka ja logiikka.	5	209
» Hegelin dialektinen metodi.	6	269
» Hyppäyksistä luonnossa ja historiassa.	3	134
Puolueemme KK:n ja KKK:n heinäkuun täysistunnon tuloksiin.	8	341
Puolueen sisäisestä tilasta.	10/11	458
Roy, N. — Britannian valtakunnan konferenssi.	10/11	499
Rovio, K. — Leninismin tie.	1	1
» Punan armeija kahdeksanvuotias.	2	50
» SSSR:n ammattiliittojen VII edustajakokous.	12	562
Rykov. — Neuvostoliiton taloudellinen tila ja puolueen tehtävät.	10/11	463
Salo, K. — Sosialistisen rakennustyömme uusi lisäarmeija.	5	193
» Työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajaliikkeen puoluejohdosta.	6	281
Sinovjev. — Apuselostus Keskuskomitean toimintakertomukseen.	1	45
» y.m. — Tiedoksianto.	10/11	461
Slepkov, A. — Työläis-oppositiionin tie.	9	388
 Sosialismin rakentaminen:		
Buharin: Sosialismin rakentaminen ja luokkataistelun muodot.	8	354
Gorjev, A: SSSR:n sähköistäminen.	4	167
Karjalan sisävesien ja vesivoimaläht. tutkimustyöt vv. 1925—26.	8	382
Kuibishev: Taloudellisesta rakennustyöstämme.	4	148
Neuvostojen maan talouden yhteiskunnallistuminen.	9	406
Rykov: Neuvostoliiton taloudellinen tila ja puolueen tehtävät.	10/11	463
Stalin: Taistelu sosialistisen rakennustyön voiton puolesta.	3	127
Strumilin: Gosplanin perspektiivinen suunnitelma.	5	197
»	6	272
» Varga: Talous ja talouspolitiikka v. 1925 lopulla.	3	110
Sotilasvarustusten vähentämiskysymys. (Tykkimies).	2	66
SSSR:n jällellä jääneitten kansojen sivistyksen kohottaminen.	4	176
SSSR:n sähköistäminen	4	167
SSSR:n Tpk:n täysistunto. — Jenukidsen selostus.	4	162
SSSR:n III kirjeenvaihtajain edustajakokouksen päätös.	6	281
Stalin, N. — Keskuskomitean poliittinen selostus.	1	8
» Loppulausunto.	1	25
» NKP:n sisäiset kysymykset.	12	527
» Taisteluun sosialistisen rakennustyön voiton puolesta.	3	127
Strumilin, S. — Gosplanin perspektiivinen suunnitelma.	5	197
»	6	272
Sulkanen, Elis. — Amerikan vallankumous v. 1778.	10/11	506
Suomalaisasutuksen pohjoisimmilta seuduilta. — u.	6	263
Taimi, A. — Vielä v. 1918 Suomen luokkasodan tappion syistä.	5	216
Taistelu asutuskeskuksista.	7	326
Taistelu Kansainliittoa vastaan. KI:n julistus.	4	145
Talous ja talouspolitiikka v. 1925 lopussa. Vargan mukaan.	3	110
Tiedoksianto. Sinovjev y.m.	10/11	461
T—la, A. — Pieni sota.	9	422
»	10/11	525
» Piirteitä kemiallisesta sodasta.	10/11	518
» Territoriaalijärjestelmä SSSR:n aseellisena voimana.	6	284
»	7	321
»	8	359

	N:o	Sivu.
T o m s k i. — Ammattiliittojen työskentely.	2	82
SSSR:n ammattiliittojen työn tulokset ja tehtävät.	10/11	485
Tärkeä asiakirja	3	119
T y k k i m i e s. — Sotilasvarustusten vähentämiskysymys.	2	66
Uudet ilmiöt kansainvälisessä työväenliikkeessä ja yhteisrintamafaktiikka (KI:n Tpk:ssa).	3	97
Uutta kirjallisuutta. Kirjan kustantamat julkaisut.	3	141
. . . . .	7	335
. . . . .	12	569
V a r g a, E. — Talous ja talouspolitiikka v. 1925 lopulla.	3	110
»Vasemmistolaisuuden» oikeisto-oppportunistisesta rappeutumisesta puolueen sisällä.	8	337
Vielä askel kansainliiton hajoamista kohten E. — nis.	9	385
V i l m i, Otto. — Viaporin kapina.	7	309
V i r t a n e n, J. — Neuvostovallan oikeus ja lait.	8	373
V L K N L:n työstä. (Tov. Buharin NKP:n XIV puoluekok.).	2	75

KOMMUNISTI

on kuukauslehti, jota julkaisee Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean Luoteisbyroon Suomalainen sektsia, Leningrad, ja Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Karjalan Aluepuoluekomitea, Petroskoi. (Коммунист, Ежемесячный журнал, издаваемый финской секцией Сев. Зап. Бюро Ц. К. В. К. П. (б) и Карельским Областным Комитетом В. К. П. (б).

»Kommunistin» tarkoituksena on yläaista suomenkielisille työläisille ja talonpojille Sosialististen Neuvosto-Tasavaltain Liiton alueella, erikseen Karjalan Neuvostotasavallassa ja Inkerissä, sekä Suomessa ja Amerikassa Venäjän vallankumouksen sekä työväen ja talonpoikain kansainvälisen vallankumousliikkeen kysymyksiä.

»Kommunistin» toimittajina ovat toverit Yrjö Sirola, K. M. Evä, Lauri Letonmäki, J. A. Komu ja V. Ojanen. Lehdessä selostavat puoluetointintaa NKP:n KK:n Luoteisbyroon Suomalaisen sektsian ja NKP:n Karjalan Aluepuoluekomitean toimitsijat. Kommunistisen Internatsionaalen ja sen osastojen, maailman kommunistipuolueiden, toiminnasta kirjottavat niissä toimivat toverit. Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean avulla seurataan Suomen asioita. Lehteen tulevat kirjoittamaan toverit: O. V. Kuusinen, Edv. Gylling, Santeri Nuorteva, Kullervo Manner, A. Shottman, Leo Laukki, Otto Vilmi, Hanna Malm, A. Taimi, Eino Rahja, J. A. Komu, J. E. Järvisalo, T. Alavirta, A. Mantere, J. Kohonen, J. K. Lehtinen, Pekka Paasonen, Santeri Mäkelä, Jaakko Mäki, Kustaa Rovio, Toivo Antikainen, Turé Lehén, V. Forstén, Heino Rautio, T. Pottojev, A. Usenius, I. Lassy, F. Klemola y.m.

Lehden levittämisestä huolehtii Kustannusosuuskunta Kirja, osote: Издательство „Кирья“, Ленинград, Набережная Жореса, д. № 4. Se on myöskin lehden toimituksen osote. Toimitussihteeri on tov. K. M. Evä. Karjalassa edustaa toimitusta tov. Lauri Letonmäki, os. Каргоиздат, Петрозаводск, Пушкинская № 7.

TILAUSHINNAT:

$\frac{1}{4}$ vuosikerta . . . Rpl. 6:—		Ulkomailla:
$\frac{1}{2}$ „ . . . „ 3:—		$\frac{1}{4}$ vuosikerta . . . 4 dollaria.
1 kuukausi „ . . . „ 50		$\frac{1}{2}$ „ . . . 2 „

ILMOITUSHINNAT:

$\frac{1}{4}$ sivu Rpl. 150:—, $\frac{1}{2}$ sivua Rpl. 75:—, $\frac{1}{4}$ sivua Rpl. 40:—.

Toverit! Näyttäkää »Kommunistia» työläis- ja talonpoikaistovereille. Kerätkää tilaajia ja levittäkää yksityisnumeroita!

Työväenjärjestöjä, varsinkin puolueosastoja, kehotetaan kaikkialla asettamaan asiamiehiä ja »Kommunistin» komiteoita kokoamaan tilaajia ja levittämään lehteä. Missä ei ole järjestöjä, voivat yksityiset toverit ilmoittautua asiamiehiksi.

Hinta 50 kop.